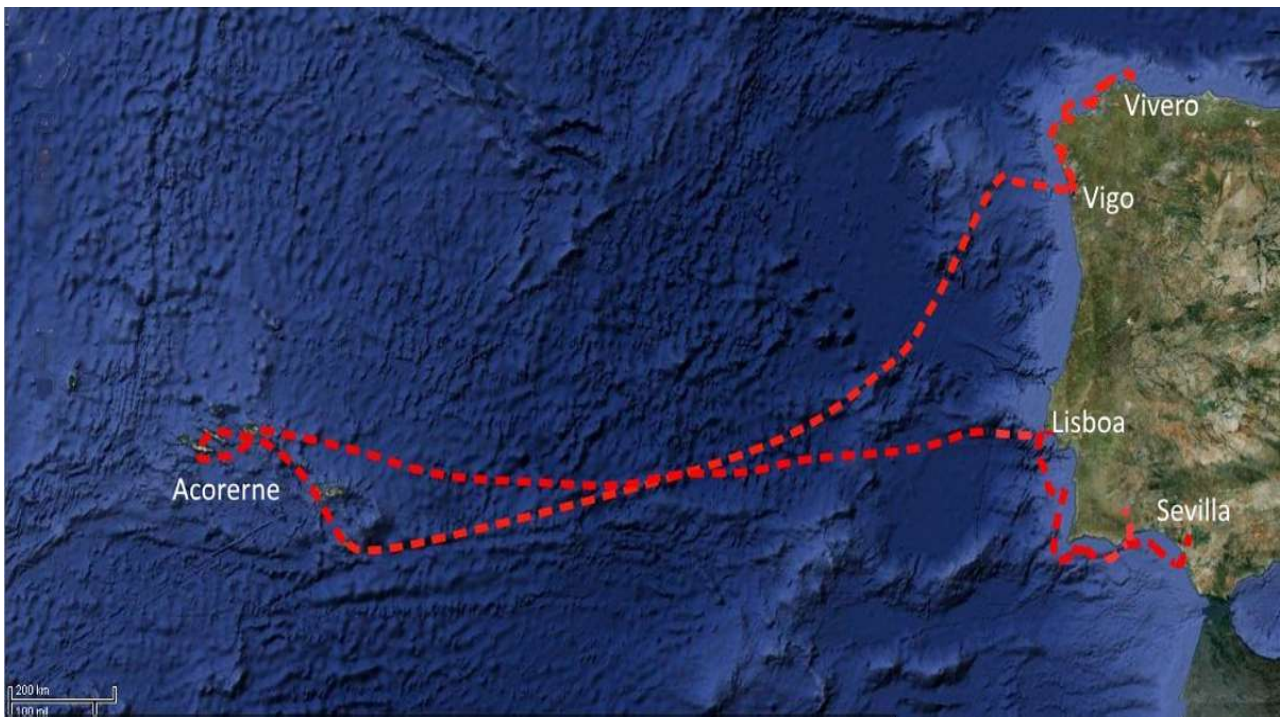

Rie's dagbog 2011

Fra Galicien via Acorerne,
Lissabon & Algarve til Sevilla

Ries dagbog

Fra Viveiro til Ria Arosa
Marts og april 2011

Fredag den 18. marts 2011

Vi fik sat sejl på i dag. Vejret var dejligt, meget lidt overskyet så solen kunne trænge sig igennem og lune vores rygstykker.

Turen herved startede allerede for en uge siden. Der er direkte fly fra Heathrow til La Coruña som lander om eftermiddagen. Skal man fra København (via Madrid) lander man her midt om natten. Vi benyttede turen via London til at besøge venner. Både gamle og nye venner. Vi besøgte min gudmors søn som bor i nærheden af Heathrow. Det var utroligt hyggeligt og vi var ude og gå en dejlig tur. Jeg var slet ikke klar over hvor meget jeg havde savnet det åbne land, før jeg stod midt i det. Vi fik også mulighed for at skyde med Allison's (Peters kone) og Williams (husets søn) langbue. Det var sjovt... og lidt svært. Vi var også i Lymington og besøge Bruno og Jan, som vi mødte i Bretagne sidste år. Southerly 110 ejere som vi svingede fint med. De tog os ud i New Forrest, hvor vi også gik en dejlig tur og så de berømte vilde heste.

Under opholdet i London boede vi hos Amy i East End og var med hende ude og spise i en gammel lagerbygning. Vi nåede også at spise middag med Kathe, en af Stens tidligere kolleger, der nu arbejder i Loughborough. Hennes mand og en af hendes sejlvenner var også med.

Ja, det var hektiske fem dage i London, så vi satte tempoet ned da vi kom her til Viveiro. Vi var her sidst på eftermiddagen i forgårs- onsdag. Mændene fra værfet var færdige med at bundsmøre og polere samt skifte anoder, og vi gik så i gang med at gøre klar til at sætte båden i vandet. Vi tjekkede de elektriske systemer og lanterne. Det viste sig så desværre at trykvandspumpen ikke virkede.

I går pillede Sten så trykvandspumpen ud. Da de kom fra værfet for at bundsmøre kølen,

mens den hang i kranen fik Sten en aftale om at de skulle tage pumpen med og kigge på den. Da vi var kommet i vandet, kom tilbage med en anden som blev monteret og nu virker. Den larmer mindre end den gamle... og den virker. Det er li'som en win-win situation (men vi har ikke set regningen endnu).

Vi har ikke tænkt at haste videre. Nu vil vi sikre at alt virker og så nyde vejret. Vi har selvfølgelig været ude og sige goddag til byen og lige repetere, hvor supermarked, bager, slagter og delikatesseforretningerne er. Det har vi så nu på plads. Dejligt!

Troldand og Pelikan ved siden af hinanden i Viveiro. Det var Pelikans besætning, Svend og Lotta der sang fødselsdagssang for Sten

Lørdag den 26. marts 2011

Stadig i Viveiro! Ingen umiddelbare planer om at flytte os. Vinden ser ud til at være gået i vest og sydvest i en overskuelig fremtid, ligesom det ser ud til at blive overskyet i et par dage. I den forløbne tid har vi fået en del småting på plads. Vi fik regningen på trykvandspumpen: €120 Euro minus 20 % og ingen arbejdsløn, altså en behagelig overraskelse. Gummibåd pustet op og påhængsmotoren startede som en drøm. Desværre fik Sten propellen viklet ind i noget snor under prøvesejladsen og da den dertil indrettede split ikke knækkede som den skulle, men noget andet gik i udu, så den skulle på værksted. Ovre på den anden side af gaden ligger der et værksted, som klarede det. De hentede maskinen, og da vi i går fik at vide, at

reservedelen var kommet og monteret, betalte vi (alt i alt €59); så bragte de maskinen ned på båden. Ja servicen er der ikke noget at klage på. Også andre småproblemer er blevet klaret: Gardinerne har været pillet ned og rensset på renseriet med den søde dame. Jeg har fået nye glas i mit gamle brillestel, voila! Nu kan jeg se.

Forleden fik vi så poleret overbygningen, så nu skinner den så fint og smukt. Den fik kun en gang, så den skal have en gang senere på sæsonen; det må blive når Niels og Jimmy er her!

Da vi kom i vandet, kom vi til at ligge ved siden af nogle svenskere. Svend og Lotta i "Pelikan". De kom hertil før os i efteråret og har været her siden. De bor på båden og har kun været hjemme i en kortere periode. Vi blev inviteret til middag i søndags, så vi var ovre og spise dejlig fiskesuppe. Vi har så inviteret dem til middag i morgen, på Stens fødselsdag.

I forgårs var vi på udflugt til Ortiguera. Vi tog toget dertil og gik en dejlig tur langs floden. Vi startede inde ved havnen, hvor vi fandt en, vi kunne spørge om vanddybderne ved indsejlingen der er spærret af en sandbarre. Der er ikke for meget vand og pilot bøgerne er meget forsigtige med deres anbefalinger (men siger at stedet er et besøg værd), så det var rart at snakke med en der kunne berolige os. Fra havnen var der anlagt en havnepromenade, der ender i en sti der fører langs floden ud. Det er interessant at se, hvor meget Spanien har investeret i infrastruktur og rekreative faciliteter, mens der var opgangstider. I Danmark lod vi skolerne forfalde og fik skattelettelser i stedet. Sidst der blev investeret i store rekreative anlæg i Danmark, var orrige gang der var opgangstider (i 1970'erne) og man planlagde og anlagde bl.a. Køge Bugt Strandpark.

Jeg skal love for at EU har gjort noget for arbejdskraftens bevægelighed. Oppe på kajen

står en polsk indregistreret varevogn, et polsk firma der udfører bådreparationer og vedligehold, det er da imponerende. To unge mennesker er så ved at gøre en båd i stand her i havnen. Sten har ikke været i snak med dem endnu, men lur mig om han ikke er kommet det inden dagen er gået.

Fredag den 1. april 2011

Så kom vi fra Viveiro! Det var godt nok tåget, da vi vågnede, men den lettede op ad formiddagen, og vi skulle først af sted ved 11-tiden for at være fremme ved Ria Santa Martha de Ortiguera: to timer før højvande. Det var godt nok lidt vemodigt at tage fra Viveiro, som vi har lært rigtig godt at kende. Nu havde vi været helt klar i et par dage og kun ventet på at vejret blev bedre, så det var også en dejlig fornemmelse at sejle ud, da tågen var lettet og nyde udsejlingen af den smukke ria (fjord) som Viveiro ligger i. Solen skinnede fra en skyfri himmel, men det blev koldt da vi kom ud af fjorden. Vind var der ikke meget af, så det gik for maskine. Vi var fremme ved indsejlingen til Ortiguera tre timer før højvande, men vi sejlede ind alligevel. Det var godt nok med udkig i stævnen og langsom fart, så langsomt det kunne blive med tre knob tidevand med os. Det gik fint, og vi havde på intet tidspunkt mindre end to meter vand under os og det var ellers et sted der advares meget om i pilot bogen.

Lystfiskere ved Ortiguera

Turen ind af fjorden var rigtig pæn: bare natur, og den inderste del af fjorden er absolut også et besøg værd. Vi ligger nu som de eneste ved en betonmole, hvor der er masser af vand. Det er godt nok svært at komme i land når det er lavvande, så det skal vi finde en løsning på i morgen.

Det er helt stille nu, ved otte tiden fik vi en byge, men ellers har det været dejligt vejr. Da vi kom ind i fjorden, i læ blev det rigtig varmt og da vi gik vores eftermiddagstur i land, var det iført bare ben! Oppe fra byen har lyder der toner fra en sækkepipe, - ellers er her helt stille... dejligt.

Stens fødselsdag

Jeg er blevet gjort opmærksom på, at jeg ikke har skrevet om Stens fødselsdag. Det er en fejl, som jeg straks vil rette op på: Vi havde jo været inviteret til middag hos Svend og Lotta, så vi ville jo gerne lave mad til dem en aften. Da det viste sig, at vejret ikke var til at sejle i inden den 27. marts, så inviterede vi dem til fødselsdagsmiddag. Det medførte så, at der klokken 11 om formiddagen stod to svenskere på broen og sang svensk fødselsdagssang, iført en flaske vin iklædt et dansk flag, to balloner i de svenske farver og et kort med billede fra deres hjemby: Karlskrona. Så ”fickade” vi (svensk for at drikke kaffe m. eller u. blødt brød), og vi bød på noget af vores urtesnaps, så vi fik ordentlig gang i dagen. Midt på dagen spiste vi så raciones på vores stamcafé: Fragatta, hvor Sten så de mange der på facebook og mail, ønskede ham tillykke, det løb nok op i de 30 stykker. Og så oven i det hele så ringede Esteban fra Eibar og sang spansk fødselsdagssang. Vi lavede tapas til forret, jeg tror det blev til 6-7 stykker af de sædvanlige og stegt, røget svinefilet med stegte kartofler og aioli til. Selvfølgelig flan til dessert. Vi var ikke sultne bag efter! Og således beskrevet tilbage til:

Søndag den 3. april 2011

Stadig i Santa Martha de Ortiguera. Da vi var her på udflugt fra Viveiro havde vi set noget

der lignede en svømmehal. Det var en svømmehal! Så det udnyttede vi og fik os en god svømmetur i går. Det var lige noget vores kroppe havde brug for. Desværre er der lukket i dag søndag. Vi sejler videre i eftermiddag, men kun ud til indsejlingen af floden. Det er højvande her om eftermiddagen, og skal vi videre til Cideiro har vi ikke lyst til at sejle så sent. Derfor skal vi bare ud over tærsklen, så det bliver en to timers tur ud til Cariño, hvor planen så er at sejle videre derfra i morgen. Det så ud som en rigtig god plan i morges, da det var flot klart vejr. Men nu regner det, så måske skal vi have olietøj på... øv, men nu må vi se, der er et par timer endnu.

Morgentåge over Ortiguera set fra Camariñas

Mandag den 4. april 2011

Det blev som nævnt en kort tur uden olietøj, men med blå mænd ud til Cariño. Det var ikke lige til at finde en plads i havnen. Flydebroen var for små både, og de pladser, vi måske kunne have brugt, var optaget af vinterliggerer, som havde fortøjet over flere pladser, så der var fortøjninger på tværs af pladsen. Til sidst lagde vi os ved fiskernes kaj. Det var ikke behageligt. Der var en del gyng-gang. Det var svært at finde nogen, der vidste noget om noget, men Sten fik langt om længe fat i en som vidste noget. Det vigtigste var, at vi ikke kunne blive liggende. Han pegede på en bøje ude i bassinet som var ledig. Der lagde vi os ud. Det var lykken! Stille, behageligt og ingen bekymringer om tidevandet.

Det var et 20 mils hug, vi skulle i dag. Da vi kom frem til ankerpladsen i Cedeiro, var der en masse bøjer, som Sten gerne ville have fat i, men det var ikke oplagt hvilken vi skulle låne. Jeg sagde så, at når vi nu slæber så meget ankergrej med, så er det jo dumt ikke at bruge det. Vi fandt et sted og kastede anker. Det var ikke et helt optimalt sted, så det skulle lige flyttes 30 meter. Vi sejlede frem til ankeret og begyndte at trække det ind; da der var fem meter kæde tilbage meddelte ankerspilsmotoren, at nu var det ikke sjovt mere: termosikringen gik på grund af overbelastningen. Ankeret sad fast, og sandsynligvis i en kæde! Øv, øv og tre gange øv! Uhh hvor løber der mange tanker gennem hovedet på en: er her en dykker? Skal vi droppe ankeret..åh åh! Nå, der lå en hollandsk båd på ankerpladsen. Sten fattede jollen for at sejle over og spørge ham til råds, måske kendte han nogle dykkere eller hvad ved man? Hollænderen sejlede alene og hed Ronald, hans kæreste var rejst hjem for at tjene til føden, så han skulle selv sejle alene hjem nu. Han kom over og mente, at det måtte vi kunne klare selv. Først fandt vi en tynd line med en ring, som vi prøvede at fire ned over ankerstokken fra hans gummibåd. Så kunne vi jo have tippet ankeret og så vride det fri af kæden. Duede ikke. Så halede vi ankeret så højt op, at vi (med svømmebriller) kunne se kæden det havde fat i. Troland lå ret skævt på det tidspunkt. Vi så kæden, den var ret kraftig, og fik en fortøjning ned under den (ca 5 meters dybde). Nu burde det jo være enkelt men da vi så skulle til at fire af i ankeret og vippe det af kæden, ville det ikke slippe??!!?. Det tog os et stykke tid at finde ud af, hvad der var galt. Den tynde snor vi havde brugt i første forsøg, sad stadig om ankeret og sad stadig fast i Ronalds gummibåd på den anden side af skibet. Vi løsnede den snor og vupti: nu kunne vi tippe ankeret af kæden. Uden hjælp af dykkere og med ankeret i behold.

Godt nok havde Ronald måtte i vandet for at sætte fortøjningen under kæden. Han lånte Stens kortærmede neopren badedragt. Og da

han skulle have den på, så ville jeg være solidarisk, så jeg tog også min på. Jeg husker egentlig ikke om det var min plan at hoppe i, men skæbnen afgjorde sagen for mig, for da Troland lå lidt skævt og jeg blev lidt ivrig, så røg jeg i vandet. Så nu har jeg prøvet min kortærmede neoprenbadedragt. Og jo den varmer nok lidt, men 11 grader varmt vand er altså koldt.

På trods af vandgang, så var vi meget glade for at vi havde løst problemet. Og da vi lagde ankeret ud igen, så satte vi indhalerline i! det tror jeg vi skal vænne os til her på de ankerpladser, hvor der ligger så mange fiskerbåde. Når vi nu slæber så meget ankergrej med, så er det jo dumt ikke at bruge det alt sammen.

Ronald fik et varmt brusebad, en spansk konjak og blev inviteret til middag. Det endte med at blive en rigtig god dag og en hyggelig aften.

Den lille café i Cedeiro hvor vi i efteråret fik percebes

Tirsdag den 5. april 2011

De havde lovet lette vinde fra øst. Det var meget lette. Vi forsøgte os for sejl, men det blev ikke til noget for vinden forsvandt, så maskinen måtte i gang igen. En uproblematisk tur, som startede med blå mænd, med sluttede med bare arme i La Conuña efter 32 NM.

Onsdag den 6.april 2011

Jeg synes det er dejligt, at når man kigger ud om morgenen, så ser man palmer! Her til morgen, var det varmt allerede fra morgenstunden, så man føler næsten det er sommer. Vi har planer om at blive her et par dage, så vi gjorde vores indkøb her til morgen på markedet, hvor vi blandt meget andet fik årets første nye kartofler. Og så er der ellers dømt afslapning.

Lørdag den 9. april 2011

Plaza Mayor i La Coruña

Jeg var egentlig ikke særlig begejstret for La Coruña, efter vi havde været her i efteråret. Vi kiggede på byen, da vi havde kørt Buller og Kirsten til lufthavnen. Vi var i bil, den skulle parkeres, det var regnvejr, nej der var ikke noget der imponerede mig. Men i solskin og om foråret ser byen helt anderledes ud! Der er et dejligt marked, hvor vi har handlet næsten hver dag, og hvor vi lufter vores spanske. Der er også en strandpromenade, hvor jeg har været ude at løbe et par gange (to!), en by med smalle gader og dejlige caféer og en dejlig plads med restauranter, Vi har fået gået nogle lange ture i det dejlige vejr, så ja! Lige da vi kom hertil måtte jeg igen til at lave mad! Vi spurgte havnefogeden, hvor vi skulle gå hen, og et af de steder han foreslog, valgte vi. Det var rigtig godt. Sten fik farserede muslinger og jeg en lækker, lækker tortilla til forret. Til hovedret fik vi grydestegt oksekød, som var så mørt at det kunne tygges med øjenvipperne.

Lige nu er Sten i gang med sit styrketræningsprogram: tømme kistebænken, så han kan komme til reservedieseltankene. De er blevet tømt ned i hovedtanken, så vi kan få nyt diesel på dem. Der skal cirkulation i reservetankene – si'r han! Jeg fik spulet dæk og fyldt vandtanken i morges, så vi er klar til at sejle videre.

Og ja, det er rigtigt, hvad man siger: Ved nogle vindretninger er der uro i havnen, og man ligger og hugger i fortøjningerne. Det bliver rigtig festligt når lodsåden sejler ud for fuld skrue. I går eftermiddags, var det ret slemt, men i dag er her fredeligt. Vi ligger ved siden af en englænder, George. Han sejler alene i en LM 17! og i jakke! Han er ret sky, men Sten har fået kontakt med ham, rigtig venlig fyr, men ikke særlig udadvendt. Det er vores indtryk at hele hans navigationsudstyr består af oversejlingskort og en håndholdt GPS.

Tirsdag den 12. april 2011

Vi kom af sted fra La Coruña i søndags, der var vinden gået i nord-nordvest, men der var desværre ikke nok af den hele tiden, så vi måtte have maskinen til hjælp. Der var 50 mil til Camariñas som var vores destination.

Havnen i Camariñas er præget af fiskeri og der ligger fiskefælder overalt. Det er denne her type der i lange rækker ligger dybt nede under de mange fiskebøjer.

Vi tog af sted kvart over otte og var fremme halv fem. Vi havde læst, at der her skulle være en sejlklub. Vi havde lovet hinanden, at

hvis der var noget ved sejlklubben, så skulle vi derop og have en kaffe og en konjak. Der var noget ved stedet, meget rart og søde mennesker. Jeg synes, det er lidt svært her, for når man beder om en konjak, så hælder de op... og bliver ved, så jeg føler foranlediget til at sige stop. Selv om jeg gør det, synes jeg at konjakken bliver rigelig stor. De lokale sad og drak noget gult af små glas. Jeg kom til at spørge hvad det var,- og så skulle vi smage! Efter en lang dag til søs med gode dønninger, en konjak og en smagsprøve af det lokale brændevin, blev jeg træt. Jeg havde lovet at lave mad, så jeg nåede lige at spørge, hvornår køkkenet åbnede for aftensmaden, inden jeg faldt om. De åbnede klokken halv ni om aftenen, så der var tid til at falde om kuld, men var så klar til vores aftensmad ved nittiden. Menuen var Zarzuela de Merluza, altså en fiskegryde med kulmule, to slags muslinger og blæksprutte. Det var lækkert (selv om Sten fik lov at få alle muslingerne og blæksprutten); noget af det bedste vi har fået i denne sæson. Hertil smagte vi så på ejerens anbefaling to forskellige slags lokal hvidvin: en Albariño og en Ribeiro

Zarzuela de Merluza,

Jeg bliver nok nødt til at lave mad der igen. Da vi kom til kaffen, mente værten, at vi skulle smage alle de fire aquadientes (snapse), der er karakteristiske for området! De er nok lige for søde for vores smag, temmelig likøragtige- spændende at prøve. Vi sov godt den nat!

Smagsprøver på de lokale aquadient'er

I går mandag gik vi så en lang tur syd på langs kysten og ud til fyret på Cabo Vilan. Og tilbage indover land. Det var en fin tur på 12 km og flot, råt landskab, så vi var ret tilfredse med os selv. Endnu engang må jeg sige at jeg er imponeret over investeringerne i rekreative faciliteter: stierne var markeret. Det var dog ikke lige til at få kort og informationsmateriale over området. Det er uden for sæsonen, og vi er i udkantsspanien og det er langt væk.

Onsdag den 13. april 2011

Også i dag skulle vi se på naturen. De søde restauratører i sejlklubben, der næsten havde adopteret os, havde fremskaffet diverse brochurer med vejledninger om ture i omegnen (og en kystguide på galicisk!).

Vi besluttede os til at cykle ind i bunden af ríaen, hvorfra der var en passende 8 km rundtur der angiveligt skulle være 'facil' (let). Fin tur, men det mest interessante var nok på tilbagevejen, hvor vi ved lavvande så hvordan de lokale samlede berberechos (hjertermuslinger). Det undrede os nu noget at de når de kom tilbage på land fik fangsten indvejet ved en meget officielt udseende 'Junta de Galicia' bil. Ved hjemkomsten fik vi forklaringen: indsamling af muslinger er kontrolleret og må kun foretages hvis man har erhvervet en licens (og disses antal er begrænsede). Har man så en licens er den daglige mængde der

må samles begrænset til 5 kg. Selvfølgelig snydes der og derfor foretages der jævnligt kontrol. Om aftenen Paella i klubhuset.... Jeg laver nu mad ganske ofte, Sten har ikke noget at klage over.

Søndag den 17. april 2011

Torsdag den 14. april sejlede vi fra Camarinas til Portosin i fin vind fra nord øst. Det blæste 8 til 11 m/s så det gik dejlig stærkt. Vi skulle godt nok spidse op da vi kom ind i fjorden, men det gik lige og vi startede først motoren lige uden for havnen, fedt. Der var tre gæstende både ud over os: finner, hollændere og tyskere.

Landbrug i udkantsspanien

Det var planen at cykle til Noia en lidt større by der i vores pilot beskrives som 'interessant'. Cykelturen blev nu ikke til noget da min cykel stadig volder problemer. I Camariñas, havde vi været ude og cykle og mit fordæk punkterede med et brag. Sten lagde en dæk-lap, da mit fordæk er meget tyndt i kanten. Da vi tog cyklerne frem i går, sås det tydeligt at dækket ikke havde det så godt, så det blev til en bustur til Noya. Hollænderne (Hanneke og Sietse, s/y Flying Cloud fra Groningen) som vi lå ved siden af havde den samme plan. På vejen hjem fulgtes vi så i bussen med dem. Finnerne og tyskerne havde været i Santiago de Compostella, så de var også med i bussen. Sidst på eftermiddagen delte vi en flaske vin med hollænderne og finnerne (Rita og Pekka, s/y Iris fra Kotka).

Finnerne var på vej hjem efter en jordomsejling der havde varet fire år (det var anden gang de var rundt). Hollænderne havde været i Marokko sidste sommer, så dem skulle vi lige malke for oplysninger.

I dag flyttede vi os så seks sømil fra Portosin til Muros. I Muros havn er der kun fiskerbåde, og der er mange. Det ser ikke ud til at man er velkommen, så vi skulle ligge udenfor havnen. Der var nogle ledige bøjer, men jeg syns de så noget sølle ud, så vi lagde os for anker. Vi har jo så meget grej! Vi forberedte os grundigt, fandt det rette sted, ud røg ankeret, med indhålerlinie, bøjle med blylod i indhålerlinen. Vi roede i land, fik en øl på promenaden, dejlig sol, tilbage på båden, læse, Sten gjorde klar til at lave mad, vi så der var kommet en båd mere, der havde lagt sig for anker, en belgier, og så: Hvor er vores bøjle? En ankerbøjle med vores indhålerline kan da ikke bare blive væk! Vi fandt den inde under skibet, den sad fast ved skruen. Nu har jeg været i vandet igen! Den er ret god sådan en kortærmet svømmedragt når vandet kun 14 grader. Nå, jeg fik bøjlen lirket fri af skruen, men den ville ikke væk fra skibet, nok fordi vi lå lige oven på ankeret, og der var ingen vind til at skubbe os bagud. Bøjlen ville ikke fri af båden, den blev ved at ligge under båden. Til sidst opgav vi så at have bøjle i indhålerlinen, og brugte den gammeldags metode og bandt den fast til ankerkæden. Og så lavede Sten mad!

Mandag den 18. april 2011

Efter at have studeret vejrmeldingerne, blev vi enige om at her skulle vi blive liggende en dag mere. Ikke meget vind men dejlig sol. Formiddagen brugte vi til at gå over og se på et tidevandsværk, der ligger lidt inde i bugten, vi fandt ikke rigtig ud af fysikken og anvendelsen af det; og selv om det skulle

Páskeoptog i Muros, det eneste vi nåede at opleve i den påske der druknede i regn

have været åbent, så var det lukket. Vi fik handlet på tilbagevejen, og tog tilbage til båden. Sten mente at tiden var inde til at han fik afprøvet sin kortærmede dykkerdragt. Han iførte sig hele udstyret: svømmefødder, maske og snorkel, og tog en tur rundt om båden. Han måtte indrømme at selv om badedragten er god, så er det ikke rigtig badevejr endnu. Så fik vi frokost. Mens vi sad og læste fik vi igen (det er tredje gang her i Spanien) besøg af tolderne, vældig afslappet, de bliver så imponerede over at vi taler spansk og vi slubrer alle deres komplimenter i os. Ja, det blev meget redebyggeri og boglæsning i dag. Ret bekvemt.

På denne café i Muros måtte vi ha' os en kop kaffe - og et billede!

Tirsdag den 19. april 2011

Vi skulle syd på, og selv om vinden stod i syd, var der nok til at det kunne blive

ordentlig sejlad, med et ben meget længere end det andet. Sten underholdt mig med, at han ikke så på regnvejrudsigter, for det var egentlig ikke relevant for sejladsen.

Der var noget, der bankede på vores fribord ved ottetiden, så vi vågnede: en lille gul plastikbøje, på størrelse med en tennisbold, hvor i alverden var den kommet fra? Den havde vi ikke set de foregående dage. Skulle jeg nu i badetøj igen? Jeg slap! Vi havde slet ikke fat i den. Da vi kiggede ud, var der støvregn. Det var kun let regn, så vi blev enige om, at det nok ikke blev til mere og tog blå mænd på. Det blev til mere! Efter en time tog vi olietøj på, efter tre timer, skiftede jeg de våde cowboybukser ud med tørre fliesbukser og tog tørre sokker på. Og efter syv timer og tre kvarter var vi i havn, begge med gennemblødt olietøj og vådt tøj i øvrigt. Ja, så skibet blev dekoreret med tøj der skulle tørres, og vi tog os en brandy. Så blev vi næsten mennesker igen. Vi ligger i Santa Eugenia de Rivera og bliver her nok i påskedagene, nu skal vi se, om der er nogle religiøse optog i anledning af påsken. Jeg lavede mad i aften i sejlklubbens restaurant: Empenadas til forret, så baccalau med kartofler og løg i gryde og til slut tiramisu. Vi fik også kaffe, og da vi havde betalt fik vi en af deres urte-snapse-likører. Hyggeligt sted. Sten vil fremover se på regnvejrudsigter inden vi sejler.

Onsdag den 20. april 2011

Heldigvis har vi stadig ikke travlt, vi er nu i Ria Arosa, hvor vi skal tilbringe de næste par uger og hvor også Villagarcia ligger. Når vi skal hjem til Stens mors 90 års fødselsdag, har vi tænkt at tage en bus fra Villagarcia til Santiago de Compostela for at flyve derfra. Vi gik op for at se på byen og fik os en kop kaffe på havnepromenaden. Byen er ret stor og har et kæmpesupermarked, så vi fik handlet til påskedagene. Vi fandt også ud af at der er optog her i påsken, så det skal vi opleve. Der er også påskemesser, men jeg er ikke sikker på at Sten er moden til at gå til messe. Vi

nåede lige tilbage til båden inden det begyndte at regne. Det blev ikke til så meget, ikke heldagsregn i dag. Det meste af vores tøj er ved at være tørt nu.

Søndag den 24. april 2011

Torsdag gik vi en tur her i Santa Eugenia de Rivera. Her er en kæmpe fiskerihavn, med i hvert tilfælde 15 trawlere og en masse andre fiskefartøjer. Der er en plads på størrelse med en fodboldbane, hvor de gør deres net klar. Vi blev rigtig bange, da vi så de net: de er knyttet af virkelig kraftig stramt flettet nylonnor, som er blevet godt strakt med tiden, så det næsten er som stålwire. Jeg får ondt i maven ved at tænke på at få sådan et i skruen.

De farlige fiskegarn

Santa Eugenia de Rivera er egentlig en ret fin by, med alt hvad man har brug for. Et treetages marked med fisk og grøntsager i stueetagen, med kød på første sal. I kælderetagen er bønderne, der kommer ind fra omegnen med produkter, de vil sælge. Vi har set før, at der ved de faste markeder her i Galicien dels er stader som er faste, og hvor de samme er der hver dag. Derudover er der et område hvor de lokale producenter kan sælge og hjemmelavede produkter. Det er hos dem, man kan få hjemmelavet aguadiente! Men man skal spørge efter det. Området for de lokale producenter var som sagt i kælderen på markedet. Og her spurgte vi så efter aguadiente de ourjo (altså: brændevin af druer) hos en dame der solgte lidt grøntsager.

Og jo, det havde hun, hun havde også hjemmelavet rødvin. Det var vi nu ikke så friske på, men vi købte en flaske Aguadiente (10 Euro). Hun forklarede os, at det altså var aguadiente, og ikke som plakaten på flasken angav: Rom. Vi smagte på den, da vi kom tilbage til båden. Den smagte som en end og rigtig god grappa. Jeg er bange for at der ikke er noget tilbage når Leila kommer. Om eftermiddagen kom der en svensk båd ind: Randivaag med Sven-Gösta og Lisa om bord. Vi var selvfølgelig hurtigt i kontakt med dem. De havde set os både i La Coruña, hvor de havde overvintret om bord på båden, samt da vi lå for anker uden for Muros. Vi ”fickade” hos os, men det blev til, at Sten serverede nogle improviserede tapas og vi aftalte at gå op og spise i byen inden påskeoptøget i aften klokken 10. Vi var ovre og se deres båd inden vi gik op i byen. Den er flot, meget flot. En Over-Seas 40, som de selv har apteret. Både udvendig og indvendig er der lakeret teak, og det står med en overflade som glas: flot, men hvilket arbejde (også at vedligeholde). Vi fik spist oppe i byen, men der var ikke optog i aften, men i morgen. Lidt slukørede gik vi tilbage til bådene.

Det regnede, da vi vågnede fredag, og det var heldagsregn! Det væltede ned. Vi så i fjernsynet, at det meste af Spanien er ved at regne væk, og at mange af de påskeoptogene er aflyste, så vi var ikke for optimistiske for det lokale optog om aften. Vi kom op til kirken om aftenen, hvor regnen var ved at stilne af, men det dryppede stadig ind i mellem. Og ja: optøget var aflyst, men de opstillinger der skulle have været båret gennem byen, var opstillet inde i kirken. De var flotte, og jeg kan godt forstå at de ikke skulle ud i regnen. Vi mødte Lisa og Send-Gösta oppe ved kirken og vi blev inviteret til svensk påskebord lørdag aften.

Lørdagen startede også med regn, men det klarede heldigvis op i løbet af dagen. Vi har fået en del SMS'er hjemmefra med beskrivelser om, hvor dejlig påsken er

derhjemme med sol, og vi glæder os selvfølgelig på deres vegne. Da det om eftermiddagen havde lysnet så meget at vi kunne se blå himmel, så gik vi en tur langs byens havnepromenade. Det var en dejlig tur og for enden af promenaden lå der alle tiders café eller nærmere restaurant, der lå med en vidunderlig udsigt over fjorden. Vi fik os en Cola inden vi gik tilbage.

Svensk påskefrokost starter med at man maler et æg, så spiser man æg, kartofler, sild, gravad laks (hjemmelavet). Derefter kommer det lune, frikadeller og Jahnsens fristelser. Nej, vi blev ikke snydt. Der var også knækbrød til, og det viste sig, at det var provianteret i La Coruña! I den lokale Ikea, de har åbenbart også svenske specialiteter, og det var også der sildene stammede fra. Vi fik øl til og vi havde medbragt nogle af de hjemmekrydrede snapse. Vi sov godt i nat.

Lisa (Rie) & Svend-Gösta, påskefrokost på Randivåg

I dag sejlede Lisa og Svend-Gösta, de havde snakket om det, og vinden stod lige ind i havnen, så vi lå lidt uroligt. Sten satte et par fortøjninger i med gummiblen, og det hjalp, men Randivaag sejlede som sagt. De ville ned i næste fjord. Vi vil blive lidt længere ind i denne fjord og med vinden lige i mod, så bliver det ikke lige nu at vi flytter. Der er koncert i kirken i aften, orgel og violin, vi overvejer at gå op og høre det, nu må vi se.

Mandag den 25. april 2011

Der stod ikke orgel- og violinkoncert i en kirke øverst på vores ønskeseddel i går, så vi kom ikke til koncert. Vi lå meget uroligt i Santa Eugenia de Rivera og vi var ved at have fået nok af det huggeri. Pladserne var korte og havnen ligger meget udsat for nordlige vinde, og det blæste 8-10 m/s. Vi ville til Caramiñal, kun 7 sm mod nord! Vi bed i det sure æble og gjorde noget vi ellers slet ikke gider: gå op mod vinden for motor. Det er altså noget møg og kan ikke anbefales, det var korte, sure øresundssøer, og så blæste det selvfølgelig lidt op så vi indimellem havde 12 og 14 m/s. Det var heldigvis en kort tur, og da vi skulle falde af ind mod havnen og vinden løjede til 8 m/s så var verden et rart sted igen. Her i Caramiñal er pladserne dejlig lange og den ligger bedre beskyttet fra nordenvinden. Det blæser stadig, men meteorologerne har lovet at vinden vil løje af. Solen er kommet frem, og det nyder vi. Vi gik op i byen og fandt et sted, hvor vi fik nogle raciones og så nød vi at ligge roligt i fortøjningerne.

Tirsdag 26.april 2011

Tykkede saltskorper dækkede båden efter turen i går. Sten startede dagen med at spule båden, så overbygninger er klar til at blive poleret, når vi har fundet motivationen. Vi gik på byudforskning. Der skulle findes et vaskeri, en skomager og en svømmehal. Vaskeriet blev fundet og der blev afleveret fire kilo. Elastikken havde givet op i Stens læderlandgangssandaler og vi fandt en skomager. De er færdige i morgen. Efter nogen søgen fandt vi også svømmehallen, så nu ved vi hvad vi skal lave i morgen formiddag. På vej ud af broen til Troldand, så vi at der var kommet et engelsk skib ind: Nutmeg (Muskat). Vi havde knapt spurgt dem hvor de kom fra, før vi var inviteret om bord og havde et glas rødvin i hånden og var godt i gang med at udveksle erfaringer med Mike og Martha.

Onsdag den 27. april 2011

Det blev en travl dag: først vores svømmetur. Der var marked i byen i dag, og det var stort og rigtig godt, vi fik suppleret vores forsyninger med aguadiante hos en af de lokale damer. Vi fik også hentet Stens sandaler, var på café med fin internetforbindelse. Efter frokost hev i gummibåden op på broen og designede og lavede mønster til en presenning til den (solen er meget hård ved grejet når det er fremme hele tiden). Mens vi gjorde det kom Mike og Martha og vi inviterede dem på øl kl. 17:00. Det har været en varm dag, så vi spiste sent og var godt trætte da vi gik i seng.

Vi fik suppleret vores forsyninger med aguadiante

Torsdag den 28. april 2011

Jeg ønsker mig en e-bogslæser, og Sten insisterer på at sådan et legetøj skal kunne mere end vise e-bøger og har sat sig for at finde ud af, hvor man får mest for pengene. Han brugte formiddagen til at undersøge mulighederne og skrive og spørge Mads om han har mulighed for at tage en med fra Houston, når han kommer til Danmark til Gunni's fødselsdag. Da han havde gjort det gik vi op og hentede vasketøj og handlede. Vi købte sæsonens første lokale Pimentos de Padron, dem vi har spist indtil nu har været importeret fra Marokko mens disse rent faktisk er dyrkede i 'Padron' bare få kilometer herfra. Om alt går vel polerer vi overbygningen her til aften når solen står lidt lavere

på himlen og så planlægger vi at flytte os i morgen.

Fredag den 29. april 2011

Da klokken blev syv i går aftes, var der ingen kære mor, jeg blev udkommanderet: Der skulle poleres overbygning, og det blev der – kun afbrudt af et kort intermezzo: Undervejs under arbejdet brugte jeg søgelænderet til at støtte mig op af, når jeg fik ubalance, et sted er søgelænderet afbrudt af en havelåge og den var åben, så da jeg fik ubalance og støttede mig op af en åben havelåge så... ups... plask!! Men vandet er over 15 grader nu så det var ikke så slemt.

Når vi tager os sammen, tager det en lille time at polere overbygningen - altså uden utilsigtede badeture - og så bliver det også flot.

Her til morgen tog vi os god tid, så vi kom først fra Caramiñal ved ellevetiden, men vi havde også syv sømil foran os ingen vind i mod os, så det tog os to en halv time at komme her til Rianxo og vi måtte have motoren til hjælp. Endnu en gang en kæmpe fiskerihavn, med et hjørne til lystsejlere. De fiskere der er her, arbejder alle ved de af blåmusling farme der er her. Den inderste del af fjorden er fyldt med flåder, hvorfra der hænger tovværk, hvor blåmuslingerne sidder og hvorfra fiskerne høster dem. Og her kommer så en redaktionel kommentar: Muslinger er levende og derfor dyrker man dem ikke, man opdrætter dem. Omvendt høster man dem vel? Eller gør man det er jo ikke korn eller kartofler. Men der er jo ikke tale om fiskeri, og skraber dem gør man vel heller ikke, de vokser på lange liner. Og man slagter dem jo ikke for de skal jo netop være levende når de sælges. Debatten er åbnet!

Vi spiste en let frokost, da vi var kommet ind og Sten gik i gang med at finde sig tilrette på Internettet og fik bestilt min e-book-læser (tablet) hos Mads i Houston. Jeg fortsatte på mit stjerne-trøje-projekt som virkelig er et

projekt, der tager sin tid. Nå, med det går da fremad. Der er ikke en ende på det lige foreløbig, men det forventes færdigt inden årets udgang.

Efter en 'morfar' sidst på eftermiddagen, gik vi en tur på i byen. Lige bag det store torv, med store legepladser, ligger byens svømmehal. Vi undersøgte mulighederne for at svømme, og der er åbent i morgen kl. 9, og i morgen er det gratis! Den pige vi spurgte til råds, var så hjælpsom og viste os rundt, så vi er bare helt klar til i morgen.

Sten og jeg talte endnu en gang om hvor pæne de offentlige pladser holdes, hvor mange legepladser, sports(- og svømme)haller der findes i alle byer og til overflod de stier og anlæg der er anlagt og afmærket i naturområder. Det kan godt være at den spanske økonomi ikke er så god, men nogle af investeringerne er da gået til noget, der kommer rigtig mange mennesker til gode.

Blåmuslingeopdræt i Rio Arosa

Morgendagens plan er klar: svømning og indkøb. Vi er begyndt at overveje at være fornuftige med indkøb, så der ikke ligger for meget i skibet når vi tager hjem til Stens mors fødselsdag næste fredag.

Søndag den 1. maj 2011

Den første maj er traditionelt en festdag her i området, jeg tror at man udover at fejre at det er arbejdets festdag også fejrer en helgen, for

det lokale Santa Guadeloupes kapel var pyntet op med en masse hvide blomster og kirkegården var en eksplosion af blomster og farver. Selv bilerne var blomstersmykket, men de blomster var gule. Der sad også gule blomster ved dørhåndtagene på folks huse.

Og så igen nogle betragtninger over det offentliges indsats: blomster er der selvfølgelig mange steder, der er parker og pladser, som alle bliver passet pænt, og lige nu er der megen aktivitet for at få det plantet inden sommeren. Men ikke kun blomster pryder byrummet: der er meget kunst i gadebilledet. Det være sig gamle skulpturer eller nye skulpturer, det kan være rumkunst af forskellige slags. Det er ikke kun i byen: da vi kom her til Villadarcia, var det første vi så, da vi sejlede ind mod byen, en meget stor blå skulptur alleryderst på en havnemole. Det er meget anderledes end jeg er vant til, men det giver de forskellige gader, pladser, byrum og havnefronter noget karakter og liv.

Tirsdag den 3. maj 2011

I går sejlede vi fra Rianxo her til Villacarcia. Her er en marina, hvorom vi havde hørt, at man roligt kan lade båden ligge, mens man er væk. Det var en tut på seks sømil, og vinden var cirka fire m/s fra øst, så vi sejlede for genuaen alene. Det blev til en tur på to timer. Klokket et, var vi ankommet og havde talt med havnekontoret om vores planer. Der er også nogle praktiske ting, de skal hjælpe os med. Vi har pr. e-mail ansøgt om tilladelse til at sejle til Islas Atlanticos, men vi har ikke hørt fra dem. På havnekontoret har de nu overtaget sagen: de har fået de relevante papirer og vil nu faxe til dem, så nu håber vi det er klaret når vi kommer tilbage. Da vi så kom tilbage i morges havde ringet til dem, og de sagde at papirerne var sendt til Danmark?

En anden ting vi skal have ordnet er kølesystemet på vores motor. Den køler ikke godt nok, og det er en historie, der kan blive lige så lang som Odysséen, og den skriver jeg ikke her. Det korte af det lange er, at det er en

kendt fejl som man (Northshore eller Yanmar) har undladt at orientere os om. Det skal vi have ordnet nu, så Sten spurgte i den lokale sejlsportsforretning (der i øvrigt er den bedst udstyrede vi har set siden vi forlod Frankrig) om der var en Yanmar forhandler her eller i Vigo. Han fik straks en liste, tre forhandlere her, en i Vigo og der blev peget på, hvor den nærmeste er. Dem har vi nu talt med, så nu venter vi så på at få at vide om det kan ordnes mens vi er hjemme. Det vil jo være dejligt.

Villagarcia er en ret stor by, og der er meget at se på. Vi har vi fået udleveret noget materiale om byens og områdets historie, og det har vi kigget lidt på. Der stod dog ikke noget om de vikinger der kom hertil omkring år ni hundrede, men mange af de lokale kender til historien, men vi har ikke fundet ud af den nærmere sammenhæng helt præcist, men der arbejdes på sagen. Det er i øvrigt også heromkring (Rianxo) Skt. Peters kiste blev bragt i land, efter en lang tur til søs. Hans knogler blev så væk et par år, men 'fundet' igen og bragt til Santiago de Compostela, hvor de blev begravet og nu som tidligere beskrevet er et kæmpe valfartssted (religiøst og kommercielt). Mandagens eneste indkøb var brød til vores aftensmad, men det viste sig ikke helt let at finde en bager der var åben. Efter flere lukkede forretninger fandt vi omsider en, hvor en venlig seddel i døren kom med forklaringen: der var lukket fordi man fejrede "Nuestra Señora de Montserrat, patron de los pasteleros" (konditornes skytshelgen). Take-that Allan.

I Villagarcia er der hele ugentlige markeder og det er der en historisk baggrund for, nemlig en særlig tilladelse de fik engang tilbage i 1600- tallet. Der var marked i dag, og det var stort, rigtig stort. Det er bestemt det største marked, vi har været på her i Nordspanien. Vi købte lidt empenada og kage til vores frokost.

I modsætning til blåmuslingerne der opdrættes (dyrkes?) skræbes hjertemuslinger (berberechos) fra små både med primitivt grej

Ellers er dagen gået med oprydning, aflevering af vasketøj og forberedelse til installation af den ny navtex vi har bestilt samt den ny WiFi antenne, der trods alt har forbedret vores muligheder for internetforbindelse. Ellers skal vi ud at se mere på byen og en tur i svømmehallen; jo, der er også en svømmehal her.

Vi vil nu samle de ting sammen vi skal have med hjem på fredag, og finde ud af hvad vi skal have med herved igen. Det er ikke et stort projekt, så det overkommer vi nok. Jeg håber der er ordentligt vejr i Danmark. Det er det jo sikkert, for det er jo Stens mors fødselsdag.

Ries dagbog

Fra Villagarcia til Santa Maria Azorerne
Maj – juni 2011

Mandag den 16. maj 2011

Ja, kære dagbog, så er der gået næsten 14 dage siden jeg sidst skrev, og vi har været i Danmark og er kommet tilbage til Galicien. Vejret i Danmark var rigtig fint og Stens mors 90-års fødselsdag gik fint. Begge Stens brødre kom. Fra Sverige Jakob med sin nye kæreste Neris og datteren Elinor med kæresten Martin. Fra USA: Mads og Guadeloupe fra Houston og datteren Bente fra Chicago.

Gunni med Jakob, Mads og Sten

Ud over denne nære familie, så har Gunni jo fået kontakt til en række Engelstoft'er som også var inviteret. Og så er der den nye halvgrand-kusine med rødder i Argentina som er dukket op. Og så selvfølgelig barndomsvenner og andre venner. Jeg synes det var en god fest, for selv om vi var tredive, så havde festen en sådan karakter, at man fik snakket og hygget os sammen. Vi mødtes alle i Gunnis have klokken et og fik et glas champagne. Derefter gik vi så ned på Hornbækhus, hvor vi fik en dejlig tre retters menu. Efter middagen gik vi tilbage til Gunni hvor der blev serveret snitter... til dem der stadig var sultne. Jeg har hørt at de sidste gæster gik klokken 10, så man må sige at der blev festet igennem.

Ellers må jeg sige at en uge i Danmark er for lidt! Vi havde travlt, lå vandret i luften for at få snakket med venner og bekendte og få talt med Bente nu hun var i Danmark. Næste gang vi skal hjem, skal vi have mere tid.

Kirsten Danø tog med os herved for at holde en uges ferie. Vores fly fra København gik næste samtidigt, men vi skulle ikke følges. Vi kom til Santiago de Compostela næsten samtidigt lige før midnat i fredags, så vi tog en taxa til Villagarcia. Efter et glas velkomst cava, faldt vi om på køjen. Lørdag var der marked i byen, så vi gik ud for at handle og fylde depoterne op. Det blæste meget, så der var ingen grund til at sejle fra Villagarcia, så vi tog en dag mere. Søndagen brugte vi til at tage i svømmehallen og til Santiago de Compostela så Kirsten kunne se byen og den imponerende katedral. Det var fint vejr og der var ikke så mange turister, som da vi var der sidst med Buller og Kirsten (den anden Kirsten altså).

Vinden var løjet i løbet af natten, så vi sejlede fra Villagarcia klokken 10 her til morgen. Der var pæn vind (9-11 m/s) i starten og da den var agten for tværs, satte vi kun genuaen, da vi sejlede ud af Ria Arosa. Vinden løjede dog i løbet af dagen, og da vi var helt ude af fjorden satte vi storsejlet og fortsatte ind i Ria Pontevedra til Sanxenxo. Her var vi klokken tre og vi fortøjede og gik op og ordnede papirer hos havnefogeden. Vi fik os en øl og orienterede os hos turistbureauet for at finde ud af hvad vi skal se her. Mike og Martha (fra Nutmeg) havde fortalt, at der var mulighed for gode vandreture. Vi bliver her en dag, så vi skal ud og se på omgivelserne.

Vaskepladsen i landsbyen bliver faktisk brugt

Tirsdag den 17. maj 2011

Overliggerdag i Sanxenxo. Vi gik en tur, for vi ville se de vandmøller Mike og Martha havde omtalt. De ligger i en landsby lidt uden for Sanxenxo, en landsby der ikke er blevet berørt af den udvikling turismen har ført med sig. Det var en helt vidunderlig lille by med vaskeplads ved floden. Vaskepladsen var i brug og vi så, hvordan den blev brugt. Vandmøllerne var også intakte og vi mødte en gammel dame, der viste os rundt og sørgede for, at vi kom ind og fik taget billeder af selve kværnen på en af møllerne. Hun plukkede laurbærblade til os og fortalte om frugttræerne i området. Hun var født i byen men boede nu lidt derfra men var her for at besøge sin afdøde mands grav. Da vi skiltes blev der kysset, det var faktisk meget rørende.

På vej tilbage stoppede vi på en cafe; Kirsten og Sten fik berberechos (hjertermuslinger) og ½ vi fik et glas af den lokale Albariño til, men så var vi også modne til en lur (Sten og jeg), og der var fri leg om eftermiddagen. Vi havde besluttet os til at gå over til Porto Nuevo, der ligger i gangafstand fra Sanxenxo for at finde noget at spise der. Vi fandt en lille restaurant, hvor vi fik nogle rationes. Der havde de kun en slags rødvin, nemlig husets (familiens) rødvin, den var ikke på flasker, og der kom en flaske sød sodavand på bordet da rødvinen blev serveret. Rødvinen blev ikke serveret i glas men i noget der lignede hvide tekopper uden hank. Meget specielt og næsten sort. Vi fik lov at købe tre flasker, men de havde ikke alle mærkater på. Jeg tror der tidligere havde været hvidvin på flaskerne, for hvidvinen blev serveret på flaske.

I havnen var der kæmpesøstjerner, der levede på molernes vægge. Nogle af dem fik ikke sluppet når det blev lavvande, så de blev hængende og blev til mågernes ta' selv bord.

Onsdag den 18. maj 2011

Planen var at sejle til Isla Ons og ligge for anker, eventuelt natten over. Isla Ons er en

nationalpark, som man skal have tilladelse til at komme til, ligesom de fleste af øerne her i

Villagarcía er en meget aktiv markedsby

området. Tilladelsen var omsider på plads (de havde sendt dem til Danmark, så det var meget heldigt at vi var hjemme og kunne tage dem med). Vejrudsigten var dog ikke helt venlig, idet den lovede, at det ville blæse op fra nord sidst på dagen. Isla Ons ligger helt ude på kanten til Atlanterhavet, og er en meget åben ankerplads, kun et sted man skal til under rolige vindforhold. Det blæste op hurtigere end vi havde håbet på, så selv om vi havde indhentet de fornødne tilladelser til at tage derind, så droppede vi det. Det viste sig at være en fornuftig disposition, for i den vindretning havde det ikke været sjovt at ligge derude. Vi endte i Pobra de Caraminal som vi har besøgt tidligere.

Der fiskes skaldyr i bugten ved Sanxenxo

Torsdag den 19. maj 2011

De mest nødvendige indkøb klarede vi om formiddagen. Kirsten ville give afskedsmiddag, men vi planlagde om, for her i Pobra kender vi et godt frokoststed, så vi spiste afskedsfrokost her. Om eftermiddagen gik Kirsten til stranden, hun lader sig ikke distrahere af, at vandet er under 18 grader (ja faktisk bare 15,5). Da jeg havde fået mig en lille morfar og solen strålede fra en skyfri himmel, gik jeg over for at se om Kirsten havde overlevet sin dukkert. Kirsten påstod vedholdende, at vandet var varmt, og jeg gik så i vandet. Hun havde ret! Det var faktisk helt ok, så nu har jeg erklæret badesæsonen for åben. Sten lavede store rejer med ingefær, løg, svampe og meget mere godt med bulgur til aftensmad. Til det nød vi en flaske af den sorte rødvin, vi havde købt på restauranten i Porto Novo.

Fredag den 20. maj 2011

Det var kryds fra Pobra til Villagarcia. Heldigvis var det ene ben meget længere end det andet, så det var ren slæderejse i sol. Men selv om det er sol, er det altså køligt på havet. Vi tog af sted ved 11-tiden og var i Villagarcia klokken 12. Kirsten og jeg styrtede op med vasketøjet, for så kan jeg forhåbentligt hente det i morgen. Hvor længe vi skal blive her, ved vi ikke endnu, da vi lige skal have snakket med værkstedet om hvornår de kan skifte varmeveksleren. Yanmar har skrevet, at den er sendt fra England, så nu håber vi bare den er her i starten af næste uge. Det er lokal festdag på mandag Santa Rita's dag, så der er der lukket, men vi håber det kan lade sig gøre at få det ordnet tirsdag eller onsdag.

Vi gik eftermiddagstur over til Caril. Caril er Villagarcias fiskerihavn, med fiskeriauktion. Måske nærmere muslingeauktion. Vi kom lige mens det skete, og der var masser af hjertemuslinger, både de små: berberechos og de store: almechas. Der var også to kasser knivmuslinger. På vej tilbage fik vi en kop kaffe på en lille café der lå i et stenhus, med

lillamalede vinduer og borde og udsigt over byens badestrand og havnen.

Skaldyrsauktion i Caril

Lørdag den 21. maj 2011

Så er det dagen, hvor Kirsten skal vende næsen hjemad, og det er med tog til Santiago de Compostela, bus til lufthavnen, fly til Barcelona og videre med fly til København. Ja, det er lidt af en rejse. Fordi det er lørdag så kører der ikke så mange tog, og Kirsten tog et tog klokken kvart i elleve. Vi tog en kop kaffe på balkonen i sejlklubben inden vi fulgte hende til toget. Det har været dejligt at have Kirsten med, vi kommer til at savne hende.

På café på vej hjem fra Caril

På vej hjem fra stationen hentede vi vasketøj, og gjorde nogle få indkøb. Der er marked i byen fordi det er lørdag, men da man også fejrer Santa Rita her i byen, så er markedet større end på en almindelig lørdag. Vi lagde

mærke til, at der også var boder oppe i en af parkerne allerede i går. Og i dag var der også boder på broen over til det gamle kastel og kirken. Her blev der solgt lokale produkter fra Castillia y Leon, og de var ikke karrige med smagsprøver.

Middelaldermarked i Villagarcia

I eftermiddags fik min cykel så endelig et nyt dæk. Det gamle var meget slidt, faktisk så slidt at jeg ikke har kunnet køre på den i en måned. Hver gang jeg satte mig på den, så punkterede den. Ikke bar punkterede, men eksploderede – den punkterede i hvert tilfælde med et brag. Problemet skyldes, at jeg ikke sørger for at den er pumpet nok (siger Sten). Det vil jeg gøre i fremtiden!

Vi havde dæk med hjemmefra til vores cykler. Det er ikke ligetil, at få Brompton udstyr her i denne del af verden. En anden ting vi havde med, var en ny navtex. Den der sad i båden da vi købte den, har aldrig fungeret ordentligt, og det er lidt træls. Det er et større projekt, som allerede blev påbegyndt derhjemme. Der skal jo en ny navtex op på instrumentbrættet, og den er ikke magen til den gamle, altså: der skal flyttes på instrumenterne hvilket i sin tur medfører at der skal en ny plade op til instrumenterne. Denne plade blev skåret ud derhjemme, og den ligger klar bag styrbords hynde til vi får brug for den. I dag pillede Sten den gamle antenne ned, satte den nye op, splittede båden ad og begyndte at trække ledningerne til antennen.

Det projekt håber vi på er færdigt i løbet af weekenden. En tredje ting vi havde med, var stof (det vil side gammel brugt sejl) til vi kan sy betræk til vores gummibåd, også et projekt vi gerne vil have overstået i en overskuelig fremtid.

og der var kød i rå mængder!

Søndag den 22. maj 2011

Her til morgen fortsatte Sten sit projekt: opsætning af navtexen på det ny instrumentbræt. Instrumenterne skal byttes om da en ny navtex ikke fylder som den gamle.

Vi skulle ud og teste cyklerne og havde bestemt os for at cykle til Caril og drikke vores formiddagskaffe der. Det blev ikke til noget, for da vi kom op i byen hørte vi musik, messing-blæsere og kørte efter lyden. Det blev til lidt af et ræs, for de gik gennem byen, selv trommerne var sat på hjul så vi fulgte efter dem til de stoppede oppe ved klosteret og kirken. Her stod vi så midt i et middelaldermarked. Det var rigtig stort og gik langs byens flod og fyldte hele byparken op til et af de store supermarkeder. Vi følte os næsten hensat til markedspladsen i 'Jordens søjler' (Ken Follet). Der var boder med kunsthåndværk, stentøj, lædervarer, tøj, smykker, mad (i rå mængder), dværge, kæmper, en faun, mere musik og ild i masser af griller. Alle de handlende og musikerne var klædt ud i middelalder-lignende kostumer, og der er rigtig mange mennesker på gaden. Der var også en billedhugger der stod og arbejdede og

en masse spil børnene kunne prøve. Der var virkelig gang i den. Det blev så ribben og pølser til frokost under borgens mure med rødvin til. Musikken blev leveret af forskellige middelalderlige bands, med instrumenter vi ikke kendte, men også med sækkepiber. Det er da en festlig måde at fejre Santa Rita på! Hvor er alle sådanne fester blevet af derhjemme? Var det en fejl at slå alle helgendagene sammen til Store Bededag, som så 'fejres' ved at spise varme hveder! Der er dog nogle der går lidt vildere til den, ved at promenere store og flotte hatte på Kastellet. Festlighederne fortsætter i morgen, så kan vi nå at få ladet kameraet op, det var selvfølgelig i dag det skulle løbe tør for strøm.

Mandag den 23. maj 2011

Det er i dag at man holder fri for at fejre Santa Rita. Oven på gårsdagens aktiviteter var vi spændte på, hvordan det så ud i dag: der var dødt, der skete ikke spor, ikke en sjæl på gaden, de få vi så, var enten nogle der hang over en kop kaffe for at forsøge, at blive mennesker igen, eller nogle ældre mennesker der ikke havde festet til klokken fem i morges. Vi hørte musik og sang hele matten og knaldfyrværkeri med jævne mellemrum. Jeg forsøgte at finde ud af, hvem der skød og hvorfor, men blev ikke klogere end: at man

Resultatet af vores anstrengelser: et dækken til gummibåden

skyder i Spanien når der er fest. Så vi kom til at tænke på Hondaribia, hvor de også skød hele tiden. Altså i dag sover man ud... lige som den svenske midsommer, som også er arrangeret således, at man har fri dagen efter festdagen (altid en lørdag).

I morges begyndte vi på at sy betræk til gummibåden, et betræk der kan sættes på når der hænger i daviderne, for at beskytte den mod solen. Vi havde lavet et mønster i gennemsigtigt plastik inden vi tog hjem, og havde medbragt et gammelt sejl skåret i passende stykker, da vi kom herved. Så kom mors gamle Singer fra 1974 på arbejde. Vi fik en del motion, ved at løbe op og prøve og ned og sy, løbe op og prøve og ned og sy, løbe op og prøve og ned og sy og den mindste del af tiden er ved symaskinen, men ved at prøve. En ting lærte vi: en ting er at have et godt mønster i blød plastik, en anden ting er, at få det til at passe når det skal sys i sejldug, som er lige så smidigt som karton, men vi kom da et godt stykke i dag. Vi måtte holde op, da det blæste op og vores prøvesessioner endte med at vi måtte ligge fladt over gummibåden, for at holde på presenningen, og så var det ekstra svært at passe til.

Værkstedet hvor Sten kom til at kende medarbejderne rigtig godt

Tirsdag den 24. maj 2011

Sten startede dagen med at gå over til mekanikeren for at finde ud af om vores reservedele var kommet. Han var lettere

frustreret over ikke at have fået et trackingnummer, så han kunne følge med i varmevekslerens færd gennem Europa. Den var ikke kommet, men dagen var jo ikke slut endnu, og vi fortsatte med gummibådspresenningen. Vi fik den færdig og er ret godt tilfredse med resultatet. Der er lige nogle ting der skal rettes en stormfuld dag.

Da Sten om eftermiddagen igen havde været på værkstedet og erfaret, at de endnu ikke havde modtaget vores varmeveksler, gik han i aktion: ringede til den engelske forhandler for at tale med sin kontakt: han var på ferie! Sten fik så overtalt damen i omstillingen til at finde det trackingnummer, der jo måtte findes, men som vi ikke tidligere havde kunnet vriste ud af dem. Hun fandt det! Sten fandt hurtigt ud af, pakken var forsøgt afleveret i går, på byens fridag, og var nu i Vigo. Tilbage på værkstedet fandt Sten, sammen med pigen der passede kontoret, ud af at pakken blev kørt ud i dag, så nu var det bare at krydse fingre. Og vi gik over på stranden og badede. Sidst på aftenen trackede Sten pakken, og kunne se at den var afleveret, og at der var kvitteret for modtagelsen fem minutter over otte om aftenen. Så var han rolig.

Som skrevet, så har jeg erklæret badesæsonen åben. Det var Stens første badetur, jeg ved ikke om han nød det, men han virkede ret tilfreds med at have prøvet vandet.

Onsdag den 25. maj 2011

Sten kunne ikke komme hurtigt nok over på værkstedet. Varmeveksleren var kommet og Sten rørte ved den og fik at vide at mekanikeren ville komme klokken tre. Kl 17.30 var den installeret, og alt ser ud til at fungere perfekt. Det er en lettelse at vide, at vi nu (forhåbentlig [red. tilføjelse]) kan køre fulde omdrejninger uden at overhede maskinen. Et lille skridt for menneskeheden, et stort skridt for os.

Torsdag den 26. maj 2011

I dag holdt vi fri for bådarbejde og tog på en cykeltur til Cambados (centret for produktion af den berømte Albariño vin). Der er ca. 12 km til Cambados og vi kørte langs kysten forbi Villa Nova og fortsatte videre langs kysten til Cambados. Vi fik en kop kaffe der. Cambados er en meget dejlig by og bestemt værd at besøge, nok lidt af en turistfælde i sæsonen. Et af formålene med besøget var at se, om der evt. var mulighed for at besøge havnen fra søsiden (pilot bøjerne er noget upræcise her). Det er der, men vi skal ind ved højvande og beache båden. Der er ikke pladser ved pontoner, og da det er lidt af en omvej bliver det nok ikke til noget. På hjemturen kørte vi op gennem bjergene gennem vindistriktet med besøg på en lille bodega: 'Don Olegario', som producerer den lokale Albariño hvidvin.

Don Olegario's datter, læg mærke til stativerne vinen vokser op ad: granit. Vinstokkene er høje for at sikre at der kan komme luft ind under druerne

Det er en lille bodega, kun med familien ansat og deres vinmarker dækker ikke mere end 5 ha. Det kan godt undre mig at så lille et areal kan forsørge en familie. Det var grundlæggerens datter, der viste os rundt. Det var vældig fint, og selv om vi ikke fik mulighed for at smage, købte vi dog to flasker inden vi forlod stedet og med stop for spisning i VillaNova (2 menu incl. vin og kaffe €17,40) kørte tilbage til Villagarcia. Så var vi også brugt op, men det blev da også til en cykeltur på over 35 km.

Fredag den 27. maj 2011

Egentlig havde vi tænkt at der skulle slappes af, men fandt så ud af at der skulle laves net til al den frugt der skal medbringes på vores togt til Azorerne. Sten havde, før vi tog hjem til fødselsdag, købt nettet, men vi kunne ikke rigtig finde ud af, hvordan det skulle designes. Den nød fik vi knækket her til formiddag, og Sten gik i gang med at sy og takle. Det var det sidste af de projekter vi havde sat os for at få udført her inden vi tager til Azorerne. Nu forestår der nogle bastante indkøb af mad som vi er begyndt at planlægge.

Vi føler os hjemme her i Villagarcia og det er et rigtig dejligt sted: gode ture langs strandpromenaden, dejlig by, gode specialforretninger, muligheder for cykelture, svømmehal, badevand. Vi er blevet ret glade for Galicien. Mekanikeren der skiftede køleaggregatet, havde lige været seks dage med familien på de Kanariske øer, sagde at det var fin ferie med familien, men klima og mad fandtes ikke bedre end hér i Galicien! Nu må vi se om vi kommer til de Kanariske øer og selv kan foretage sammenligningen. Alternativt er Sten begyndt at snakke om at man også kunne gå til Lissabon fra Azorerne og so videre sydpå derfra?

Lørdag den 28. maj 2011

I Villagarcia kom der en irsk Bavaria 42 ind, vi synes vi havde sen den før, men kunne ikke placere den. Vi kom i snak med Donal og Anne, og det viste sig at de havde overvintret i Viveiro og kendte Andrew, Svend, Lotta og Andrés. Det blev en hyggelig aften.

Jeg ved ikke hvad jeg havde forventet mig af Combaró, men at jeg skulle træde ind i middelalderen, var ikke min forventning. Det er lykkedes at bevare den gamle bydel med smalle gader, hvor der ikke er plads til biler. Der er en masse af de karakteristiske kornkamre (fjorrdskamre) linet op langs kysten. Husene er efterhånden vokset sammen, et utroligt charmerende sted, og naturligvis også

et mål for mange turister. Det er stadigvæk udenfor sæsonen, så her er bestemt også plads til os. Vi skulle have vores eftermiddags snack og Sten måtte have blæksprutter i dag. Vi faldt ind et sted, med en servering i haven og udsigt over fjorden. Sten fik sine blæksprutter og jeg en salat og et glas Abariño til. Vi spurgte til den vinplante der dækkede hele haven med sine blade og frugter, og fik at vide at hendes far havde plantet den for 80 år siden. Hendes familie havde boet i huset i hvert fald i tre generationer, og der havde altid været bodega her. Hun viste os den oprindelige barstue, hvor der var plads til to (små) borde. Hun fortalte også at tidligere kom en stor del af byens indtægter fra pirateri. Byen er også godt beskyttet mod vandet, da der ikke umiddelbart er havnemuligheder. Den marina vi ligger i er kun fire år gammel. Hun var i øvrigt meget kommunikativ, og selv om vores spanske er blevet bedre, så er det ikke altid jeg kan følge med, når de skruer turbo på, og det gjorde hun. Statsministeren er ikke særlig populær i disse egne og hun gav udtryk for, at det nok ikke kun er politiske problemer Spanien står over for, men at der også er nogle kulturelle udfordringer. I øvrigt går Sten jo og drømmer om at få en Zarzuella en dag, hun sagde at det skulle hun nok lave til ham, bare hun blev advaret dagen før.

Fjorrdskammer i Combaró

Søndag den 29. maj 2011

Der var lovet regn, så inden den faldt, ville vi gerne have udført de justeringer, der skulle

laves på presenningen til gummibåden. Det gik fint uden problemer og nu sidder den rigtig fint. Jeg fik også vasket, for jeg tog ikke det med regnen rigtig alvorligt. Det skulle jeg have gjort! Heldigvis havde vi sat solsejlet op, så vasketøjet blev holdt i tørvejr, og regnen kom først sidst på eftermiddagen, så alt er under kontrol.

Mandag den 30. maj 2011

Formiddagen blev brugt til håndarbejde. Sten designer og syr Troldand mulepose og jeg prøver at få designet og produceret lave en hank til en taske jeg har strikket. Den flettes af et tørklæde som bliver ofret til formålet.

Tirsdag den 31. maj 2011

Kære dagbog: dette er det første jeg skriver på min ny tablet og uploader via 'Dropbox'. Ret smart.

Vores nye irske venner Donal og Anne fra 'Fand', sejlede ind i haven i går. Hen på eftermiddagen i dag invitere Sten dem så over på drinks og pimentos de Padron. Der gik ikke mange nanosekunder fra Sten havde spurgt til de sad på Troldand. En portion pimentos de Padron er ikke meget til fire voksne mennesker, heller ikke selv om der også blev serveret oliven, så snart gik snakken om, hvor vi skulle spise. Det endte med at vi spiste hos vores veninde fra forleden dag. Vi spiste forskellige raciones: To forskellige slags stegte fisk, salat og blåmuslinger samt crocetas. Dertil fik vi den meget lokale rosevin, men som faktisk er ok. Denne gang fik vi ikke sød sodavand til at fortyndes det med.

Vi aftalte med Donald og Ann at mødes til morgenkaffe på caféen på molen klokken ti i dag og gå på markedet bagefter. Markedet var ikke ret stort, i sammenligning med hvad vi havde set i Villagarcia. Det var så hurtigt overstået, og vi gik hvert til sit. Vi fik vasket dæk og støvsuget og var helt klar, da Donal kom over og spurgte om vi skulle med op og have en 'pint' sidst på eftermiddagen. Vi overlod dem dog til sig selv da det blev spisetid, hvor vi gik tilbage til båden for at

spise. Jeg er dog sikker. på at vi ser dem igen, da Donal er lige så vild med små sorte tunge ting som Sten er, så der skal lige leges lidt mere (udveksles erfaringer som det måske hedder).

Onsdag den 1. juni 2011

Vi foldede cyklerne ud og kørte til Pontevedra. Fin tur, vi kørte langs kysten derind og der. var en hel del op og ned på den tur. Byen var en dejlig overraskelse. Der er en stor middelalder bydel, med snævre gader, der hele tiden åbner sig til små pladser med caféer og restauranter. En af pladserne blev brugt som skolegården for en nærliggende skole, der drak vi kaffe og nød at se første klasse i deres fine ens skoletøj. Sten skulle da vi kom hjem udveksle erfaringer med Donal og fandt ham og Ann på en café oppe i byen, hvor de nød en kold Estrella, efter at have været med bussen i Pontevedra. Sten ringede efter mig og vi hyggede os over yderligere et par Estrellas. Sten inviterede til middag i morgen, så vi skal ud og købe fisk til en wok i morgen.

Frikvarteret er slut, tilbage til timen

Torsdag den 2. juni 2011

Sten startede dagen med lidt billedbehandling, og jeg vaskede inden vi gik ud og handle. Derefter fortsatte Sten med billederne og jeg læste og strikkede. Om alt går vel kommer der en opdatering af hjemmesiden med såvel dagbog og billeder i dag.

Fredag den 3. juni 2011

Vi var tidligt oppe og ude af havnen i Cambara klokken ni. Der var 23 nm til Bayona og vi var der ved et-tiden. Der var en masse både der flagrede over top. Det var Rally Portugal 2011, der lige var landet med 16 både. De kom lige fra Sydengland, og dette er deres første stop inden de fortsætter på tirsdag til et sted i Portugal. Jeg må indrømme, at jeg følte mig lidt overvældet over så mange mennesker og alle de rigtig store både, der er her. Men det er nok fordi vi har været udenfor alfarvej så længe og at ferisesæsonen er ved at komme i gang. Vi tog en stratisk beslutning og gik op for at spise i klubhuset. Vi fik alletiders carcuela de pescado. Vi måtte godt nok vente næsten en time på den, men det var ventetiden værd.

Carcuella de pescado i sejlklubben i Bayona

Lørdag den 4. juni 2011

Bayona ligger lige under en middelalderborg, rigtigt pittoresk og giver havnen en rigtig dejlig atmosfære. Vi gik en tur oppe på borgen, hvor der ligger et hotel, ret flot. Lange overvejelser sidst på dagen, samt et besøg på de meteorologiske internetssider medførte, at vi besluttede os til at blive her to dage mere, og så se, om muligheden byder sig for at tage til Islas Sies. Apropos meteorologi. Frank Singleton er her! vi havde hørt fra flere, at han var i området; sidst fra Anne og Donal. Frank Singleton er en af Stens rollemodeller. Frank er pensioneret meteorolog og har en hjemmeside, som Sten har fulgt med i gen-

nem mange år. Han har med sin båd Anhinga (Halberg Rassi 45) i mange år sejlet i Middelhavet. I vinters bekendtgjorde han på sin hjemmeside, at han ville sejle båden hjemover.

Det er så det han er ved at gøre nu. Jeg tror ikke han har travlt. Frank besætning består af hans kone og svigerinde.

Søndag den 5. juni 2011, grundlovsdag

Sten kom i snak med Frank her til morgen. Han er en vældig flink mand og han svarer beredvilligt på spørgsmål fra nysgerrige danskere. Efter en kort snak med Frank and his ladies som man (åbenbart) siger, cyklede vi ud til fyret: Cabo Silero. Turen derud tog vi langs havet, men da vi var kommet op ad den stejle skrænt op til fyret, blev vi oppe i baglandet og havde endnu en gang en dejlig tur gennem Galiciske landsbyer. Da vi kom tilbage til havnen besluttede vi os til at spise i sejlklubben, for det havde været så godt sidst. Det var det også i dag. Vi fik flere forskellige slags grillede fisk. Det var rigtig godt..... og så en mandelkage til dessert. Eftermiddagen og aftenen gik med billedredigering, meteorologiske studier, strikning og læsning. Jeg skal nu ud i cyberspace og købe bøger til min tablet.

Mandag den 6. juni 2011

Store arbejdsdag: der blev spulet dæk, vasket teak, støvsuget og vasket badeværelse. Efter den omgang følte vi foranlediget til at invitere gæster. Beverly og Chris som sejler en Sotherly 38: 'Elysium' blev de udvalgte. De sejler med i Rally Portugal og vi havde snakket med dem tidligere og aftalt, vi skulle tales ved inden rallyet sejler videre, og det gør de i morgen. De er på vej sydpå og regner med at sejle ind i Middelhavet efter rallyet slutter i Lagos på Algarvekysten. Efter at have drukket kaffe og en konjak her, blev vi inviteret over til dem for at se deres båd. Det var lidt sjovt at se en 38'er igen. Den er meget mere traditionelt apteret end 110'eren og udnytter ikke på samme måde, at der

svingkøl. Der er selvfølgelig en større forkahyt og to badeværelser. Nej, vi er nu godt tilfredse med 110'eren.

Tirsdag den 7. juni 2011

Så er vi på Islas Cies; de gange vi har været forbi nogle af de atlantiske øer (sidst Islas Ons) har vejret ikke været til det, men det er det nu, og det er ikke weekend. I weekenden skulle der være overrendt, og det kan man godt forstå, når man kommer herud. Øerne er en del af et naturreservat, og man skal have en generel tilladelse til at sejle her, samt en særlig ankertilladelse ved hvert besøg. Den har vi fået, så alt er under kontrol. Vi ligger nu for anker bag disse øer der ligger med ryggen ud mod Atlanterhavet, i en bugt med en strand der bare er så lang.

Islas Sies er berømt for sin lange dejlige strand

Vi var den første sejlbåd der sejlede herind i dag, men ret hurtigt kom der en til, det var s...øreme en dansker ('Tramp' fra Aalborg), den første vi har set i et år. Helt hyggeligt. Da vi lige havde tygget noget mad i os, tog vi jollen i land og gik vi en god tur. Selv om øerne ikke er så store, så er der niveauforskelle, så man kan godt blive forpustet af at gå ture her. Da vi ved syv-tiden gik i land igen, for at gå en ekstra aftentur, blev vi budt velkommen af Donal og Anne, der var taget ud med turbåden fra Vigo. Desværre var de på vej ned til dagens sidste båd tilbage til fastlandet, men det lykkedes alligevel Donal at få købt to fadøl til os, som vi så lige pludselig stod med

i hånden, mens de vinkede farvel. Vi har dog aftalt at mødes i morgen i Vigo og gå ud og spise sammen.

Efter landnamsfærden vendte vi tilbage til Troldand, hvor vi igen (for fjerde gang mens vi har været her i Spanien) modtog besøg af Aduanas Española, de var som sædvanlig meget søde og undskyldte besværet (som man forlangte fra Madrid). Alt i alt en begivenhedsrig dag.

Onsdag den 8. juni 2011

Vi fik desværre ikke snakket ret meget med de andre danskere, for de måtte sejle i går aftes. Et eller andet problem med deres toilet, som betød, at de skulle have vand spulet gennem sumpen, masser af vand, så de ville sejle til Baiona. Inden vi vinkede farvel, spurgte Sten om det kunne passe, at den havde heddet Casiopeia tidligere, og såmænd ja! det var Lotte og Vagns båd, som var blevet solgt til Ålborg og nu skal sejle et år.

Vi lettede anker ti minutter over ni og var i Viggo klokken 11. Der var ikke meget vind, så det blev for maskine det meste af vejen. Da vi kom frem tog vi jollen af, vaskede den og skyllede den, så den er klar til at blive stuved af vejen. Vi tog også daviderne af og stuede dem væk af vejen. Jollen tørrede hurtigt og var klar til at blive pakket ned, da Sten havde tømt kistebænken. Spilaflasteren til blandt andet storsejlsfaldet og storskødet var revnet, og vi skal ikke ud på verdenshavet med en revnet spilaflaster. Så vi tog cyklerne frem og cyklede en god tur ud til en skibsprovianteringsforretning. Det vi skulle have i dag ud over spilaflasteren var en vandslange, sejlpinde til vores nye! windscoop og noget skridsikker belægning til bordet i salonen. Vi nåede kun to af projekterne, nemlig sejlpinde og spilaflasteren, den fik vi bestilt og kan hente den fredag eller lørdag. Den hjælpsomme mand hos skibsprovianteringen, fortalte os hvor vi kunne få de sidste ting, men nu måtte vi tilbage til skibet, for vi havde

ikke megen tid at give væk af, inden vores aftenaftale.

Da vi mødte Donal og Anne fra Fand på Islas Cies aftalte vi at spise sammen i aften. Havnefogeden Begonia Perez Perez, havde anbefalet en fiskerestaurant, og der besluttede vi os til at spise. Men nu går man jo ikke bare ud og spiser, man mødes til en drink i klubhuset, tager en drink et andet sted, med tapas, drink et tredje sted, denne gang med rationes.....for endelig at falde ind det sted, hvor vi ville spise. Der gik vi dog direkte til hovedretten. Vi fik snakket os frem til, at de havde forskellige fisk, og de tryllede med disse fisk og lavede os en Carzuella med fisk. Det blev rigtig vellykket. Syns' lige at jeg vil nævne at vi fik vin til maden.

Torsdag den 9. juni 2011

Jeg sov længe, rigtig længe. Endnu engang fandt vi cyklerne frem, denne gang gik turen til ferreteriaet (isenkræmeren), hvor vi købte vandslange, den type der kan blive flad når der ikke er vand i den. Den kunne fås i metermål, så vi fik den lidt længere end den gamle og utætte. Da den ud over at være længere også er lidt kraftigere, så manglede vi en holder til den. Men vi har jo masser af gammelt sejl, så der skal da bare sys en pose til den nye vandslange. Vi skulle jo alligevel have symaskinen frem for at sy den wind scoop, som vi så på den engelske båd Suli. Lige overfor isenkræmmeren ligger der et supermarked. Det er stort og velforsynet, nok det største vi har set på vores tur. Alltidens sted at proviantere inden vores tur til Azorerne.

Fredag den 10. juni 2011

Posen til vandslangen fik vi syet i går, men wind scoopen blev først lavet i dag. Vi fik også syet et nyt betræk til påhængsmotoren, det gamle var så slidt at det var ved at forstøve.

Lørdag den 11. juni 2011

Sten startede dagen med at kaste sig op på

cyklen og køre ud og hente spilafasteren: 1700 kr. Man må jo nok se i øjnene, at når man bruger skibet som vi gør, så løber der vedligeholdelsesudgifter på. Sten gik straks i gang med at skifte den gamle ud, og det gav heldigvis ikke problemer, for det er samme type som den gamle, så hullerne og alt kunne genbruges.

Det er ved at knibe med at finde gamle sejl ombord, efter de sidste dages store produktion. Men vi fandt dog nok til et hylster til wind scoop'en og til et par små ting til at have ting i, som kan stå i blomsterkassen.

Søndag den 12. juni 2011

Det var i dag Niels og Jimmy skulle komme. Vi vidste, de skulle følges til Madrid, men derfra skulle de med forskellige maskiner videre til Vigo. Vi regnede med, at Jimmy ville komme ved fire-tiden og Niels ved syv-tiden. Det passede alt sammen, men Jimmy var hurtigere end sin bagage, den kom først i løbet af aftenen, men den kom da. Om aftenen ud for at spise, men da det var søndag havde ingen af de steder vi satsede på åbent, men vi fandt dog alligevel et ok sted med rationes.

Der er købt ind i rå mængder

Mandag den 13. juni 2011

Om morgenen gjorde vi så de store indkøb. Havnens minibus kørte os alle til det enorme hypermarked, som Sten og jeg allerede havde reserchet. Her købte vi så vildt ind, og tog en taxi tilbage til havnen. Tid og vind var ikke

rigtig til at stikke af sted til Azorerne i dag, så vi besluttede os til at sejle ud til Baiona, for at drengene kunne opleve også dette dejlige sted og så starte derfra. Vi tog fra Vigo ved middagstid og havde en fin vestenvind på 5-7 m/s. Det var så kryds, men det var en fin tur og inde i fjorden var det rigtig fin sejlads. Vi var i Baiona ved seks-tiden. Da det blev spisetid gik vi op i sejlklubben og fik en af deres dejlige fiskeretter. Så var vi også klar til at tage af sted i morgen.

Tirsdag den 14. juni 2011

Vi lå ved den bro, hvor vi lå sidst vi var her, og havde kigget efter Fand. Vi så dem ikke og regnede med, at de var sejlet videre. Da vi sejlede over for at få diesel på, så vi imidlertid at de var der, men på en anden bro. Jeg gik ned til dem og sneg mig ombord med to øl og et lille dansk flag. De vågnede ved det, og insisterede på, at jeg skulle komme ombord. Da jeg gik, sprang Donal i land for at hjælpe os af sted. Donal blev så ham, der tog billederne af os inden vi sejlede. Nu må vi så se hvem der skal fotografere os når vi er landet på Azorerne.

Afgang! Donal mente at flaget skulle med på vores afgangsbillede

Onsdag den 23. juni 2011

Det er lidt svært at samle alle indtrykkene fra vores sejlads her til Santa Maria, den sydøstligste ø i Azorerne. Jeg fik ikke skrevet dagligt, må jeg indrømme, for selv om det meste af turen var meget fredelig, så var der

nok at se til. Det tog os syv et halvt døgn at sejle fra Baiona her til Villa do Porto på Santa Maria. Det mest karakteristiske for turen er at Portugisernorden brændte os af: Vi havde vestlige og sydvestlige vinde det meste af tiden, så det var med stramme skøder. Da vi havde været ude i tre dage, så vi de der høje fjerskyer, vi ikke er så vilde med. Vi prøvede at bilde os ind, at det ikke var, hvad vi mente det var. Senere på dagen fik vi så et kulingsvarsel (på vores ny Navtex) for det område vi var på vej ud af. Det tog vi alvorligt, og vi fik da også ni timer med 9-11 m/s. Da det var med stramme skøder (og et reb i storen) var det lidt surt, men vi kunne dog næsten holde op. Den blæste heldigvis af, og der var fred ombord igen. Så megen fred at vi i lange perioder måtte tage motoren til hjælp. Vinden vendte dog til sidst, men dog først inden for det sidste døgn. Så var der også nok af den. Så det gik for en læns igen med 9-11 m/s og et reb i storen ind i havnen i Villa do Porto.

I syv og en halv dag havde vi tænkt meget på den øl vi skulle have, når vi kom i land. Vi havde været på ration på turen: en letøl pr. person pr. dag. Vi havde slet ikke drukket vores ration, kaffeforbruget var heller ikke så stort som beregnet, for vi havde drukket meget vand!

Rie på vagt klokken seks om morgenen

Under hele overfarten har vi kørt med tre-timers vagter. Sten startede klokken 12 og Jimmy efterfulgte ham klokken tre, hvorefter

Niels på frivagt

det blev min tur og Niels sluttede så runden af. Efter vores vagt havde vi en tilkaldevagt og fik derefter frivagt i seks timer. Efter et par døgn var vi faldet ind i en rutine, hvor det viste sig, at vi næsten alle var vågne ved nittiden om morgenen, hvor vi så spiste morgenmad og også på et eller tidspunkt mellem seks og ni om aftenen, hvor vi spiste aftensmad. Ind imellem klarede vi os med mellemmadder, enten rugbrødsmadder eller sandwichbrød med pålæg. Sten havde lavet noget af sin tun-hvidløgsmøre-pålæg inden vi tog af sted, og måtte fylde forsyningerne op undervejs. Ellers havde vi meget glæde af de empenadas og de kartoffeltortillas, vi havde fyldt skibet op med. De indkøbte færdigretter var af varierende kvalitet mens Stens Spagetthi Cabonara fik høje karakterer.

Allerede første dag på havet så vi hvaler. De lå i en stor flok (vistnok grindehvaler) lige på vores kurs. Vi ændrede kurs og satte farten ned, for at kunne nyde synet. Der var ca. 30 hvaler og de var ca. 50-100 meter fra os, og de var helt upåvirkede af vores tilstedeværelse. Fascinerende! På andendagen så vi delfiner, kun et par stykker, men vi så flere senere. Kun en enkelt gang kom de hen for at lege ved båden. Til gengæld så vi en del fugle: skråper, og et enkelt par fulgte os over hele overfarten. Vi så dem hele vejen over, utroligt at de kan komme så langt væk fra deres kolonier på fastlandet. Og så så vi en enkelt meget træt svale, som helt klart var.

kommet for langt hjemme fra. Vi tilbød den et lift, men den tog ikke i mod det.

Tirsdag den 21. juni 2011

Vi var i havn klokken ti minutter i otte lokal tid. Trods vi havde mest lyst til at styrte op og få noget at spise og noget øl, så fik vi gjort nogenlunde klart skib. Så gik vi op i sejlklubben: ingen mad, fik anbefalet et sted oppe i byen: lukket! Panikken var nu ved at brede sig, og vi gik forsigtigt ind på en lille bitte bar, hvor vi spurgte om de serverede mad. Der blev lidt tøvende svaret ja, og så faldt jeg over ham og erklærede ham mig min uforbeholdne kærlighed. Vi fik allertidstids grøntsagssuppe med bønner og meget andet godt, og nogle tunsandwich og så en del øl til. Vi var helt klar til at gå på puden da vi kom tilbage til båden.

Jimmy på frivagt

Onsdag den 22. juni 2011

Der havde ikke været nogen havnefoged da vi landede i går, så Sten gik her til morgen op, for at spørge om vi kunne flytte længere ind i havnen. Det måtte vi gerne, inden der blev lavet papirer. Lige da vi havde flyttet, kom havnefogeden og vi fik ham til at tage vores ankomstbillede. Efter det gik Sten op for at ordne papirer. Det tog to timer, og så mangler vi endda endnu et, men det kunne ikke køres for nu løber vi ind i to lokale feriedage og en søndag, så det må vente. Selv om vi har sovet, så var vi ikke helt oppe på normal omgangshøjde. Derfor var der dømt slapperdag, så der

blev ikke lavet ret meget. Niels og Jimmy gik op og så på byen og spiste frokost der, og Sten og jeg fik fyldt diesel på og ryddet lidt op, men det gik ikke hurtigt. Vi spiste frokost i sejlklubben.

Sten på tilkaldevagt

stod i anledning af fiestaen for driften af et telt med servering, og her fik noget dejlig mad. Her mødte vi Victor, en portugiser fra fastlandet, gift med en lokal pige, og som efter et helt liv i Canada nu havde trukket sig tilbage til den fredelige ø.

Fredag den 24. juni 2011

Sten og jeg har en masse skrivearbejde vi skal have gjort færdigt. Sten knokler med at opdatere hjemmesiden og jeg vil blandt gerne have gjort pdf-udgaven af min dagbog færdig og så skal billedredaktøren jo se at få redigeret nogle billeder.

Torsdag den 23. juni 2011

Vi havde fået at vide, at den bedste måde at se øen på, er at leje en taxa en dag. Det gjorde vi så! Cilia hentede os klokken 10, og vi fik os en dejlig guided tur rundt på øen. Vi kunne selvfølgelig ikke lade være med at spørge, om de laver aquadiente her på øen. Det gør de, for der er en lille vinproduktion til lokalt forbrug og på drueresterne laver de aquadiente. Hun kendte en ældre bonde, som har en lille produktion som han solgte af. Vi fik 1 1/2 liter i en rødvinsflaske, som vi betalte syv euro for. Vi fik frokost undervejs på en restaurant med skøn udsigt over Atlanten ved en strand, hvor der blev badet. Vi havde dejligt vejr og det er en dejlig ø, meget grøn og frodig med masser af blomster, Kirsten ville elske det. Fra Cilia (taxichaufføren) erfarede vi, at der er lokal helligdag med procession gennem byen så det måtte vi tilbage og opleve. Det startede ved fem-tiden, hvor årgangens børn havde fået deres første kommunion. Derefter gik de i procession gennem byen med præsten, kirkesølvet, røgelse, øens spejdere og et orkester. Det var stiligt og meget alvorligt og en fin oplevelse. På torvet i byen var der opstillet telte, hvor der blev solgt forskellige drikke- og spisevarer. Den lokale afdeling af Lions

Ries dagbog

Acorerne: fra Santa Maria til Terceira
juli - august 2011

Lørdag den 25. juni 2011

Endnu en dag hvor vi lod os glide ind i Santa Marias stille og rolige levevis. Nogle gik op i byen om formiddagen for at se på markedet. Der er en lille markedsbygning med faste stader, hvor der sælges kød og fisk, men der var ingen grønsager i dag. Måske er det fordi der er byfest her over weekenden. Vi købte lidt til frokost, og spiste da vi kom tilbage til båden. Billedredaktøren var blevet færdig med billederne, og jeg gik i gang med at gøre den illustrerede dagbog færdig, så den kan komme på nettet. Vi har besluttet, at sejle videre i morgen, så den sidste aften her skulle jeg lave mad. Det blev til middag på Central Pub oppe i byen, hvor vi fik dejlig mad og øl.

Fyret på den sydøstlige pynt af Santa Maria

Søndag den 26. juni 2011

Der var ikke lovet ret meget vind, og den, der skulle komme, ville være i mod os. De næste dage ville der være mere vind imod, og den ville først vende onsdag. Det ville vi ikke vente på, for så ville Jimmy og Niels ikke få meget tid på Sao Miguel. Det blev så afgang fra Santa Maria klokke halv otte, og der er 57 nm til Ponta Delgada på Sao Miguel. Vi var fremme klokken fem. Til aften fandt vi en

restaurant med fantastisk kød og supergod rødvin, lige hvad vi trængte til.

Svend og Lotta lå her i Ponta Delgada, da vi kom. Det var dejligt at se dem igen. De var sejlet fra Caraminas hertil og havde brugt ti dage til det. De havde nogle problemer med motoren, som de lige skulle have ordnet, inden de tager videre til Terceira.

Mandag den 27. juni 2011

I dag skulle vi finde ud af, hvordan vi skal få tiden til at gå her på øen. Jimmy havde et telefonnummer på en taxichauffør, der tidligere har kørt med nogle af vores klubkammerater, når de har været her. Vi fik fat i ham og aftalte, at han skulle køre os rundt på øen i overmorgen. Da det var på plads, købte Jimmy billetter til en tur ud og se på hvaler i morgen. og så var der ingen kære mor! Der skulle poleres dæk, og det blev der. Hvor er det dejligt, at være fire om det! Det er blevet så flot og jeg tror ikke der var ret meget polish tilbage på glasfiberen efter turene her i foråret.

Tirsdag den 28. juni 2011

Vi var tidligt oppe og ovre ved hvalsafari-båden klokken ni. Det var fint vejr med fin sigt, så vi var forventningsfulde. Det var en katamaran, der sejlede hurtigt, så det var godt vi havde ekstra trøjer med.

Der var ingen hvaler men masser af legelystne delfiner

Vi fik set masser af spættede delfiner og mange af de delfiner der på dansk hedder øresvin (bottelnose dolphins). Ingen hvaler, dog, vi trøstede med at vi havde set grinde-

hvaler på vejen over, og vi skal være her længe endnu.

Onsdag den 29. juni 2011

Ricardo samlede os op klokken ni. På Sao Miguel er der vulkansk aktivitet, det syder og bobler mange stader. Ricardo er født og opvokset på øen, i Lagoa på sydkysten. Efter de obligatoriske seks år i skolen havde han fået mere end nok, og begyndte at arbejde på sin fars vingård. Efter to diskosprolaps, så var det slut med det hårde arbejde på gården, og han begyndte at køre taxi. Så måtte han lære engelsk. Det har han gjort ved at lytte og tale med folk. Og han snakkede godt engelsk. Han havde også lært sig dansk! Han advarede os om, at han forstod det meste af, hvad vi sagde. Han kunne høre forskel på dansk, svensk og norsk! Og han kunne snakke det! Hvor jeg dog misunder folk med et sådant talent.

Varme kilder var virkelig noget vi kunne bruge: 40 grader varmt, lækkert for vores mishandlede muskler.

Vi kørte til Lagoa do Foga, som er et af de høje punkter på øen, med en fantastisk udsigt over en Vulkansø. Få vejen kunne vi se havet både på nord- og sydsiden af øen, flot. Så kørte vi videre til Furnas, hvor der er mange varme kilder. Vi fik mulighed for at bade i en. Vandet var så varmt, at det var lidt svært at komme ned i det, men det var skønt. Vi fik frokost et sted i Furnas, hvor de serverer mad der er kogt i huller i den varme jord. Kyllingekød, svinekød og oksekød tilberedt med

kartofler, søde kartofler, yams, hvid- og grønkål. Et kødorgie og meget velmagende, vi gik ikke sultne fra bordet. Efter vi havde spist, kørte vi ud for at se, hvordan hullerne i den varme jord så ud. Masser af huller var der i jorden. Folk kom med deres gryder tidligt om morgenen og kom så efter dem syv timer senere. En mand gik og sørgede for, at der var orden i sagerne, og at hullerne blev fyldt op med gryder. På vej tilbage til havnen stoppede vi uden for Ricardos garage. Sten havde selvfølgelig spurgt til om der produceres aguardiente på øen. Det gør der! bl.a. i Ricardos garage, så vi kom af sted med en lille flaske af hans aguardiente. Vi var tilbage på båden klokken halv seks, godt trætte, og uden lyst til de store madorgier, så det blev til en let middag med brød, ost og pølse på båden.

Torsdag den 30. juni 2011

Der var dømt fri leg, så der kunne foretages indkøb og byvandring og hvad der ellers var brug for.

Ponta Delgada er en meget urolig havn, i hvert tilfælde på denne årstid. Der rykkes i fortøjningerne og det giver nogle ubehagelige ryk i båden. Vi opdagede i går morges, at søgelænderet var sprængt bagest i styrbords side, formodentlig fordi en fender var kommet i klemme mellem flydebro og skib, samtidig med at en langsgående fortøjning havde rykket, jo det er store kræfter. Heldigvis er der en lille butik med en altnuligmand her i havnen, og han fik repareret søgelænderet og Sten fik det monteret. Der ud over fik Sten sat nye beslag på lige ved siden af nedgangen, som vi kan sætte livlinerne i når vi sejler. Der er allerede befæstningspunkter, men erfaringen fra overfarten lærte os, at vi godt kunne bruge et par mere til at sætte livlinerne i, når vi skal op og ned i kahytten.

En af Ricardos veninder er dansk og hun arbejder på en restaurant her i byen. Vi havde besluttet os til, at afskedsmiddagen med Jimmy og Niels skulle finde sted der. Niels fik tunbøf, vi andre fik noget der på portugisisk kaldes grise fisk (på engelsk trigger-

fish). Meget lækkert. Vi fik alt, hvad der hører en afskedsmiddag til, med kaffe og en gylden aguardiente, mere conac-agtig end det vi har fået af de lokale.

Jorden ryger og søerne og vandpytterne koger på Sao Miguel

Fredag den 1. juli 2011

Jimmy og Niels blev hentet af Ricardo klokken otte. Vi fik selvfølgelig morgenmad med den lokale ananas, som er meget sød. De kom af sted, og vi samlede vasketøj sammen og afleverede det, så vi kan hente det i aften. Der skal nu følges op på dagbog, Internet og meget andet. Sten skal have tjekket vakuumbryderventilen, impelleren og vurderet om der skal skiftes olie.

Lørdag den 2. juli 2011

I går aftes var Pat og Ken fra den engelske båd Hogar (Vancouver 34, pilot house) på besøg. Da vi kom hertil havde Pat spurgt os, hvor længe vi havde haft båden, og da vi sagde det, bemærkede han, at så havde vi mødtes før! Det viste sig at han havde ligget ved broen ved Northshores værft, da vi overtog båden og havde været der, da vi holdt dåb! Verden er da lille. Vi kiggede i vores billeder fra dengang, og fandt et billede af båden. Han har nu båden liggende i Lagos i Sydportgal, og har også tænkt sig at sejle rundt på Acorerne her i sommermånederne. Så ham møder vi sikkert igen.

Vi havde ikke travlt med at komme af sted her til morgen. Vi havde knapt 100 sømil foran os, så vi skulle sejle natten over, og vi ville gerne først være fremme i dagslys. Vi handlede og spiste en sandwich og tog af sted kvart i et.

Det blæste 6-8 m/s, da vi tog af sted, og vi havde problemer med at holde op, men det gik fint fremad. Vi vidste, at vinden ville forsvinde, og var ikke overraskede, da den drejede, så vi ikke kunne holde op og til sidst forsvandt. Vi startede maskinen og lod storsejlet blive siddende. Så kom de, delfinerne! En flok på 8-10 stykker og de legede med os. De svømmede ved siden af os, under stævnen og foran os. De var så søde og de blev hos os i tyve minutter. Det var dejligt, fed form for underholdning. I løbet af natten da vinden langsomt skrællede, tog vi en stagvending og da vinden fortsat rummede på den ny halse, som det var fremgået af vejrudsigterne, kunne vi så hen under morgenen sætte sejl igen.

Søndag den 3. juli 2011

Vi var fremme på Terceira, Angra do Heroismo (sikke et navn) klokken ni og blev modtaget af Lotta og Svend fra Pelican. Hyggeligt at møde dem igen. Vi sov et par timer, efter vi var kommet ind, for vi havde kørt med et-times vagter natten igennem og sovet i cockpittet, så vi trængte til lidt dyb søvn. Om eftermiddagen kiggede vi på byen. Hyggeligt sted, ikke helt så stort og turistpræget som på Sao Miguel.

Mandag den 4. juli 2011

Stadig lidt præget af natsejladsen var vi lidt matte, så vi skulle have gang i kroppen. Vi gik en kort tur på Monte Brasil en udslukt vulkan på en halvø lige syd for byen. Derefter gik vi på markedet hvor vi spiste frokost (dagens ret for €2,50). Vi købte ind til en god middag og besøgte turistkontoret. Terceira er kendt for tyreløb. Man slipper tyre løs i gaderne og så gælder det om ikke at stå i vejen for dem. Radarmanden som kom og kiggede på vores radar, der stod af under turen til Santa

Maria, gav os nogle råd, hvis vi skulle støde ind i en flok tyre: du kan ikke løbe fra dem; du kan ikke gemme dig bag ved noget der er mindre end 1½ m højt (det springer de over), du skal ikke løbe ud i sand eller mudder, dér kan de dreje hurtigt og det kan du ikke; bliv på asfalten og drej hurtigt, det kan tyrene ikke, de glider i svinget!

Radaren startede i øvrigt helt fin da reparatøren kom. Men da den blev slukket og skulle starte igen, så ville den ikke. Fejlfindingsprogrammerne blev kørt og teorien er nu, at der er noget galt med strømforsyningen til antennen, og Radarmanden ville forhøre sig hos Raymarine. Det haster ikke, da vi jo nok kommer tilbage hertil i løbet af sommeren, så det bliver spændende at høre fra ham senere. Om eftermiddagen iførte vi os badetøj og gik over til stranden (100 m) for at bade. Sandet er sort lavasand og meget varmt nor solen har skinnet.

Turen tog fejl af svenskerens ben og stangen til skiltet

Tirsdag den 5. juli 2011

Svend og Lotta havde også besluttet sig til at de ville se tyreløb, så ved hjælp af listen over tyreløb, buskøreplanen, kortet over øen, samt den lille bog som turistforeningen udgiver om Azorene, brugte vi hele dagen på ikke at se tyreløb! Vi tog bussen op til Biscoitos, for at bade, se vinmuseum og for at se tyreløb. Det regnede! Så vi startede med at se vinmuseet. Det var ikke stort, og havde tidligere været en vingård. Det gav et godt indtryk af hvilket

arbejde, det har været at producere vin her på øen. Det regnede stadig, men det skulle ikke afholde os fra at gå ned at se på badeforholdene. Det var ret specielt. Man badede mellem klipperne, der var forment af lava. Man har så forbedret forholdene med trapper, og afgrænsninger, så der er små bassiner i de sorte klipper. Jeg tror, vandet er rigtigt varmt når solen skinner. Det gjorde den ikke i dag, så vi aflyste badningen. Vi havde undervejs fundet ud af, at der alligevel ikke var tyreløb her i byen i dag, Men børnene skulle løbe fra kalve ude på en mark lidt uden for byen. Men vi ville se rigtigt tyreløb, og fik at vide, at det var der i Casa de Ribeira ved Praia da Vitoria ovre på den østlige del af øen. OK, så var der kun en vej: ind i bussen og over til Praia og så fat i en taxa op til Casa de Ribeira. Da vi kom dertil, fik vi at vide at tyreløbet er i morgen, men i dag bliver der løbet fra køer på en mark uden for byen. Vi skal til tyreløb!! Så tilbage med taxaen til Praia og hjem til Angra med bussen. På den måde, fik vi så en tur rundt om øen, en dejlig ø. Endnu en grøn ø med hortensia i alle farver. Da vi kom tilbage, aftalte vi med Svend og Lotta at tage til Casa de Ribeira i morgen, hvis vejret er til det! Vi vil altså se tyreløb.

Onsdag den 6. juli 2011

Vi var godt trætte efter at have været turister en hel dag. Vi slappede af, vaskede og fik købt ind. Vi aftalte med Svend og Lotta, at mødes ved bussen klokken fire for at tage til Casa de Ribeiro.

Torsdag den 7. juli 2011

Så fik vi set tyreløb i går. Det er en folkefest. En tyr af gangen slippes løs i gaderne. Den har en lang snor om halsen. Snoren er vel 100 m lang, og der er to hold af seks mand, der har fat i snoren hele tiden. Kvinderne sidder bag polstrede rækværk og mændene går nonchellant rundt i gaderne indtil tyren nærmer sig, så løber de væk. Enkelte prøver at udfordre tyren, så den angriber. Det gøres ved at fætter med arme, ben, tæpper eller paraplyer.

Og det lykkes! Tyren bliver vred og angriber, men selvfølgelig slipper de fleste væk i tide,

Tyreløb er en folkefest, hvor byens indbyggere barikaderer sig bag forstærkede havelåger og forstærkede verrandaer

over en mur, op på et tag eller lignende. Efter en halv time, får tyren fri og en ny bliver sendt gennem gaderne. I alt fire tyre skulle igennem byens gader. Det siges at der er sådanne tyreløb hele sommeren her på Terceira. I eftermiddags handlede vi og Sten komponerede en fiskeriet med kong (kongeål). Det blev ret godt.

Fredag den 8. juli 2011

Vi har besluttet os til at sejle videre til Sao Jorge i morgen, så vi handlede lidt mere, og begyndte at gøre sejlklar.

Lørdag den 9. juli 2011

Afgang fra Terciera klokken otte. Vi vidste, at der ikke ville være meget vind, og at den der var, ville være imod os. Vi ville dog gerne videre og se Sao Jorge. Efterhånden kom der mere og mere, men den var, som forudsagt lige i mod, så det gik frem over havet med storsejlet og jerngenauen. Også i dag fik vi følgeskab af en flok delfiner, det selskab tror jeg aldrig man bliver træt af. Vi var i havn ved halv- syvtiden. Jeg skulle lave mad. Havnefogeden havde anbefalet en restaurant oppe ved kirken, så der gik vi op. Det var ikke langt, og vi orkede ikke at se på byen, så vi spiste tunbøf og oksekoteletter, fik rødvin til og gik så tilbage til Troldand.

Søndag den 10. juli 2011

Rolig dag i Velas, hvor støvregnen vekslede med rigtig regn. Det blev en dag, der blev brugt til forsigtigt at se på byen.

Mandag den 11. juli 2011

En dag der lignede den i går til forveksling. Vi gik i supermarkedet for at handle, og Sten havde lyst til igen at forsøge sig med, at lave den lokale udgave af en fiskegryde. I supermarkedet kunne man kun købe hele fisk, så vi fandt en papegøjefisk (vistnok) af passende størrelse. Sten havde besluttet sig til, at den denne gang skulle tilberedes med hvidvin, og det skulle være den vi havde købt på vinmuseet på Terceira. Den blev brugt i maden og vi smagte på den, jo den var kun til madlavning, og det var så det. Fiskeretten var rigtig god, han har fundet den rette kombination af krydderier (og der ligger i øvrigt et link til den på siden om Terceira).

Kuhls skråbe (Coreys sheerwater), den fugl der havde fulgt os hele vejen over fra Galicien til Santa Maria, yngler i kolonier både på Portugals kyst og her på Acorerne. Et af stederne er på klipperne her bag havnen. Om dagen er de på havet og fouragere og om natten kommer de hjem, og når det bliver mørkt bliver klipperne og havnen levende af deres sang og kald.

Man går i skove af hortensia på Sao Jorge

Tirsdag den 12. juli 2011

Vi havde lidt svært ved at få hul på dagen, da vi gerne ville ud og gå, men kunne ikke beslutte os til om vi skulle leje en bil, eller køre taxa. Vi så, manden på nabobåden "Rain Again", på vej ind ad broen, med brochurerne over vandreturene her på Sao Jorge, i hånden. Sten spurgte om hans erfaringer med taxa og leje af biler. Det viste sig, at han kender øen og selv var på vej med en anden sejler, Carrie ud at gå en tur. Mark foreslog, at vi mødtes om en halv time på caféen oppe på torvet og delte en taxa til Pico de Pedra. Derfra ville de så gå nordpå over højderyggen, og vi kunne gå de 10,5 km. tilbage til Velas. Det var en meget flot tur, heldigvis mest nedad bakke, men til sidst gik det så meget ned ad bakke at vi måtte "krydse" nedad, for det var rigtig stejlt. På vores vej kom vi tæt forbi Santo Amaro, hvor vi vidste der lå et mejeri, der laver noget af den berømte ost fra Sao Jorge. Vi spurgte os frem og fandt den. Den var ikke stort, faktisk nærmest et gårdmejeri. Det lignede et et-families hus. Da vi bankede på, blev vi lukket ind i fabrikken, og gennem den, til en lillebitte forretning. Der købte vi et stykke ost og fandt ud af, at de arbejdede tre mennesker på fabrikken og de producerede 20 – 25 oste om dagen.

Lokal produktion af ost på mejeriet Canada

De lagrede i tre måneder, så blev de solgt, så der var ikke tid til at lagre dem længere. De blev fremstillet efter en opskrift, der var rundet af hvad de ældre mennesker i området

havde fortalt om osteproduktion tidligere. Mælken kom fra familiens egne ca. 50 køer og produktionen blev kun solgt lokalt her på Acorerne. Da vi kom tilbage, fik vi os en velfortjent frokost, og faldt omkuld. Da vi var blevet mennesker igen, gik vi op i byen for at få os en kop kaffe. Der mødte vi så igen Mark og Carrie samt Marks kone, der ikke brød sig om at gå ture 'opad'. Det viste sig, at Carrie sejler alene i en båd, hun selv har bygget. Lige nu ligger hun for anker uden for havnen. Hendes bedre halvdel er fra Bretagne og sejler også alene, men lige nu i Frankrig. Pudsige mennesker man møder. Ja, det blev så ikke kaffe, men øl, og det endte med at vi delte en giga-pizza, noget rødvin, kaffe og lidt aquadiente. Meget hyggelig aften.

Glade køer, der er på græs året rundt og bliver malket ude på markerne

Onsdag den 13. juli 2011

Det skal ikke være en hemmelighed, at vi havde mén efter vores spadseretur i går. Den sidste kilometer næsten lodret ned ad bakke havde sat sig i Stens lægge og i mine baller. Vi lå brak, men tog os sammen til at bade i det naturlige svømmebassin mellem de sorte lavaklipper.

Torsdag den 14. juli 2011

Så nærmer tiden sig til at husmoderafløseren kommer. Leila lander i Horta på Faial fredag, først på aftenen. Så kursen blev sat mod Horta klokken halv ti. Der var lidt vind fra nord-nord-vest, så det gik meget stille og roligt der-

ud af. Vi så en flok delfiner, men de blev ikke hos os så længe, jeg tror vi sejlede for langsomt, til at de synes det var sjovt at følges med os. Motoren blev startet til sidst, da vinden næsten forsvandt helt, og det gik så for motor den sidste time. Da vi kom i land, måtte vi jo op på Café Sport, som er mødestedet for langturssejlere.... det var det engang. Nu er det et sted turister skal se, men det er meget hyggeligt, det har en særlig stemning. Her sad Mark og hans kone Anne. De gav øl, da det var vores første besøg her. Igen meget hyggeligt. Tilbage til båden lavede Sten spaghetti til os.

Fredag den 15.juli 2011

Uhhhh det er i dag husmoderafløseren kommer, det ser vi meget frem til. For at spare tid, gik Sten op og handlede, og jeg gjorde klar på båden. Det er nu ikke så svært, når der er Leila. Der plejer bare at gå fire et halvt minut, før hun har sine ting på plads og har fundet ud af status på provianten. Leila ankom ved 20-tiden, og efter de ovennævnte fire et halvt minut, gik vi ud for at spise.

Vi stak lige hovedet ind i Café Sport før vi fortsatte til et spisested øst for havnen ud mod byens badestrand: Baia do Porto Pim.

Lørdag den 16. juli 2011

Vi vågnede ved at Leila var i gang med at lave morgenmad. Sten var også hurtigt ude og køjen og så hørte jeg: Hvordan havde du tænkt dig, at det stykke oksekød skal laves?? Altså, jeg var ikke kommet ud af køjen, så begyndte de at arrangere aftensmaden? Jeg behøvede nok ikke at skrive, at den samtale bidrog jeg ikke meget til. Klokkeren ti tog vi af sted for at sejle tilbage til Velas. Vinden stod i N-NNØ, så det var kryds, men det blev kun til et langt ben. Klokkeren kvart over tre var vi fremme. Der var ved at være fyldt op i havnen

Leila blev også tvunget ud at gå ture og se på hortensia

men Sten fik talt os ind på en plads i bunden af havnen, hvor vi ligger helt fint. På kirketorvet fik vi os have en gin og tonic, og der sad vi så på første række, mens gæsterne til et bryllup ankom til kirken. Oksebøffen blev serveret med (her udfyldes teksten af billedredaktøren): Cole Slaw (lang diskussion med L om, hvorvidt der var tale om Cole Slaw, hvis der ikke var gulerødder i), stegte kartofler, små krydrede pølser og piri piri.

Søndag den 17.juli 2011

Feriedag: Jeg må indrømme, at jeg ikke er helt frisk. Jeg er blevet forkølet og er lidt mat, så jeg brugte det meste af dagen på, at have lidt ondt af mig selv, og lide lidt. Der var ekskursion op til byen, men der er ikke rigtig gang i byen sådan en søndag. Vi spiste en burger, og det var så det. Sten og Leila gik over og badede, mens jeg passede mig selv. Under morgenmaden havde jeg hørt: Sten har du karry om bord? Det har vi ikke. Svend og Lotta var ovre og 'ficka', og Lotta havde knapt sat sig, før hun også fik spørgsmålet om karry. Hun havde karry om bord, så de svinekoteletter vi havde om bord blev serveret med ananas i karry.

Mandag den 18. juli 2011

Morgenen var lidt sur. Vi havde det vejr, hvor disen nogle gange blev så tæt, at det blev til støvregn.

Så vi lejede en bil, pakkede den med badetøj, vandresko og meget mere og kørte så vestpå. Vejret blev bedre op ad dagen, men vi tog os god tid til at se på de små steder, så vi nåede hverken at bade eller at gå; det må vi gøre en anden dag. Vi kørte ud langs sydkysten og tilbage langs nordkysten, som er meget forskellige. På nordsiden så vi igen de levende hegn med hortensia, vi havde set, da vi var ude at gå i sidste uge. Det er utroligt så smukt det er. Sydkysten er grøn; som Leila siger, at er der en lille revne mellem klipperne så vokser der noget. På både på nord- og sydkysten finder man så de såkaldte Faiãs, dvs. lave kystpartier, opstået når store dele af den stejle kyst er skredet ud i havet, meget frugtbare og intensivt udnyttet. De fleste af disse kan kun nås til fods eller med 4WD, men det lykkedes os at besøge Fajã dos Cupres med vores lejede Yaris. Det var en temmelig stejl ned og opkørsel som Leila bestemt ikke nød, men et spændende sted at besøge. Igen i aften måtte jeg bide i det sure æble og lave mad. Det blev på en restaurant oppe ved den lille park midt i byen.

To flokke kører og os vi bil skulle passere hinanden i et vejkrøds

Tirsdag den 19. juli 2011

Efter en hård dag som turister er der ferie i dag. Sten og Leila handlede, og jeg plejede

min forkølelse. Måske skal vi bade i eftermiddag.

Onsdag den 20. juli 2011

Nu skulle vi så se den del af Sao Jorge, som vi ikke så på vores biltur. Det blev først til en tur med bus til Ponta nord for Rosais. Det var en fin tur til fyret, og vi spiste vores medbragte müsli-barer og drak det medbragte vand. Leila havde ikke noget reelt problem med at gå. Det viste sig nemlig, at hun havde hørt at der i Rosais, hvor vi skulle på bussen for at køre tilbage var kolde øl, og så var der jo noget at gå efter. Det var nogle af de gode øl. Vi fik os også en sandwich, som lige dækkede det største hul i maven. Leila havde tracket turen på sin ny iPhone, - hun har en APP- det har vi også nu (Android)! Vi skal snart ud at gå igen og trackes på Endomondo. Det skal dog ikke være i morgen, for jeg er stadig forkølet, og jeg er ved at udvikle en grim hoste

Torsdag den 21. juli 2011

Lidt ondt i røven havde vi (red. bem: pigerne, men de har sgu' altid ondt i røven over et eller andet), efter vores tur, men det var slet ikke så slemt som sidst. Sten snakker meget med sin nye bedste ven havnefogeden, som vil have at Velas Marina skal være venner med os på Facebook. Der er så ordnet. Jeg fik lov til at sove det meste af dagen. Sten og Leila handlede. Det regnede om aftenen, men Angry Birds stillede op som altid og legede med Sten.

Fredag den 22. juli 2011

Afgang Velas: 8:40 og ankomst Horta 11:30. Det gik for maskine, for vi ville til Horta før de 14 hollændere, der lå i Velas kom til Horta. Vores første placering blev i tredje position uden på et skib som Sten omgående genkendte. Arne Hedlunds stålketj: Teddy, der nu sejler under Irsk flag. Da det først gik rigtigt op for ejeren, at vi kendte noget til hans skibs historie, var vi nærmest i familie, og vi blev inviteret over (på Irsk malt whiskey). Det blev

faktisk et ret følelsesladet møde og den nye ejer (Nic[holas] Kats) havde kun begejstring

Nick og hans ven Pat på 'Teddy'

og ros til sit skib og det håndværk, den var et udtryk for. I Horta tog hurtigt kontakt til North Atlantic Yacht Services, de kommer mandag og afmonterer radardomen. Uden på os, kom en af de 14 hollændere til at ligge, den hedder Beluga, lige som den båd Buller og Leila købte for snart mange år siden. Vi var for sent ude og handle, så den stod på Pasta Carbonara til aften.

Lørdag den 23. juli 2011

Fra morgenstunden af var Sten om sig, og fik fat i havnefogeden og vi flyttede til bedre plads, hvor vi ligger ved en y-bom på en ponton. Det var lidt tungt at ligge op ad en betonmole med en meters tidevand, så det var fint. Nu må vi se hvor længe vi kan ligge her. Jeg er stadig mat i sokkerne, men gik med op på markedet (og det er her, menuen bliver diskuteret første gang), vi daffede lidt rundt og jeg købte hostesaft, vi spiste frokost på Café SPORT, (anden gang aftenens menu blev diskuteret var det, hvorledes bønnerne skulle tilberedes). Så var der fri leg, det betød for mig at jeg faldt omkring med en bog, og ligge kunne jeg ikke, så hostede jeg, så jeg sad ret op og ned og læste/sov/læste. Årh..! man er syg, jeg må ikke lave mad, da kvaliteten af Troldands køkken ikke er for god. Som Jørgen (Holm, Kerteminde) siger: Man tager kun til Azorerne for madens skyld,

hvis man elsker blodpølse og ananas. Jeg vil ikke gå i vejen i pantryet. Så da jeg ser, de har sat de små ting frem på bordet, som vi skal have til maden.... Så begynder jeg at dække bord. NEJ - du skal ikke dække bord lige nu, der skal lige tages nogle billeder (til opskriftsamlingen, kommer senere)!

Jeg tror vi alle glæder sig til, at jeg bliver rask, jeg fylder lidt for meget, når jeg ikke li'smn' kan bidrage til fællesskabet, og hvor vil jeg gerne snart blive rask.

Søndag den 24. juli 2011

Den hostesaft vi købte i går virker! Den løsner og det er rigtig godt, det kan godt være at jeg vil blive diskvalificeret i Tour de France på grund af doping, men det kan jeg godt leve med.

Mandag den 25. juli 2011

Sten og Leila tog af sted på en bustur rundt på øen. Jeg havde det ikke godt, og havde set frem til at læse lidt i min historiebog. Da de tog af sted lagde jeg mig på køjen... og sov! Jeg vågnede, da de trampede i dækket. Så det blev ikke meget jeg fik læst. Problemet med radaren skal vi jo have fundet en løsning på, og da det er en periodisk fejl, så er det lidt af en detektivopgave. Sten havde en aftale med Peter fra Mid Atlantic Yacht Service, og de kom faktisk tre mand høj fra for at kigge på det. En til at blive sendt i masten, en til at hejse ham, der skal i masten, og så ham der ved noget om radarer til at dirigere operationen. Fejlen er ikke lokaliseret endnu, men det er indsnævret til at være ved ledningen ind i,- eller i selve radardomen. Sten skal nu gennemføre en langtidstest og snakke med radarmanden i morgen, for da han gik så kørte radaren i fin stil. Leila tog på stranden, og jeg havde travlt med at passe min sygdom. Skibslægen granddokter Peter har anbefalet noget medicin som nu afprøves. Sten lavede aftensmad: vietnamesiske rejer, de var rigtig dejlige.

Tirsdag den 26. juli 2011

Endnu end dag, hvor der er dømt fri leg. Det passer mig fint, for jeg har ikke sovet for godt i nat, jeg sad op på køjen i kahytten, så jeg kunne trække vejret og ikke forstyrrede Sten, når jeg hostede. Langtidstesten af radaren gik fint i går aftes flere timer uden problemet, flere gange på stand-by og tilbage igen og endelig flere nedlukninger og opstarter; alt helt uden problemer. Her til morgen startedes den så op igen og uden problemer. Vi begyndte at blive optimistiske, men så efter en halv time stod den af igen, og Sten fik sig en snak med eksperten. Nu er problemet snævret ind til at det kan være: selve motoren (mest sandsynligt) eller en printplade; det kan ikke afgøres uden at sende domén til Lissabon. Alternativt kan man chance og skifte bare motoren, printpladen, begge dele eller hele domén. Nu må vi så have priserne på dette, og så skal der nok snart tages en heroisk beslutning.

Selv om det var fridag, tog vi os sammen til at gå over på det hvalmuseum, der er ved Porto Pim. Der har tidligere været en stor hvalfangst her på øerne og alle øerne har haft et hvalkøgeri. Ikke alle steder er det bevaret, men det er det her. Det er meget fint lille museum, men jeg mangler altså nogle tekster eller billeder, der kan illustrere hvad der er sket. Der var dog en fin lille dokumentarfilm om hvalfiskeri i 70'erne, interessant og uden pladderromantik, men med reel oplysning om en nu forsvunden fangerkultur.

Onsdag den 27. juli 2011

Mit projekt dag i blev at tage på hospitalet, stadig hoste, og nu vil jeg gerne vide, om forkølelsen har sat sig på lungerne. Sten og Leila tog til Pico for at leje en bil eller i en taxa se på øen. Heldigvis bliver vi her en uge til, så jeg har stadig mulighed for at komme derover. Bruno og Kirsten skal jo også se øen (at de ved det!). Hospitalsoplevelsen var ok, ingen lyde fra mine lunger, og ingen feber, fik tilbudt nogle inhalationer, som jeg tog imod: tre stk. med en halv times mellemrum, men det lettede da lidt, og så noget mere medicin. Så jeg tog tilbage til båden og faldt i søvn

med det samme jeg lagde mig i cockpittet. Der er altså ikke meget krudt i mig. De rejsende kom tilbage ved femtiden, og hvordan der er på Pico, bliver beskrevet, når jeg selv har været der. Her skal der ikke stå andenhandsberetninger.

Torsdag den 28. juli 2011

Argh! Endnu en nat med hoste, men selv om det var slemt er jeg dog optimistisk, det går dog fremad. Sten er gået i gang med at male den troldand, der ifølge traditionen skal efterlades her på molen i Horta, når vi er taget af sted. Skabeloner og maling har været på plads længe, så nu skal vi have det gjort. Alle moler her i havnen er overmalet af besøgende bådés efterladte billeder. Ifølge overleveringen takker man for en heldig overfart (og lykkelig fortsættelse af rejsen) gennem at malet dette billede.

Kunstneren arbejder på vores visitkort i Horta havn.

Fredag den 29. juli 2011

Kære dagbog, jeg må indrømme, at jeg ikke har skrevet en linie siden, der sidst blev lagt noget på nettet. Det skyldes den slendrian, der er et resultat af en dyb tilstand af ferie og den afslapning, der naturligt følger deraf, og måske også mit helbred, for jeg har faktisk været meget, meget træt. Men for ikke at forvirre de trofaste læsere, vil jeg fortsætte den kronologiske gennemgang af besættningens liv i Horta på Faial:

Husmoderafløseren / sygehjælperen aka. Leila rejste fra os, og vi spekulerede meget over hvordan livet mon skulle forme sig fremover: Hvad skulle vi snakke om, når vi ikke kunne starte dagen med spørgsmål som: Hvordan skal kyllingen laves? Hvad tid åbner/lukker markedet? Har vi den frugt og de grøntsager der skal til.....? Nu må jeg så se, om der kommer en sag fra gasternes fagforening, fordi der ikke stod noget i Leilas kontrakt om sygepleje. Og Sten var bekymret over hvordan han skulle holde mig i ro, så jeg ikke hostede så meget. Men nu måtte vi jo se! Jeg sov ret meget den dag, og Sten redigerede billeder til hjemmesiden.

Lørdag den 30. juli 2011

Det er weekend og der var dømt afslapning læsning og billedredigering. Jeg var dog oppe og putte vasketøjet i en maskine allerede klokken otte, men så var det da gjort, selv om det jo desværre også betød, at det skulle ud igen.

Søndag den 31. juli 2011

Nu har vi kigget længe på forbjergene til Horta: Monte do Guia. Vi tog os nu sammen og gik en tur derop. Det er, som så meget andet natur her på egnen, resterne af en vulkan. Vi er på Endomondo nu. Endomondo er en app til vores smartphones som Leila introducerede os i. Jeg tror, det er min næste mani eller interesse. Vi satte GPS'erne til og begav os ud på en vandretur. Det gik også nogenlunde, den fik da tracket det meste af vores tur, det skal vi nok lære. Efter turen var vi inviteret over til Pelikan og 'fika' hos Svend og Lotta, de vil sejle i morgen, så vi ville sige ordentligt farvel. De sejler til Velas og videre til Terceira, nu bliver det spændende, hvornår vi ser dem igen, det bliver nok på Portugals sydkyst.

Mandag den 1. august 2011

Nu er det blevet arbejdsuge og Sten begyndte for alvor at skrive på et kapitel han har lovet at skrive til en lærebog, og jeg sov en del - igen. Vi handlede i supermarkedet og

Andre både hjemme fra klubben har afleveret deres visitkort her i Horta havn

inviterede Curt på Bellis på middag. Curt har sejlet i mange år, det meste af tiden alene, men havde en pige Lena med sig fra New York og hertil. Hun var nu taget hjem for at arbejde, så vi fik snakket en del med Curt, som var fra Karlstad. Sten lavede grise fisk? (piexe de proco, triggerfish), som var rigtig lækre og Kurt havde vin med, så det blev en hyggelig aften.

Tirsdag den 2. august. 2011

Restitutionen efter mit sygeleje er for alvor begyndt. Jeg iførte mig Endomondo og min bog og begav mig op på Monte do Guia. Sten holdt fanen højt og skrev og skrev; jeg må indrømme at jeg sov en del den dag også.

Onsdag den 3. august 2011

Indkøbsmulighederne er egentlig ikke rigtig gode her på øen, men markedet kan bruges. Vi gik derop og købte noget oksekød, men fik ikke spist det, for vi endte med at spise frokost et sted oppe ved markedet. Det blev rejer i hvidløg, som bare var så gode, at vi ikke behøvede mere varm mad den dag. På vej hjem fra markedet tjekkede om reservedelen til radaren var kommet. Det var den og de lovede at Peter ville kontakte os senere på dagen. Peter og Duncan kom så senere og demonterede antennen. Så nu håber vi på, at det er en løsning der kan bruges!

Torsdag den 4. august 2011

Nu var jeg klar til at se lidt mere af øen og Sten var så langt at han gerne ville ud og gå en tur. Vi tog en taxa Castello Blanco på den sydvestlige del af øen Hvor vi gik en tur på ca. fem kilometer (med Endomondo). Vi spiste frokost i Lombega og tog en bus tilbage til Horta. Sten fortsatte med at skrive og jeg undersøgte yderligere vandremuligheder.

Fredag den 5. august 2011

Radarmanden tilbage med antennen og den nye motor installeret. Efter nogen problemer lykkedes det, og vi er nu i gang med at teste radaren... hmn!

Lørdag den 6. august 2011

Det var en lidt mærkelig oplevelse med radaren i går. Da den ny (step)motor var blevet monteret, blev den testet og virkede. Så blev toppen sat på scanneren og radarmanden Peter kom ned fra masten, og så begyndte testen. Nedtur: den gik i stå som før! Peter tog

Peters anden tur i masten, hvor han måtte råbe instrukser til Sten som stod ved instrumentet.

så turen i masten igen og så fortsatte testen, mens han sad i masten. Vi testede mens toppen var af og mens den var på. Når den var på gik motoren i stå. Gode dyr var rådne. Peter klippede resolut den snor over, der holder top og bund på radaren sammen, og forhindrer at toppen ryger på dækket, når man sidder i masten for at skrue den af. Så virkede radaren igen... også med toppen på. Peter og Sten var

lidt mystificeret, så Sten blev sat til at teste radaren på alle mulige og umulige måder for eventuelt at provokere fejlen frem. Så det er et af weekendens projekter.

Gensyn med Sam og Alex i Horta, deres næste stop er Pool Harbour.

Lige efter radaren var blevet monteret igen, sidder Sten og skriver, og jeg sidder og læser i cockpittet, og så Summer Song sejle ind i havnen med Sam og Alex og en besætning, vi ikke kendte endnu! Sidst vi så dem var i Viveiro i oktober, hvor de var på vej til de Kanariske øer for siden at sejle til Caribien. Da Sten mente, at han kunne holde et fri-kvarter, gik vi over og spurgte om vi måtte invitere på en øl, - det måtte vi gerne, så vi satte os på den lille bar for enden af molen og hørte om deres oplevelser siden vi havde vinket farvel til dem i Viveiro. Besætningen nu bestod af en af Sams fætre, Chris og en svensk pige, Elise de havde fundet på Internettet. Det er deres mening at sejle herfra direkte til Poole Harbour, hvor båden har havneplads. Vi fik en af Stens rejevarianter til middag, denne gang med ingefær og chilli. Efter middag var vi lige på Peters Café med Sam, Alex, Chris og Elise og få os en G&T. Herefter til koncert på kajen (der er nu en hel uges festival i Horta), men vi blev ikke hængende så længe da jeg ikke har så meget luft endnu. Granddokter Peter og Kirsten har i en SMS skrevet at jeg skal være tålmodig. Jeg svarede bare, som sandt er, at tålmodighed er mit mellemnavn (og at Dolly Parton sover på maven)!

Søndag den 7. august 2011

I dag mente Sten efter flere dages flittige skriverier, at han ville holde weekend, og vi ville meget gerne gå turen rundt om toppen på Hortas store vulkan. Så vi arrangerede en triatlon: Taxa 17 kilometer op til toppen af vulkanen, 10 kilometers vandretur rundt om krateret (900-1200 moh.) afsluttet med 17 kilometers cykeltur, nedad bakke tilbage til Horta. Fed cykeltur, tju-hej hvor det gik. Det var nu også en speciel oplevelse at gå rundt på kraterkanten og se ned i vulkanen, ren geologi; og ren botanik, for den østlige og nordlige del af kraterkanten er den rene hortensiaskov.

Fantastisk udsigt over det store krater på Faial

Det var aftalt, at vi skulle spise afskedsmiddag med Summer Songs besætning. Det gjorde vi på en restaurant, der laver fisk over åben grill, det var dejlig mad. Det er lidt underligt, at vi ikke kan lave en aftale med dem, det gik jo så fint, da vi lavede den i Viveiro om at mødes her. Jeg er nu sikker på, at skal vi nok se dem igen- et eller andet sted i verden. Vi sluttede aftenen ovre hos os, for at introducere dem til osten fra Sao Jorge og den lokale aguadiante.

Mandag den 8. august 2011

Sten skriver, jeg gør lidt rent og får vasket. Det tog lidt tid det med vasken, for jeg var

ikke helt så tidligt oppe med det som sidst, men hva'? Det er jo bare tid!

Tirsdag den 9. august 2011

ØV - ØV en nat jeg havde: vågnede op midt i et hosteanfald, hvor jeg ikke kunne få luft; det var ret skræmmende, det peb og hylede i mine luftveje, så jeg var ret rystet. Da jeg blev menneske igen, ringede jeg til granddokter Peter, som sendte mig på hospitalet ASAP. Da han udtrykte bekymring for at min almentilstand ikke var forbedret, måtte jeg jo fortælle om vores triatlon. Hans eneste kommentar var: Det lyder sundt, men ikke behageligt – men det er som bekendt også kun sex, der både er sundt og behageligt. Endnu en gang blev jeg behandlet pænt på hospitalet, grundigt og meget professionelt og blev sendt på apoteket med to nye recepter. Da jeg kom tilbage havde jeg endnu en telefonkonsultation med Granddoktoren. Det lader til, at den astma der har udviklet sig efter min forkølelse, ikke har sluppet sit greb i mig endnu, så nu får jeg noget, der skulle give mig mere luft. Det lyder rigtigt for en amatør som mig, så selv om jeg er lidt utryk ved situationen så er jeg ved godt mod; men jeg håber ikke, jeg skal prøve hvad jeg prøvede i nat igen. Peter gjorde mig også opmærksom på, at idrætsfysiologerne siger, at man bruger 20 % af stofskiftet til at trække vejret, når man sover, og at en løber bruger 50% af stofskiftet til at trække vejret med, så måske er der en fornuftig forklaring på, at jeg er træt. Granddoktoren sagde, at det ikke var noget han havde personlig erfaring med, men han havde læst teorien bag det! ... Og Sten blev færdig med at skrive sit kapitel om sprog, OG sendt til sin tidligere kollega Henrik. Så nu er bolden spillet over på den anden banehalvdel. Sten har det rigtig godt.

Med en sygemelding og en arbejdsramt, så er vi lidt bagud i forberedelserne til Buller og Kirstens besøg. De kommer i morgen, men det må vi se på med stor alvor i morgen.

Onsdag den 10. august 2011

Medicinen se ud til at virke. Heldigvis havde granddoktoren advaret mig om, at noget af det medicin jeg fik, ville give mig et spark energi. Og tak skal du ha'! jeg sad ret op i sengen med vidt åbne øjne, det meste af natten. Jeg fik tjekket en masse ting af på min Smart-Phone og min Tablet, så jeg spildte ikke natten. Vi fik også gjort klart skib inden Buller og Kirsten landede. Det gjorde de ved tre tiden. Vi var klar oppe ved bolværket, da taxaen kom, og taxa døren var præcis en millimeter åben, da vi hørte to svage stemmer stønne: øl! øl! Det gjorde vi så noget ved, og hurtig blev stemmerne mere faste. Buller gav middag, og på vejen derop var vi på Café Sport, hvor vi fik os den traditionelle gin og tonic. Jeg gjorde pc-eren klar til natten, så jeg kunne starte på pdf-filen af min logbog; lagde de just leverede aviser og dameblade ud ved siden af sengen, så jeg var klar til en nat, hvor jeg (forhåbentlig ikke) skulle sidde ret op og ned i sengen.

Ude og se på natur på Faial

Torsdag den 11. august 2011

Da jeg lagde hovedet på puden i går aftes faldt jeg i søvn med det samme. Men i modsætning til normalt om morgenen, så for jeg ud af sengen, lagde planer om gå ture, busture, taxature og meget andet. De andre sagde vist nok noget til mig, men det fes lige hen over hovedet på mig. De indvilligede dog i at gå en tur. Det blev til en tur i området ved

Capello på Faials nordvestlige hjørne. Turen blev lidt længere (13 km), end jeg havde planlagt (og lovet Buller, nemlig 8 km), men måske mere interessant. Vi sluttede af med et besøg på vulkanmuseet. Pigen der solgte billetter beundrede mine øreringe, de orange finske Ariika. Hun havde selv nogle flotte store sølv(agtige)øreringe på, som jeg beundrede. Så spurgte hun om vi skulle bytte. Jeg sagde ja, så nu har jeg sølvøreringe, fra pigen på vulkanmuseet på Failal, fedt! Vi tog en taxa frem og tilbage fra gåturen, for det var ikke til at finde busser, der passede sammen. Om aftenen, lavede Sten rejer i ... ting og sager, og jeg begyndte at planlægge for dagen i morgen. Også her til aften, tror jeg de andre prøvede at sætte mit tempo ned, uden ret meget held.

Fredag den 12. august 2011

Endnu en nat, hvor jeg sad ret op og ned i sengen med vildt stirrende øjne. Og her til morgen fik de mig til at forstå, at nu skulle jeg slappe af. Jeg prøvede at insistere på, at vi skulle gå en tur på Pico, men jeg følte li' sm ikke, at jeg trængte igennem. Vi tog færgen over til Madalena på Pico, hvor vi startede med at få en sandwich. Herefter i en taxa ud til nogle vulkanskabte underjordiske huler (lavatunler). Det var spændende, og vi fik en fin rundvisning.

Nu er jeg er færdig med de piller der får mig til at gå på væggene, så nu håber jeg (og mine omgivelser), at mit energiniveau bliver mere normalt. Når weekenden er overstået, så er jeg medicinfri (altså bortset fra de normale, daglige 'vitamintilskud'). Så skal jeg bare lige have granddokteren til at lave en medicinplan, hvis jeg skulle få et tilbagefald, hvad jeg nu ikke har planlagt! Efter hjemkomsten fra vores ekskursion, en kort 'morfar' og derefter gik vi så op det sted, hvor de forbereder fisk over åben ild. Der fik vi forskellige fisk til hovedret og vi delte en af de lokale hummere (eng.: slipper-lobster) til forret. Det var lækkert, den ligner en kæmpereje og smager

som en blanding mellem hummer og spider crab.

Vores forret: Slipper-lobster her fra øerne

Lørdag den 13. august 2011

Afgang fra Horta klokken kvart i elleve om formiddagen. Vinden stod i WSW 5 - 8 m/s, så vi kunne have både storsejlet og genuaen oppe, så det gik stille og roligt mod Velas på Sao Jorge. Vi var fremme kvarter i tre. Her var ikke mange gæstende både, så det var nemt at finde en plads. Vi gik op til vores sædvanlige sted og spiste burgere. Sten havde håbet at vi kunne få de hjemmelavede bønnekager til kaffen, men hun havde dem ikke. Hun var dog brødebetyngt og lovede at lave dem til mandag eftermiddag

Tilbage på Sao Jorge, vi var så begejstrede for øen at vi syns Buller og Kirsten også skulle hertil

Søndag den 14. august 2011

Så er det tid at se på byen, selv om der ikke er så meget gang i den sådan en weekend. Hen

på eftermiddagen gik alle fire ud til det fjernere badested, hvor der er indrettet badeplads med stiger fra klipperne. Her er der nogle fine klipper, der ikke ligger så dybt, og der er fint fiskeliv, så der blev snorklet.

Mandag den 15. august 2011

Morgenbad fra båden. Faktisk kan der også snorkles i havnen. Helt inde under fjeldet, hvor skråberne yngler, er der også klipper med et liv mellem stenene. Her har vi set papegøjefisk (i hvert tilfælde en) og en baracuda samt flere uidentificerede arter (Sten har taget billeder med det vandtætte kamera). Vi lejede en bil. Buller og Kirsten har jo ikke været her før og ville gerne se sig omkring, og Sten og jeg ville gerne gå en tur ned til nogle fajas på den nordlige del af øen. Vi blev så bare sat af på vejen og gik fra højderyggen midt på øen til to fajas på nordkysten. Man kan køre til få af disse fajas, men ved faja dos Cubres (som vi nåede via Faja da Calderia das Santo Christo efter 700 meters nedstigning og ialt 13 km), kan man køre til, og der blev vi samlet op. Det var en rigtig fin tur, vi fik gået, men jeg havde nok undervurderet den, så det var mig der med svag stemme hviskede på øl, da vi blev samlet op.

Tirsdag den 16. august 2011

Der slappes af, handles, skrives, redigeres billeder, bades og snorkles i havnen.

Onsdag den 17. august 2011

Der er cirka 50 sømil fra Velas til Angra på Terciera. Vi stod tidligt op og var ude af havnen klokken tyve minutter i otte. Vinden var det meste af tiden i NW til NNE, men ind imellem faldt den til ingen vind fra forskellige retninger, og så satte vi altså motoren i gang. Heldigvis var det ikke rent kryds, for vi kunne holde op hele vejen, og til sidst havde vi endda lidt slæk på skøderne. Vi var i havn klokken halv seks. Vi gik op på restauranten for enden af molen. Sten gik diskret ind og bestilte tre store fadøl og en rigtig stor fadøl, en af dem der er på en liter. Da Buller så den,

strålede hans små øjne som stjerner. Vi besluttede os til også at spise her i aften. Dagens ret var lokal oksefilet serveret på lavasten. Det kød kunne tygges med øjenvipperne og havde en rigtig god smag. Vi valgte en af de vine vi har prøvet før (billedredaktøren fylder mærket ind her: Esposito, reserva 2008 fra Alentejo). Det var dejlig mad og vi gik ret trætte til køjs.

Denne gang på Sao Jorge har vi virkelig fået brugt vores snorkler og svømmefødder

Torsdag den 18. august 2011

Om formiddagen gik vi på det lokale marked for at handle. Sten havde lyst til at lave sin fiskegryde à la Troldand. Vi fandt fisk og grøntsager og fik os en kop kaffe. Sten og jeg gik tilbage på båden og Buller og Kirsten kiggede lidt på byen. Senere på dagen da Sten var færdig med at ordne billeder, gik han og jeg ud for at se om vi kunne finde nogle ekstra dieseltanke. Vi vil gerne have plads til lidt ekstra diesel, når vi skal til fastlandet. På vej tilbage blev vi i tvivl om vi havde ris om bord til fisken, så vi gik i supermarkedet for lige at købe ris. Vi kom ud ad supermarkedet med noget der lignede wienerbrød til Bullers fødselsdagsmorgenmad i morgen, sandaler uden noget mellem tærne som Buller har ledt efter i skoforretninger. Så skulle der pakkes gaver ind. Jeg spurgte Buller om han ikke skulle udnytte chancen og benytte den jacusi der er her; men nej, - han havde bare tænkt sig at gå i brusebad..... og det trak ud. Sten sagde så at, nu begyndte han at lave mad, så nu måtte han se at blive vasket. Sten begyndte ikke at lave

mad. Da Buller var seks meter fra båden, styrtede vi ned for at finde papir, vi kunne pakke ind i, finde urtekoncentrat vi kunne blande med noget lokal aguardiente, så vi kunne få morgenbitter til morgenmad. Sten nåede lige at begynde på maden og Kirsten og jeg slængte os i cockpittet, med vores bøger, inden Buller kom tilbage.

Fredag den 19. august 2011

Bullers telefon begyndte allerede klokken seks at bimle med sms'er. Vi lod som ingen ting. Buller stod op og gik i byen for drikke sin dobbelte espresso, sin flaske vand og hente morgenbrød. Senere hørte vi nogen pusle og blev bange for at Buller var kommet tilbage. Det var heldigvis bare Kirsten, der var begyndt at pynte op med dannebrogflag. Så blev der dækket bord, fundet gaver og morgenbitter frem, og ventet. Heldigvis kom Buller tilbage med morgenbrød og så lidt overrasket ud over, at der var dækket morgenbord. Han pakkede sine gaver ud og Kirsten inviterede os alle på middag i aften. Og puh ha, det var altså for tidligt at komme op, for nogle af os. Omvendt betød det at Buller og Kirsten kunne hoppe på en Delfintur med en RIB allerede klokken halv ti. Vi brugte et par timer på skibet, der jo snart igen skal på en længere passage (til Lissabon).

Lørdag den 20. august 2011

Inden vi sejler til fastlandet vil jeg gerne have gjort den illustrerede dagbog klar, så der skal lige laves lidt layout og findes billeder frem. Det begyndte jeg så på i dag. Ellers blev der sluppet af.

Der er jo tyreløb, i hvert fald hvert fald mindst et, hver weekend her på øen, og mindst et sted, og så er der til og med også nogle gange tyreløb i løbet af ugen. I dag var der tre tyreløb her i omegnen af Angra. Vi valgte at se tre tyre løbe i Posto Santo og så køre til Sao Mateus for at se tyreløbet der, hvor det foregår i fiskerihavnen. Det var to meget forskellige oplevelser. I Posto Santo var det en meget lokal fest. Alle kendte hinanden og der var en rigtig hyggelig

stemning. Sten og jeg fik talt os ind på en terrasse. Desværre i den forkerte ende af byen, så vi så kun den første tyr i tre minutter. Buller og Kirsten havde fået talt sig ind i en have, hvor der var den helt store servering. Utroligt søde, hjertelige og gavmilde mennesker, der bare diskede op. Da vi dukkede op, blev vi også hjertelig modtaget, og vist rundt. Rigtig dejligt at møde den venlighed og imødekommenhed, og egentlig lidt overvældende.

Kirstens og hendes nye veninder i Posto Santo og mig

Vi forlod den venlige familie for at tage videre til tyreløbet i havnen som først startede klokken halv ti. Og som nævnt var det en helt andens slags tyreløb: rigtig mange mennesker, kulørte lamper, hornorkester og mange forskellige serveringssteder. Vi fandt et sted hvor vi fik de lokale muslinger (en.: limpets, da: albueskæl?) og pølser (incl. blodpølse). Det var virkelig en folkefest, og tyrene skulle ikke kun løbe i gaderne men også på kajerne, så de faldt i vandt under stor jubel. Jeg må indrømme, at det i modsætning til de tidligere tyreløb vi har set, var det her lidt for tæt på dyremishandling, til at jeg syntes det var underholdene.

Søndag den 21. august 2011

Der er ca. 15 sømil fra Angra de Heroismo til Praia de Victoria. Vi tog af sted kvart i ti og var fremme kvart i et. Det var en fin tur, det gik for sejl hele vejen. Marinaen her i Praia

ligger mellem to dejlige badestrande. Den ene bare 200 meter fra båden, og det er de bedste strande, vi er stødt på her ude på øerne.

Mandag den 22. august 2011

Lige på den anden side af broen ligger der en Nicholson 39: Wendreda. Dem kom vi selvfølgelig i kontakt med. De er nordirer fra Belfast og deres forrige båd var en Nicholson 32'er; ja, så er vi jo næsten i familie. De havde nogle problemer med ratstammen, og spurgte om Sten kunne gennemskue, hvad det kunne være. Det kunne han ikke umiddelbart, men vi kunne dog hjælpe med en forbindelse til Jeremy Lines, som er Nicholson værftets selvudpegede arkivar. Han har hjulpet os mange gange, og vi mødte ham, da vi fejrede Blåmuslings fødselsdag i på værftet i Gosport. Hvis han ikke kan hjælpe dem, så er der ingen der kan. Bekendtskabet med Wendredas besætning var i øvrigt interessant på flere måder: de var to voksne og fire børn om bord (heriblandt en teen-age datter), så man boede tæt, især da båden var mere eller mindre permanent bolig for familien, der planlægger at blive her vinteren over.

En anden interessant observation var i øvrigt, hvordan modsætningerne i Nordirland (der jo er en del af UK) udspillede sig for vores øjne: Wendreda fører, som sig hør og bør, Red Ensign og portugisisk gæsteflag. En anden (også nordirsk båd) førte derudover også det uofficielle Nordirske flag, der blev afskaffet i 1973. Det bruges dog stadig af unionisterne (protestanterne), hvilket er et stærkt og næsten aggressivt politisk signal; men som vores ven fra Nicholson'en afdæmpet sagde: "der er visse emner vi undgår, når vi taler sammen" (dette sidste afsnit er et referat af Stens pædagogiske kommentarer).

Om aftenen måtte jeg lave mad. Vi havde set et sted, hvor de havde rejer i hvidløg og peberbøffer, så det måtte vi prøve; vi trængte til noget mad der smagte af noget. Det var et dejligt sted, hvor vi nok kommer igen.

Tirsdag den 23. august 2011

Der går en australier hvileløst rundt på broerne. Han er ensomsejler og klar til at sejle nordpå. Han har ligget her på øerne i over et år med motor- og rigproblemer, så han har lidt svært ved at slippe fortøjningerne. Det viser sig at han har danske rødder. Hans forfædre udvandrede fra Søborg til Australien i 1860'erne.

ØV, så skulle Kirsten af sted, hjem og passe det danske hospitalsvæsen. Vi tog en tårevædet afsked og Buller tog med hende i lufthavnen. Sten havde i går konstateret, at der igen var vand under motoren, så det skulle undersøges nærmere. Det viste sig, at det nok er saltvands-kølevands-pumpen, der er utæt. Vi fik fat i et værksted, som ville sende en mekaniker i eftermiddag. Han kom aldrig, dvs. han kom til havnekontoret, men vidste ikke hvilken båd han skulle til, så han kørte igen. Lagde dog besked hos havnefogeden om, at han ville komme igen i morgen klokken halv ti.

Jørgen Holm, planmæssig ankomst

Jørgen ankom lidt før tiden, men i øvrigt planmæssigt ved tretiden, og blev straks belært af Buller om, at her tager man det roligt, her er varmt, så det er man nødt til. Vi gik ud og så en lille smule på byen og købte rejer til aftensmad. Nu skal vi lige have ordnet kølevandspumpen og så venter vi eller på en passende lejlighed til at sejle over mod fastlandet. Men foreløbig er Jørgen og Buller

taget med bussen til Angra, mens vi venter på mekanikeren, og som vejrudsigterne ser ud lige nu (ingen eller meget lidt vind), kan der godt gå endnu et par dage, inden vi kommer af sted.

Troldands logo der ifgl traditionen skal efterlades i Horta

Ries dagbog

Fra Praia Victoria på Azorerne til Sevilla
August – september 2011

Onsdag 24. august

I dag var Buller og Jørgen i Angra, da Jørgen også skulle se lidt af Terciera inden turen til Portugal. Samtidig var Sten nød til at blive på båden, da mekanikeren og vi gik galt af hinanden i går, men i dag lykkedes det. Efter en kort inspektion valgte han at afmontere saltvandspumpen til motoren og bringe den med tilbage til Angra til reparation. Han lovede at komme tilbage i morgen lige over frokost, så nu er det bare at håbe.

Torsdag 25. august

Her til morgen foretog vi de store indkøb af proviant, og afventede herefter at høre nyt om vores pumpe skæbne. Lige over middag var mekanikeren så som lovet tilbage med vandpumpen: Simmerringe, lejer impeller og O-ring skiftet. Efter bare en halv time var den monteret og prøvekørt. Tilbage var blot at bløde €135 til den lokale økonomi. I grunden meget billigt, i betragtning af at det også inkluderede kørsel to (ja faktisk tre) gange til Angra ca. 30 km væk. Om eftermiddagen blev der i pantryet fremstillet diverse halvfabrikata for at lette madlavningen undervejs. Og i morgen er det så af sted mod vest.

Sten var ikke så lidt stolt over at det lykkedes at fange en fisk

Fredag den 26. august 2011

Inden vi tog af sted, havde vi det sædvanlige sweepstake: hvornår er vi fremme? Vi gav alle vores bud. Jørgen: 7 døgn og 16 timer; Sten: 7 døgn og 1 time; Buller: 7 døgn og 10 timer og jeg selv bød ind med 8 døgn og 5 timer. Vi kom af sted ved titiden, og det gik ud over bakkerne, fin vind agten for tværs og styrbord halse. Meget hurtig (>7 knob) og urolig sejlads, der blev ikke spist andet end kiks, myslibarer og frugt. Det var så urolig sejlads, at vi tog det første reb, for at det var gjort inden det blev mørkt.

Lørdag den 27. august 2011

Sejladsen var stadig urolig. Det lykkedes alligevel at fange en lille tun (bonito). Vi havde fisk på krogen to gange, men fiskene hoppede af, inden Jørgen og jeg fik fat i dem. Men så kom Buller til og så lykkedes det at få den næste landet. Der røg to fisk mere ind i cockpittet, så en udbytterig dag. Vores udsejlede døgnsejlads var 135 sømil. Jørgen og jeg var lidt utrygge ved situationen, for ifølge Buller så bed fiskene ved solopgang og solnedgang, så det var på vores vagt. Jørgen havde vagt mellem klokken tre og seks og bagvagt fra seks til ni. Min vagt var mellem seks og ni og havde bagvagt når Buller kom op klokken ni. Sten havde de værste vagter: vagt mellem tolv og tre med bagvagt klokken tre til seks.

Kokken i pantryet

Søndag den 28. august 2011

Så er vi ved at finde vores søben. Dagens højdepunkt var da Buller serverede fiskefrikadeller af de selvfangede fisk. Den udsejlede døgnsejlad var 139 sømil, så det går fint fremad mod målet.

Selv om det var hæsblæsende var det rimeligt afslappet

Mandag den 29. august 2011

Puuh ha! Det er lidt hæsblæsende. To døgn har vi sejlet over 130 sømil i døgnet, og så går det stærkt, man er li'sm 'på' hele tiden. Der bliver der også regnet på vores sweepstake hele tiden. Mit bud var jo det langsomste, så jeg bliver nok ikke vinderen, der får lov at give øl, når vi lander. Vi har så fin vind og god fremdrift, så vi har været nød til at lade maskinen gå i tomgang for at lade batterierne op. I dag blev det så til 138 sømil (og faktisk er det blevet klart at loggen viser ca. 10 % for lidt så reelt taler vi om døgnsdistancer på omkring 150 nm).

Tirsdag den 30. august 2011

Dagens gang: regn - regn -> opklaring og vindspring fra WSW til WNW. Vi bommede og kom for første gang på turen over på bagbord halse. Solen kom frem og det var helt afslappende, ikke så hektisk som de foregående døgn. Det blev 'bare' til 114 sømil i det forløbne døgn.

Onsdag den 31. august 2011

Endnu en dag med fiskelykke og fiskefrikadeller, der er ikke noget som at få rakt en frisklavet fiskefrikadelle af friskfanget fisk op i cockpittet. Det er mærkeligt! to gange før og nu i dag er det blevet møgvejrmens Sten og Buller var på vagt sammen. I dag var det et mindre lavtryk, der skulle passere og det gjorde det! Det kom med luft og langsomt tiltog vinden fra 9-12 m/s til et par timer med regulært kulingsstyrke (14-15 m/s med enkelte vindstød op til 17 m/s) så vi tog det andet reb (for første gang nogen sinde i Trolband). Det var nu egentlig ganske fredeligt og efter et par timer rummede vinden og aftog lidt igen. Dagen sluttede med at tage storsejlet helt ned for lettere (og sikrere) at kunne holde den platte kurs direkte mod målet. Så faldt der lidt ro over skibet, men vi gik da vores fire en halv knob alligevel. På Bullers vagt om aftenen var vinden faldet så meget, at vi gik under tre knob, så vi startede maskinen. I dag opfandt vi et nyt spil: 'Sorteper' med livliner: Når man er tre (eller flere) i cockpittet, så er der mange kroge fra livlinerne. Spillerne sætter dem fast (på båden eller i hinanden) og den der falder i vandet er sorteper, spændende spil i blæsevejrr!

Solopgang til søs er altid facinerende

Torsdag den 1. september 2011

Da jeg kom op til min morgenvagt, var stemningen lidt løssluppen: nu kendte vi ankomsttidspunktet. Maskinen gik stadigvæk, så vi havde helt kontrol over situationen.

Farten kunne vi selv bestemme, for vejrudsigten lovede meget lidt vind fra vest. Vi ville lande ved titiden, så de store fadøl var inden for en overskuelig rækkevidde. Vi lå ved ankomst pontonen klokken kvart over ti og fik hurtigt anvist en plads, altså så hurtigt som det kan gå i Portugal, når fire myndigheder skal involveres. Her ordnede havnekontoret det hele, og det er en stor lettelse, men det tar alligevel sin tid. Men så var vi også klar til vores fadøl. Vinderen af sweepstakeet skulle give, så det blev Sten der var tættest på de seks døgn det tog. Jeg blev jo tidlig klar over, at jeg var helt ude af spillet, med de hastigheder vi havde sejlet med de første døgn.

Efter øl og frokostpizza på havnen en velfortjent lang 'morfar'. Om aftenen ud og se på Cascais og et rigtigt godt og velfortjent måltid.... Men, hvorfor er det altid mig der skal lave mad i disse situationer?

Lisboa! here we come

Fredag den 2. september 2011

Dagen derpå. Nu skal der gøres klart skib og vi skal finde ind i en normal levevis. Jeg flåede sengetøjjet af og samlede vasketøj sammen og Buller hjalp mig med at bære sækkene med vasketøj op til vaskeriet, og jeg købte vaskemønter til fire maskiner med det samme. Ja, og så gik den formiddag. Buller og Jørgen vaskede dæk, for der var en helt del saltvand der skulle spules væk, nogle steder sad det nærmest i skorper. Det er meget lang tid siden dækket har været så flot. Efter sådan

en tur ligger tingene ikke i skabene, som man huskede det, så der gik noget tid med at rydde op, så det var et rimeligt velorganiseret skib, der lå på pladsen, da vi gik op for sat spise og atter en gang var det mig der måtte stå for tur med madlavningen.

Lørdag den 3. september 2011

Lazy formiddag og afsejling mod Lissabon med afgang kl. 13.30 (så sent fordi vi skulle vente på at tidevandet vendte). Meget fin sejlads (bare 12 sm) i solskin og mellemluft, hvor Lissabon præsenterede sig fra sin smukkeste side. Efter at have kigget på Marina Alcantara (der var rodet og snavset og med megen larm) besluttede vi os til at fortsætte til Marina Expo (Marina Parque das Nações), nord for Lissabon. Hollandske sejlere (Riens og Ineke), som vi mødte første gang på Santa Maria og senere i Praia), havde anbefalet stedet som var billigt og virkelig veludstyret. Og bare 15 minutter fra centrum med bus hver 20'ende minut. Nu bliver vi nok her en uges tid og der er meget 'kontorarbejde' at samle op på.

Venerne fra Erasmusprojektet i 1990

Sten har fået kontakt med en af sine portugisiske venner, Diogo, fra dengang han arbejdede med et Erasmusprojekt. Diogo kom ned i havnen og så vores skib, og inviterede på middag på en restaurant her lige for enden af broen. Han meddelte, at han ville prøve at

samle andre kollegaer fra projektet på mandag. Det lyder hyggeligt. Nu må vi se om det lykkedes.

Søndag den 4. september 2011

Bytur: Frokost i Alfamaen, hvor vi var så heldige at falde ind et sted, hvor de var fado; to musikere på guitar og fire der skiftedes til at synge, og de kunne synge! Der var en meget fin stemning, vi var helt kedede af det, da vi var færdige med at spise og skulle gå. Derefter tog vi på en sightseeing tur med bus. Vi stod af bussen i Belém (udtales Blem) og så lidt på den bydel inden vi tog en bus hjem til MarinaExpo.

Både mænd og kvinder synger fado, det er fantastisk stemningsfuldt

Mandag den 5. september 2011

Dagens projekt: der skulle stemmes til folketingsvalget den 15. september. Vi tog bussen ind til markedet og gik op gennem Bairro Alto til den danske ambassade. Det var en pæn tur, og det var mest op ad bakke. Vi fik brevstemt, og nu har vi gjort vores bedste for at få et regeringsskift. Sten og jeg bevægede os tilbage mod båden bagefter, og Buller og Jørgen blev i byen. Sten og jeg er inviteret til middag med vennerne fra Erasmusprojektet, så vi ville hjem og sove lidt inden da.

Tirsdag den 6. september 2011

Den marina vi ligger i, er en del af verdensudstillingsområdet for udstillingen i Lissabon i 1998. Sten og jeg havde ikke rigtig fået set på det, så det skulle være i dag. Der er selv-

følgelig bygget en del i området, og det var ret spændende at se på. Især de springvand og "vandkunster" der er i området, var sjove at se på. Selvfølgelig havde området også fået en ny banegård og busterminal, som var utrolig flot. I området er der også et Oceanium (angiveligt verdens næststørste). Det var meget flot og imponerende, hvordan de forskellige habitats blev præsenteret, alt fra pingviner og havodder til hajer, mantareys og en klumpfisk. Virkelig et besøg værd.

Korkeg der er blevet skrællet for nylig

Onsdag den 7. september 2011

Biltur til Castello de Almourol, Evora og Reguengos de Monsaraz. Castello de Almourol er en borg bygget af tempelridderne i 1177, og står på en klippe midt i Tejo. Det er ret imponerende. Evora er en by, hvor først romerne, senere araberne og nu de kristne har sat deres spor.

Lidt af en turistfælde, men absolut et besøg værd. Fem kilometer syd for Reguengos de Monsaraz ligger vingården Esporão. Vi har været meget begejstret for vine derfra, så vi kørte med for at se på stedet. Desværre kunne vi ikke se produktionen, da de lukkede for rundvisninger kl. 17, men vi smagte på vinen, - flere slags. Vi kørte derfra med ni flasker. I alt en dags biltur på omkring 500 kilometer, så vi var godt trætte da vi kom tilbage til båden. Sten lavede en gang spaghetti, til hvilken vi nød en flaske fra Esporão.

Borg lidt uden for lands lov og ret, midt i en flod, her var ingen turister

Torsdag den 8. september 2011

Det blev en lidt doven formiddag. Jørgen skulle af sted først på eftermiddagen og vi havde besluttet os for at sejle til Cascais, når tidevandet havde vendt, og så først sejle videre sydpå i morgen. Turen til Sines, er lang, så dette er godt at få en tidlig start. Sten og Buller handlede, jeg gik op og afregnede med havnen og vi fik frokost. Vi tog en tårevædet afsked med Jørgen ved totiden ved en taxa og klokken halv tre sejlede vi til Cascais. Det tog to og en halv time for motor. Det var dejligt at komme ud på floden for det var varmt på land, meget varmt. Til middag lavede Buller hakkebøffer med løg, dejligt!

Det var helt vemodigt at sejle fra Lissabon, en meget spændende by, vi blev slet ikke færdige

Fredag den 9. september 2011

Afgang Cascais tyve minutter over syv. Vejrudsigten havde ikke lovet meget vind, og der var heller ikke noget, så vi startede maskinen og satte kursen sydpå mod Sines. En time ude lukkede tågen omkring os, og vi blev glade for, at vi havde fået repareret radaren i Horta. Ja, vi var glade for radaren, Sea-me'en (den aktive radar reflektor) og AIS'en. Efter en times tid så det ud som om at tågen lettede, - det gjorde den ikke! Det blev til en hel dag, hvor vi ikke kunne se mere end 50 til 100 meter frem for os. Det var lidt anstrengende. Tjekke Sea-me'en, radaren (hvor vi hele tiden skulle holde styr på pejlinger til andre skibe) og AIS'en og stirre ind i tågen, det var fast arbejde. For vi så ikke andet end en grå mur omkring os. Da vi nærmede os Sines var det lidt svært at få kending af havnen, men vi kunne skelne stranden ved siden af havnen. Da vi kom nærmere kunne vi glimtvis se havnefyrene. Heldigvis blæste det ikke meget, så vi kunne tage det stille og roligt. Vi var i Sines klokken halv fem. Det blev så besluttet, at jeg skulle lave mad. Vi gik op i byen for at se på mulighederne. Sten så en frisør, så han besluttede sig til at blive klippet; imens tog Buller og jeg os en G & T på sportsbaren; der blev ikke sparet på G'et i den, der var næsten ikke plads til T'et. Vi fandt en restaurant, som så hyggelig ud. Det kød og fisk de serverede lå i en montre, så man kunne se hvad man fik. Vi blev fristet af nogle spyd med kød, og de var rigtig gode og der var kød nok. Hertil en flaske 'tinto' (som Sten ikke var ganske tilfreds med). Til kaffen en portugisisk konjak af en ganske anseelig størrelse. Jo vi var i rigtig godt humør da vi gik på køjen.

Lørdag den 10. september 2011

Morgenstunden bar præg af aftenens udfoldelser. Så det var en stille morgen. Vi havde besluttet os til at ligge over her. Sines er en lille by, der ligger uden for turisternes rute, den står ikke i vores guide, kun i vores pilot. Der sker ikke meget her, og det synes jeg er rart efter en uge i Lissabon. Ind til

videre planlægges med meget tidlig afgang i morgen: destination Lagos, hvor vi så er på Algarvekysten

Søndag den 11. september 2011

Det var en lang tur vi havde foran os, 77 nm, så vi skulle tidligt op. Og vi var tidligt oppe og kom af sted klokken fem, inden solen stod op. Vi havde snakket om, at vi orkede ikke mere tåge; vi bliver så trætte i hovedet af at kigge ud i den hvide mur og prøve at se, hvad der sker. Da det blev lyst var det alligevel tåget! Heldigvis ikke helt så tæt som forleden dag, og den brændte også af ud på eftermiddagen, så det blev aldrig så slemt som i fredags. Der var endda overskud til at fiske..... dvs. linen slæbte efter båden og vi fik da også noget på krogen: en fugl. Jeg så ikke efter, jeg gik ned i ruffet og lod Sten og Buller se nærmere på sagen. Det eneste jeg så var en fugl, der blev slæbt efter båden og kæmpede for ikke at blive trukket med under vandet (her vil blive fyldt tekst ind af en af dem, der hjalp den ulykkelige fugl ud af dens fortrædeligheder): "Efter at have taget farten af båden, blev den dumme fugl, der ikke havde kunnet kende forskel på en fisk og et stykke plastik med kroge, langsomt halet ind. Det var en ordentlig krabat, der blandt ornitopater ville blive betegnet som en juvenil sule (med en brunlig spættet fjerdragt), med et vingefang på mere end 1½ meter som den fortvivlet baskede med (der var altså tale om en bumset dum teenager med for store fødder). Med vores ankerhandsker på fik Buller godt fat om den relativt lange hals, og ved at holde den fri af båden (under søgelænderhøjde) kunne vingebaskeriet begrænses, så det, uden at skade fuglen, lykkedes ham at fjerne krogen fra næbbet. Herefter søsattes tossen, der efter få forvirrede vingeslag lettede, og forlod os som om intet var hændt"

Jeg blev kaldt op, da fuglen hurtigt fløj væk fra Troland efter sine traumatiske oplevelser. Så tog vi fiskelinen ind. Vi så i øvrigt delfiner to gange undervejs. En af gangene legede de foran skibet, det er altså hyggeligt. Vi rundede

11.000 m nm i Troland, da vi rundede Cabo Vicente. Vinden var kommet lidt før da, og vi havde sat sejlene. Det blæste efterhånden op, så vi havde mellem 10 til 12 m/s da vi sejlede ind til Lagos ved sekstiden. I Lagos er der turister, mange! Vi fandt et sted, hvor de serverede burgere, rigtige burgere, og fik dertil en vin fra den berømte producent Jørgensen. Her vil vinskribenten fylde relevante oplysninger ind: "En kendt dansk vinmager, der har slået sig ned i Portugal, og der introduceret Syrah druen, der ellers ikke blev brugt lokalt. Vinen rates for 2004 årgangen af Parker med 88. En udmærket kraftig vin, der dog måtte betales med €28."

Azuelos er en dominerende del af udsmykningen i denne del af verden, her i en kludeforretning

Mandag den 12. september 2011

Vi tog os en overliggerdag. Ind til Lagos by, ikke fordi, der er særlig langt, men det er en spadseretur fra et hvidt, moderne byggeri omkring marinaen, til den en by med mure omkring sig og hyggelige bygninger. Det er ligesom at være i en engelsk koloni. Der er der rigtig mange englændere, selv de ansatte i barer og butikker er englændere. Vi havde en stille og rolig dag, hvor jeg fik vasket tøj, Buller fik vasket dæk og Sten kom på omgangshøjde med sit kontorarbejde.

Tirsdag den 13. september 2011

Det var ikke et stort projekt vi havde i dag, vi skulle til en ankerplads ved Alvor to-tre sømil væk. Vi skulle ind til ankerpladsen på stigende vand, men heldigvis passede det med, at

vi skulle af sted fra Lagos klokken halv ti. Alvor ligger bag nogle sandbarrer, og floden slynger sig mellem dem og de lavvandede områder ind i landet. Her er der ankermuligheder, hvor man ligger rigtig godt i læ.

Sten og jeg fik tre rejer til deling, da vi var inde og spise i Alvor

Vi kom til Alvor ti minutter i elleve og 'kastede' anker. Under denne manøvre forvred Sten foden. Da vi havde sat gummibåden i vandet, satte han sig på badeplatformen med foden i vand, og jeg fandt en forbindelse frem. Da det var overstået, var vi klar til at sejle i land og få vores velfortjente øl. Tilbage på båden badede vi og slappede af, indtil jeg skulle lave mad. Der var mange steder at vælge imellem, men vi valgte et sted, hvor vi kunne se grillen og kokken der grillede. Sten og jeg delte tre rejer, og det var en for meget og Buller fik revelsben.

Onsdag den 14. september 2011

Åh, det er altså hyggeligt at sidde her og skrive dagbog, mens vi ligger for anker og se solen gå ned. Sten og Buller pusler i pantryet med bøfferne. Vi har ligget over i dag og gør det nok også i morgen. Her er vi lidt uden for Algarve turismens motorvej; men ikke langt, for når vi sejler ind til Alvor, så er de der, turisterne. Der er mange englændere lige som i Lagos. Det vistes sig i øvrigt, at ankeret ikke holdt: vi nærmede os mistænkeligt en anden båd. Så vi brugte en del af formiddagen til at ankre om et par gange. Til sidst var vi tilfredse. Årh! hvor er jeg træt af indhalerline;

men efter erfaringen med, at ankeret fik fat i en kæde sidste år på en ankerplads, tør vi ikke lade være. Vi pustede kajakkerne op, og fik os en fin tur alle sammen. Da jeg skulle finde mine solbriller, kunne jeg ikke finde dem, de lå i den taske jeg havde med på restaurant.... og ikke havde fået med tilbage. Jeg tog en kajak, og daffede ind til byen, gik op til restauranten... og fik min taske, som foruden solbriller også indeholdt min tegnebog. Pyh ha! Om eftermiddagen gik vi en tur i klitterne. Der er lagt en gangbro ud over et stort klit-område. Jeg tror det er for at beskytte klitterne og styre adgangen til den dejlige strand der er her. Sten forsøgte helteagtigt at følge med under turen (med stok), men foden har det ikke for godt. Vejret indgød også til badning af flere omgange.

Torsdag den 15. september 2011

Vi fik en tidlig start! Det var blæst op i løbet af natten, og ankeret holdt ikke, urgh!! Så klokken seks var vi oppe og ankre om. Denne gang satte vi indhalerlinen i en bøjle, det er lidt lettere at have med at gøre (men kan give andre problemer i vindstille når båden 'driver rundt' for kæden). Vi fik os en kop kaffe eller te inden vi var tilbage på puden. Ellers var der også dømt overliggerdag i dag.

Fredag den 16. september 2011

Selv om vi sejlede fra Alvor, da vandet var vendt, så ramte kølen et par gange, da vi sejlede ud lige efter lavvande; men denne gang havde vi heller ikke løftet den og da den bare 'drejer agterud' giver det ingen problemer. Vi skulle kun 18 sømil, og der var næsten ingen vind, så vi sejlede for motor. Vi ville til Albufeira, for at se hvad prisen er, om det er der, vi skal have båden liggende, i de to uger vi er hjemme. Vi var i Albufeira ved tretiden. Her ser ikke særlig spændende ud. En marina omgivet af ferielejligheder, et godt stykke væk fra den oprindelige by (som i øvrigt heller ikke er særlig interessant). Ikke et sted man umiddelbart har lyst til at blive længe. Sten skal tale med sin mobiltelefon-leverandør, det ser ikke ud til at han har fået

mega-bite tid for sine penge. Sten og jeg tog cyklerne og kørte op til et indkøbscenter, hvor der skulle være en Vodafone forretning. Vi fandt den og benyttede muligheden for at gøre nogle indkøb. Indkøbscenteret lå langt væk, i kuperet terræn, så vi foldede cyklerne sammen og tog en taxa hjem.

Lørdag den 17. september 2011

En meget stille dag, hvor vi besluttede os til at blive liggende. Stens fod gjorde rigtig ondt (meget hævet og med blå tæer, jeg har checket, at det ikke bare er vejstøv), og i øvrigt skulle der redigeres nogle billeder. Buller og jeg gik en tur op i byen, den ligger ca. to km væk, så det er en pæn tur i middagsheden, op og op. Vi spiste frokost inde i byen, og da vi kom tilbage mødtes vi med Sten hos Sharkies, en bar, hvor det ser ud til at alle sejlerne mødes. Stedet ejes af to nordmænd, og er vældig fint, kun drinks og snaks, men det er også det, de fleste englændere har brug for, når de skal se fodbold. Vi blev anbefalet, en restaurant på den anden side af havnen. En traditionel fiskerestaurant, hvor fisken blev solgt pr kilo, og hvor de blev grillet. Stedet blev drevet af en eller anden fiskeklub, men alle var åbenbart velkomne. Vi fik rejer og nogle havsnegle til forret. Havsneglene lignede UFO'er, men ifølge Buller og Sten var de ok. Vi delte en fisk der vejede 1,2 kilo, og vi fik også at vide hvad den hed, men det har vi lykkelig glemt. Den smagte godt, og der var rigelig med mad til os. Vi fik kaffe og aguadiante, og for at være sikker på, at vores lever fik noget at arbejde med, så stoppede vi hos nordmændene, og fik en aguadiante mere (hvad vi nok ikke skulle have gjort). Så gik vi også på puden.

Søndag den 18. september 2011

Vi vågnede til et ordentligt blæsevejr. Bruno havde været oppe i løbet af natten og tjekke, at kanoerne lå ordentligt fast på dækket. Det var jo vores plan at lægge os ud for anker ved Faro, når det var højvande. Da vi havde tjekket vejrudsigten, besluttede vi os til at se

tiden an, det var først højvande ved femtiden. Imens brugte Buller og Sten tiden til at tætte hullet, hvor den nye GPS antenne er sat i. Det viste sig under turen fra Azorerne, at der kom vand på kortbordet, og det kunne kun komme ind den vej. Og ganske rigtigt, der var klare spor af vand, kunne vi se da det hele var skilt ad.

Mandag den 19. september 2011

Lego-husene der omgiver marinaen i Albufeira

Ja, det blev til en afslapningsdag i går, og selv om vinden løjede i løbet af dagen, så kom den igen i løbet af natten, men ikke helt så kraftigt som i går nat. Først afsejling fra Albufeira klokken to, da vi af hensyn til strømmen i indsejlingen, først skulle være ved indsejlingen til Ria Formosa ved det sidste stigende højvande. Det kom til at passe fint. Der var en overgang lidt vind, men det blev ikke rigtig til noget, så det blev til fire timers motorsejlad. Vi ankrede op ud for Ilha de Culatra og der fik ankeret fat første gang. Der blev sat en bøjle i indhalerlinen. Dette fik vi senere en opad vendt tommelfinger for, af en af fiskerne. De lå nemlig og lagde net ud mellem de opankrede både, og så var det selvfølgelig rart for dem (og os!), at de ved hvor ankeret lå. Buller tog en tur i land, vi badede og spiste senere middag ombord.

Tirsdag den 20. september 2011

Om formiddagen tog vi alle en tur i land på Ilha de Culatra. Da vi kom ind til øen, så vi at der var en fiskerihavn. Der var travlt. Masser af små joller, nærmest bundgarnsjoller, havde været ude at fiske og var nu ved tømme deres net og bøde dem. Mågerne hang tæt og lavt over havnen. Vi gik en tur ud over klitterne. Også her er der, ligesom vi har set tidligere, lagt træbroer ud over klitterne til stranden. Flot anlæg og så slider badegæsterne nok ikke så meget på de følsomme økosystemer. Vi gik dog noget udenfor brosystemet, for vi ville over og se en lille lavvandet bugt, hvor man kunne se, der lå en del både for anker. Det gjorde der også: det lignede en blanding af Christiania, Thylejren og Christianshavns Kanal. Nogle både var sejlet højt op ved springtids højvande og var blevet forøjet godt og grundigt der, ja de stod faktisk tørt. Andre både stod tørt med stævnen og var gjort fast der. På nogle af bådene boede der nogen og andre var bare taget pænt op der. Atter andre havde bygget noget - af noget - der måske en gang havde været skib, og det var pyntet meget fint med skaller.

Omkring fiskernes havn, er der kun liv om formiddagen når de kommer hjem, ellers er her meget stille. Det er der også oppe i byen, men der er nogle restauranter, som vi har set os lune på. Da vi havde gået en tur fik vi os en kop kaffe, vi spurgte om der var croissanter eller sådant noget. Hun svarede, at der ikke var croissanter men noget andet. Så forsvandt hun ud af cafeen? .. og kom tilbage fra bageren med tre stykker blødt brød. Vi valgte dem alle, og nød dem til kaffen.

Om eftermiddagen, gik Buller og jeg en tur. Vi ville have været til Faro, som ligger længst ude mod sydvest på Culatra, men undervejs bestemte vi os om. Der var nemlig ikke stier eller veje vej. Så vi fulgte traktorspor i sandet, og det var meget tungt at gå i. (Det var godt at Sten ikke var gået med, det ville hans ankel ikke have synes om).

Da vi stødte på en samling huse, der lå halvvejs mod Farol, stoppede vi op og så på omgivelserne. Det var et meget dødt sted. Alle husene var tillukkede og der var ingen på gaden... eller mellem husene. Der er ikke

Culatra: byen i klitterne

asfalteret her på øen; der er lagt nogle store cementfliser ud mellem rækkerne med huse, og det er så dét. Men der er ikke biler her, så det er jo tilstrækkeligt. Nede ved en anlægsbro, var der et skur med to cafeborde udenfor. Buller så en mand, og spurgte forsigtigt om han kunne købe to øl. Det kunne han godt, og mens vi sad der, kom der flere til. En af dem havde en meget stor snegl med. Den var rigtig stor. Vi så på det, da de tog den ud af sneglehuset (Buller mere interesseret en jeg), og da de skar den i stykker af hapsestørrelse, voksede panikken hos mig. De havde også nogle mindre snegle (port: busos/busas). Vi blev budt, og jeg smagte det! Buller spiste det om han var vokset op med det.

Vi gik tilbage og blev hentet af Sten på havnen, og tog senere ind for at spise middag. Menuen blev sortfodssvinekød på gril.

Onsdag den 21. september 2011

Buller og jeg ville gerne til Oliau. Den står så pænt omtalt i en af vores guides. Men det var lettere sagt end gjort. Selv om Buller og jeg har en fortid i store passagertrafikselskaber, måtte vi give op, når det drejede sig om at læse køreplanerne for båden der sejler til Farol og Oliau. Vi spurgte også de lokale, hvis

engelske er lige så godt som vores portugisiske, så egentlig blev vi ikke klogere af det. Da der kom en båd og lagde til ved færgelejet ved fiskerihavnen gik vi ombord. Det viste sig at den sejlede til Oliau, med stop undervejs i Farol, inden den sejlede tilbage til Culatra for at fortsætte til Oliau!? Nu havde Sten sat os i land, så vi kunne jo ligeså godt sejle, som at vente på noget vi ikke vidste hvornår kom, så vi gik om bord. Det viste sig at færgen i Farol havde et tre kvarters stop, så vi fik da set byen i dag, hvilket vi ikke gjorde i går. Også her bestod gaderne af sand med en række betonfliser i midten. Husene var lidt pænere her, og der var blomster overalt. Som andre steder på øen, hvide huse med flade tage, man føler sig halvvejs til Afrika. Så gik turen videre og vi kom til Oliau. Havnefronten er præget af to kæmpe markedsbygninger; i den ene er der fiskemarked, i den anden kød samt frugt- og grønt. Fiskemarkedet var lukket for dagen, og desværre var det andet marked også ved at lukke med. Langs havnefronten er der også et flot parkanlæg, med skyggefulde steder. Vi gik lidt rundt i byen, og fandt et sted hvor vi spiste frokost og fik os en øl. Færgen gik tilbage til Culatra klokken tre, og Sten hentede os ved færgen, og vi kom ud til Troldand, hvor vi tog os et fortjent havbad. Middagen indtog vi om bord

Torsdag den 22. september 2011

Så må vi se det i øjnene: det er i overmorgen vi skal hjem i 14 dage. Der er lige et par praktiske ting, der skal ordnes inden vi rejser. Derfor tog vi af sted tidligt, så vi kunne nå at greje noget op i dag. Der blev lettet anker klokken ni og vi var tilbage i Albufeira klokken kvart over et. Turen var for motor, for vinden svigtede os også i dag. Da vi kom i havn gik Sten straks i gang med at skifte olie, Buller med at skylle kanoer af for saltvand og vaske gummibåden, jeg begyndte at vaske. Da klokken var halv fem syns vi, at vi havde gjort et godt stykke arbejde for i dag og vi gik op og fik en øl hos Erik og Lin på 'Sharkies'. Der serverer de også burgere, så det blev vores middagsmad i aften.

Selv om Albufeira ikke er den mest charmerende marina, så har den lidt charme ved, at vi nu kender nogle og næste føler os som stamgæster hos Erik og Lin.

Solnedgang ved Illa Culatra

Fredag den 23. september 2011

Ja, dagen stod i oprydningens og rengøringens tegn. Der blev vasket tøj, dæk, gulv og støvsuget. Desuden var der en del kontorarbejde, der skulle overstås. Heldigvis er det let at pakke, så jeg tror vi nu er klar til at tage flyveren hjem i morgen formiddag og bliver (forhåbentlig) hentet af en taxi i morgen tidlig kl. 8.00. Så bliver det spændende, hvordan den oversvømmede kælder har det.

Lørdag den 8. oktober 2011

Den oversvømmede kælder havde det bedre end frygtet. Vennerne havde virkelig ydet en indsats, hvilket vi er meget taknemmelige for. Der var alligevel en del, der skulle ryddes op i, sorteres og smides ud; vi besøgte venner og havde selv besøg, og vi fik besøgt Stens nu 90 årige mor (der lige var kommet hjem fra en uge i Amalfi!). Inden vi vidste af det, var tiden gået, og vi skulle af sted. Der var en masse ting, vi ikke nåede, men det må vi gøre godt, når vi tager hjem til jul, hvor vi har mere tid.

Afgang fra Grenågade klokken fire i morges sammen med Kirsten Danø fra stoppestedet på hjørnet af Ndr. Frihavnsgade og Strandboulevarden. Det har været lang dag,

men det havde så den fordel, at vi var ombord på Troldand allerede klokken elleve, og havde det meste af en dag foran os. Efter udpakning af vores ting gik vi op til Lin for at spise en af hendes udemærkede burgere. Da vi havde fået vores burger og en øl, kunne vi godt mærke at vi havde været tidligt oppe så en eftermiddagslur var næste punkt på dagsordenen i tilvendingprocessen til livet om bord. Middag på fiskerestauranten lige bag ved havnen, hvor vi fik os en grillstegt dorade, meget lækkert.

Søndag den 9. oktober 2011

Båden er jo tom for proviant, så der var lidt, der skulle købes ind. Stens fod er desværre ikke helt i orden endnu, så vi aftalte at Kirsten og jeg gik op til byen, og der mødtes vi med Sten, der havde taget cyklen. Det fungerede fint. Vi fik set byen, fik frokost og gjort lidt indkøb. Middag på Troldand og planlægning af de næste dage. Vejrudsigterne meldte om nærmest vindstille de næste dage, så vi overvejede at leje en bil. På nettet for at finde et godt tilbud, hvorefter vi besluttede os til at pakke vores tandbørster og så tage op og se på vin på Cortes de Cima. Det er en relativ ny vingård, der drives af en dansker, H.C. Jørgensen. Vi har smagt vin derfra og læst hans historie om at være den første i Portugal der dyrker Syrah. Kirsten ville i 'skoven', så det kunne vi så gøre på vejen.

Mandag den 10. oktober 2011

Sten hentede bilen klokken ti, og halv elleve kørte vi ud af Albufeira, med tandbørster og en rygsæk fuld af guides og kort. Mod Silves, hvor vi ville se den middelalderborg med mauriske 'rødder', der dominerer byens skyline. Det var imponerende. Borgen var respektfuldt istandsat, og der var planter og træer, så borggården havde karakter af en park. Og så var der moderne skulpturer. En flok isbjørne, malet i forskellige farver og mønstre, af forskellige kunstnere; de var til salg. Der var også ved at blive sat en skulptur op med sorte og hvide elefanter, det var ret flot. Efter besøget satte vi direkte kurs mod

Cortes de Cima, for at nå frem inden de lukkede. Vingården ligger lidt udenfor Vidigueira. Det er lidt syd for Evora (hvor vi var på vores forrige vinekskursion med Jørgen og Buller). Vi nåede frem i god tid og mødte faktisk hr. Jørgensen himself, da vi kom frem.

Vinmageren viser stolt sin prøveproduktion frem i det hun kaldte sin legestue, et forsøgslaboratorium

Han viste os lidt af produktionen, og vi var med til at smage på årets høst efter første gæring: lidt tyk druesaft. Herefter blev vi overladt til en af vinmagerne der gav os en grundig rundvisning. Det var dejligt uformelt, og meget informativt. Hun var meget glad for at arbejde der, for det var meget anderledes end på de andre vingårde. Her var der fire vinmagere, normalt er der kun en på en vingård, men det betyder, at der er et fagligt samspil og de kan udfordre og inspirere hinanden. De har også en miniproduktion af forskellige vine, som de eksperimenterer med, hvilket hun nød meget, og som hun sagde 'det var et godt sted at arbejde'. Efter nogen søgning fandt vi et sted at overnatte i Vidigueira (desværre var der lukket på den 'agroturismo' som vi havde fået anbefalet), og også et sted hvor vi kunne få sortfodssvin, vin fra Cortes de Cima og en enkelt aguadiante, så alt i alt en meget vellykket dag.

Tirsdag den 11. oktober 2011

Det var lidt af et stramt program vi skulle igennem, for vi skulle nå tilbage til Albufeira til fodboldkampen Portugal og Danmark. Vi kørte tilbage via Moura, Mertola hvor vi

spiste frokost, til Serpa og kaffen indtog vi Loulé lige ved siden af det meget imponerende marked med rødt tag.

Udsigt iver Mertolas tage

Kirsten skulle jo i skoven, og det var for at se korkeg. Vi så nogle lastbiler ladet med kork, og et par steder så vi korken stablet i pæne bunker. Vi stoppede også og så på de kæmpe bunker, det var ret imponerende. Vi kunne ikke forstå, at vi ikke så nogen korkege. De begyndte så småt at dukke op da vi kom længere sydpå; men først var de for små, syntes Sten. Så fandt vi en der var af passende størrelse og Kirsten fotograferede og var henne og røre ved den, men den var ifølge Kirsten ikke rød nok. Stammen er rød lige efter den er blevet afbarket. Så nu måtte vi så finde nogle korkege der lige var blevet afbarket. Det lykkedes og Kirsten fik alle sine billeder i kassen (men egentlig skov er der altså ikke tale om). Vi benyttede lejligheden, hvor vi var i bil til at gøre nogle seriøse indkøb i et supermarked, for nu har vi planer om at skulle ligge for anker et par dage. Vi var tilbage i Albufeira lige efter fodboldkampen var begyndt, men vi fik set alle målene: to til Danmark og et til Portugal, en ok kamp, hvor selv de tilstedeværende portugisere roste det danske spil.

Willem og Jeanet kom og hjalp os med at heppe. Det er to hollændere, vi mødte første gang i Lissabon og siden er stødt på et par gange. De sejler i s/y Saudade (en Moody 33),

og lader båden blive her i Albufeira, mens de skal hjem til Holland for at tjene penge. Men først skal de til Spanien i en lejet bil og se Alhambra.

Onsdag den 12. oktober 2011

Planen var at sejle over til Parque National de Ria Formosa og se om vi kunne finde en rimelig ankerplads ved Faro og derefter ankre ved Cullatra, hvor vi også lå for to uger siden. Planen holdt desværre ikke. Efter tre mislykkede forsøg på at kaste anker ved Faro, gav vi op. Bunden ville ikke holde ordentligt fast i ankeret og der var rigtig meget strøm. Efter planen fortsatte vi til Culatra og ankeret bed første gang. Aftentur på øen og det er altså et dejligt sted i verden. Kirsten beskrev det, som et sted mellem Cuba og Anholt. Aftenens menu bestod af pølser og kartoffelsalat. Salaten inspireret af hvordan man serverer kartofler her på egnen, masser af olivenolie.

Kirsten får billedet af en korkeg i kassen

Torsdag den 13. oktober 2011

Efter morgenmad og morgenmad tog Kirsten og jeg på landnamsfærd. Badetøj og en flaske vand blev pakket og Sten satte os i land. Efter at have drukket formiddagskaffe med Sten gav vi os hen mod det lavvandede område, hvor bådene er lagt "på land". Det vil sige, at de ved højvande er sejlet så langt ind som muligt og så trukket lidt længere ind, så de ved lavvande står næsten tørt. Nogle af bådene ser ud til, at de nok skal komme ud at

sejle igen, men med mange ser det ud som om det har lange udsigter med at komme ud af bugten. Der lå en tysk båd der lå der, og vi faldt i snak med manden ombord. Han havde boet der i seks år. Når man havde sådant et sted, var der jo ingen grund til at tage til Caribien, hvor han i øvrigt havde været. Turen gik kun hjem til Tyskland, når han skulle se til sine børn og børnebørn, næste gang var til jul. Han var i øvrigt i gang med at renovere båden, en katamaran, og syns' ikke det var noget stort projekt, da han tidligere havde haft en træbåd fra 18 hundrede nogle og halvfjerds. Mens vi gik i det lavvandede område kom en mand, som snakkede en smule fransk og viste os hvad han havde samlet af muslinger, en lille halv spand, ikke noget stort udbytte af halvanden times arbejde. Kirsten og jeg fortsatte vores vandring ud over klitterne, der måske kunne sammenlignes med ørkenen på Anholt; ikke en sjæl mødte vi. Da vi havde gået tværs over øen, stod vi på en bred, lang strand, helt alene! Tænk vi havde det hele, helt for os selv. Så undgik vi at gøre bade dragten og håndklædet vådt. Pragtfuld svømmetur! Turen gik så tilbage mod havnen, hvor Sten kom og hentede os i jollen. Frokost fik vi land, inden vi tog ud til båden, hvor resten af dagen fortsatte som store badedag. Til aften fik stegte, store rejer med hvidløg og andet 'jams' á la Troldand.

Fredag den 14. oktober 2011

Kirsten og jeg startede dagen med et morgenbad. Desværre var der ikke meget vind, og den der var, var... imod. Planer var at sejle til Vila Real de Santo Antonio. For at det skulle passe med tidevandet ud af Ria Formosa og tidevandet ind i Riga Guadiana, tog vi af sted klokken elleve i bragende sol. Ankomst kl. 15:25. Bøgerne skriver forskelligt om Villa Real Santo Antonio, ofte forkortet til VRSA. Én bog skriver, at den er præget af nedlagte tunfabrikker, en anden, at det er en fascinerende by, der har et gadenet der er anlagt i kvadrater, med flotte bygninger. Jo, der er i byens udkant nedlagte fabrikker, men det er bestemt ikke det, der dominerer byen. Det er

en dejlig by, og der ikke er særlig mange turister, der har fået øje på den, og alene det giver en særlig ro over byen. Efter et par dage for anker, nød vi livet i civilisationen og de udmærkede brusebade i sejlklubben. Endnu en gang havde Stens portugisiske telefon meddelt, at han ikke havde flere penge til data, hvilket vi ikke kunne forstå, da han for en uge siden satte €15 (600 Mb) ind. Sten måtte igen tage en snak med en Vodaphone mand, og fik endnu en gang få en ny forklaring. Det er lidt frustrerende at vi ikke kan få enslydende svar, når vi spørger, og skal have forklaret, hvordan betalingsreglerne virker. Men summa summarum: vi har haft en go' Internet forbindelse her i Portugal, men vi er ikke helt sikre på, hvordan det virker.

Smukt hus med grønne glaserede kakler og et rødt flag: Kommunisternes hus i Vila real Santo Antonio

Lørdag den 15. oktober 2011

Der er meget strøm i havnen. Havnen ligger næsten ude i floden, så tidevandsstrømmen løber lige omkring os; og så det kan ses. Gad vide, hvor meget vi kommer til at 'sejle' (på loggen) mens vi ligger her? Vi besluttede os til at ligge over, vi ville gerne se lidt mere på byen, og så skulle vi handle. Vi fik både set lidt mere på byen, og vi syns det er et fint sted og fik handlet, så vi har lidt proviant til et par dage op ad floden.

I en nyligt indkøbt bog med vandreture på Algarve kysten ligger en del af disse er her langs Guadiana floden. En af turene er her lige nord for VRSA ved Monte Francisco.

Midt på eftermiddagen fandt Kirsten og jeg en taxa og blev kørt derop, og blev sat af lige udenfor byen ved en grusvej. Det virkede lidt underligt, men taxachaufføren pegede ud over marsken og sagde noget opmuntrende på portugisisk. Vi fik et visitkort af ham, og kunne bare ringe når vi skulle hjem. OK, så vi vandrede ud over marsken. De informationskilte der skulle være langs ruten, var blevet brændt af solen, men lidt vidste vi fra bogen. Det var et ret øde marskområde, der dog virkede knapt så øde da vejudfletningerne til broen til Spanien, løb rundt om os. Men skestorkene så vi og også saltudvindingen.

En stork har bygget rede på skorstenen på en nedlagt fabrik i Villa real santo Antonio

Søndag den 16. oktober 2011

Manøvrer mulighederne i havnen er stærkt begrænsede med det tidevand, der løber her, så selv om vi ventede med at tage af sted til stille (slack) vand, var der rigeligt at se til. Det var midt på dagen, og selv om strømmen skulle vende, så var der rigelig strøm til, at vi skulle planlægge med det. Mens vi havde ligget ved broen havde vi "sejlet" fem sømil på loggen. Nå, men af sted skulle vi, og vi slækkede forsigtigt fortøjningerne, mens vi fandt ud af hvilke der holdt og hvordan, og forsøgte os med maskinen indtil vi var sikre på, hvordan den kunne trække os. Da vi havde tjek på det, så slap vi fortøjningerne i aftalt rækkefølge og sejlede ud. Hvor det nemt når man kan (tak Sten)! Puhh.

Grænsefloden Guadiana, er bare smuk. Det var tyve flotte sømil i høj sol, selv om vi for

første gang lang til så små skyer på himlen, meget dekorativt. Vi var i Alcutim klokken halv fire, og der var ledige pladser ved broen. Alcutim er et lille sted, med en borg, lige over for den spanske by Sanlucar de Guadiana. Vi tog Alcutim i øjesyn, fik os en kop kaffe på torvet. Det er ikke en stor by, men her er dejligt. Kirsten har været her før, og af forskellige grunde fik hun ikke sortfodssvin den gang. Derfor insisterede hun på at invitere os ud og spise sortfodssvin. Det fik vi så her til aften, og til og med - med en vin fra Jørgensen (den 'billige' Chaminé, 69,95 i DK €5.40 i den lokale), det er næsten ved at blive husets vin. Dejligt lille sted, her bliver vi et par dage.

Mandag den 17. oktober 2011

Det at sidde i cockpittet, og bare nyde at se floden løbe forbi, er bare helt OK for mig. Her er stille. Der ligger en hollænder bag ved os, han har ligget med båden på floden her i seks år. Om formiddagen tog vi os sammen og gik op og så på fortet og museet deroppe, fint sted, med en fin udsigt og i borggården var der blomster som i en have, en dejlig oase. Vi fik mixed grill til frokost på restauranten lige 20 meter fra båden. Da det var blevet køligt sidst på eftermiddagen, satte vi jollen i vandet for at tage til Spanien, Sanlucar de Guadiana. Byen ser flot og majestætisk ud her fra denne side, som den ligger neden under en kæmpe borg. Vi kom derover og den café vi kunne finde var lukket. Men vi fandt en åben købmand og fik købt lidt lokal ost, en lagret hård fåreost som selv jeg synes er OK, og som Kirsten og Sten er vildt begejstrede for. Men ellers skete der ingen ting, Vi tog tilbage for at nyde byen fra den portugisiske side. Kirsten lavede rejekager til aftensmad, hun havde ikke prøvet det før, men de var gode, dejligt at være forsøgskaniner for dem.

Tirsdag den 18. oktober 2011

Til formiddag kom vi i snak med en englænder, han havde også levet her på floden i seks år! Han mente ikke at paradis kunne være så godt som her (hvortil Sten sagde, at det var sådan set det samme for ham, for han

planlagde ikke at komme paradiset), gad vide hvor mange af de både der ligger for anker her er ved at gro fast? Gummibåden har de sidste gange vi har været ude i den, taget mere vand ind end vi synes var sjovt. Vi tog den op på broen i går aftes for at se, om vi kunne finde hullet, det kunne vi! Det ser ud til, at det er nogle svejsninger, der er gået op, så vi vaskede den ordentligt i dag for at se, om vi kunne stille en mere præcis diagnose. Den blev vasket, og det er nogle svejsninger, der er gået (båden er 12 år). Om Sten selv kan lime det, eller vi skal til en professionel med den, det må vi finde ud af. Vi ser på det, når vi kommer til Sevilla.

Rio Guadiana er et meget fredeligt hjørne af verden. Troidand ved broen i Alcutim

Ja, nu ser det ud til at vi kommer til Sevilla. Vi har jo ikke haft nogen aftale. Vi har prøvet at skrive, men fik ikke svar. Så satte vi Carme fra Barcelona på sagen, så fik vi en ny e-mail-adresse og et svar vi ikke forstod. Så var Carme ind over igen: Nu har vi så fået at vide, at vi der er plads, at vi er velkomne og at prisen er rimelig. Så nu ved vi hvor vi skal være til vinter. Det faldt først rigtig på plads i går, så vi er lidt lettede.

Kirsten og jeg ud ville ud at gå igen. Jeg havde fundet en tur i min bog på otte kilometer, og det syntes vi var passende. Der var lidt problemer med at finde en taxa, der kunne køre os de ni kilometer til Laranjeras, hvor turen startede. Det lykkedes dog, og vi kom af sted. Taxachaufføren kunne ikke meget sprog ud over Portugisisk, så vi opgav at forklare

hende, at vi skulle hentes. Vi havde jo telefonnummeret, og der var sikkert en café, som kunne ringe for os, det havde vi jo prøvet før. Vi gik en dejlig tur, den første del af turen var langs floden sydpå. Så drejede den ind i land, og vi kom lidt op i bjergene og havde en pragtfuld udsigt over floden. Vi kom gennem to landsbyer: Alamo og Corte de Donas. Der var ikke meget liv i byerne, men vi så da grisehold, fåre- og lammehold og lidt vinstokke, så lidt landbrug var her. Men bjergene var domineret af egetræer, oliven og pinjer. Meget flot landskab. De eneste problemer, vi havde på turen, var at finde mærkerne, især når vi skulle ud af byerne. Nogle steder måtte vi gå tilbage og finde forrige mærke. Men det gik fint, vi for ikke vild og kom tilbage til vores udgangspunkt, hvor der lå en lille café. Vi fik os en sandwich og halvanden liter vand. Da jeg spurgte om de ville ringe efter en taxa, var det ikke muligt, for der var ikke mobil-dækning her, så vi skulle gå 100 meter ned ad floden for at række en antenne. Det gjorde vi så, og da jeg fik fat i taxakontoret, var der ingen taxa. Jeg forstod ikke præcist, hvad der blev sagt, men Kirstens og min konklusion var, at vi ville begynde at gå tilbage af vejen og så blaffe. Vi ringede til Sten og fortalte ham om planen. Han gik straks op til turistkontoret for at undersøge taxasituationen. Den var ikke god: der er kun en taxa i byen, og den var travlt optaget i dag. Sten blev pr. sms underrettet om, at vi var ved godt mod, mens vi travede ud af landevejen. Der var ikke mange biler på vejen i dag, og de der var, kørte den modsatte vej. Den første bil der passerede os vi vores retning, kom efter tre kvarter og den tog os op! Det var Marta, der var arkæolog og ikke umiddelbart skulle til Alcutim, men kendte til situationen med manglende taxaer og biler på denne strækning, så hun kørte os til byen. Meget sød pige, der snakkede udmærket engelsk. Straks vi sad i bilen blev Sten orienteret om, at vi var reddet. Sten havde da startet sin egen undsætningsaktion: Han havde sadlet sin cykel fundet vores vandkaraffel og fyldt den med vand, for det tilfælde at vi skulle være fuld-

stændig dehydreret når han nåede os. I tilfælde af, at vi begge ha fuldstændig udmattede var hans plan at kaste os op på cyklen. Undsætningsekspeditionen nåede lige udenfor byen, hvor vi mødte ham. Da vi kom ud af bilen råbte Kirsten og jeg på øl. Den tur vi havde troet var otte kilometer, var på min Endomondo tracker blevet til mere end elleve kilometer, oven i det: de fem en halvkilometer vi var gået, inden vi blev samlet op, jo vi havde gjort det godt. Det vi troede skulle være en frisk formiddagstur, blev til et heldagsprojekt. Til middagsmad serverede Sten pølse, ost og brød og vi fandt husets vin i det lokale minimarked.

Azuleros på en roklub i Vila Real, teknikker er helt traditionel, men motivet og billedet er meget moderne.

Onsdag den 19. oktober 2011

Der skulle opdateres dagbog og holdes ferie i dag. Jeg skrev, Sten sorterede billeder og arbejdede med de serier vi skal vise i hjemme i sejlkлубben, i Nivå og til årsmødet hos 24-timers sejlerne. Kirsten var ude og gå i byen og på fortet og læste også i sin bog.

Torsdag den 20. oktober 2011

Tidevandet skulle vende inden vi smed fortøjningerne, for vi skulle jo have tidevandet med os ned ad floden. Klokkeren 11 sejlede vi, og det gik hurtigt mod Villa Real, meget hurtigt! Vi var fremme klokken kvart i tre, med kun 11 sømil på loggen. På vejen op havde vi 18, og jeg tror, der er 23 sømil i virkeligheden. enige om, at jeg skulle lave mad, da vi kom frem. Egentlig var der ikke noget der tiltalte

Turen på floden er smuk, vi nød den også denne gang. Man (Sten og Kirsten) var blevet os oppe i byen, men restauranten ved havnen, så fin ud. Der gik vi så op. Sten og jeg valgte sortfodssvinekotteletter og Kirsten valgte et spid med sortfodssvinekød og rejer. Det viste sig, at der kun var én reje, men den var 12 cm lang. Kirsten var ved at besvime da hun så spiddet, så meget kød - ja der var rigtig meget kød. Også Sten og jeg selv fik rigeligt kød. Det var godt båden lå så tæt på; vi vaklede tilbage.

Fredag den 21. oktober 2011

Om formiddagen gik Kirsten og jeg en tur ud til indsejlingen af Ria Guadiana. Derude var der en dejlig strand, og vi ærgrede os over vi ikke havde badetøj med. Kirsten fik samlet et par skaller som hun mente, der var plads til i kufferten. Inden vi var kommet tilbage, havde vi gået 11 kilometer. Undervejs fandt vi markedet og fik købt et kilo friske oliven som Leila har bestilt. Da vi kom tilbage, fandt vi en halvanden liters vandflaske, hvor de lige præcis kunne være i, så de var klar til at komme i Kirstens kuffert. I aften skulle vi bare have noget let, vi gik op til snackbaren til restauranten og fik en burger. Det var måske lidt for let, men vi kunne som godt leve flere dage, på det vi fik i går.

Lørdag den 22. oktober 2011

Kl. 6.00: Vækkeuret ringer, Kirsten skal rejse i dag og vi vil sikre hun får noget at spise og drikke, inden hun skal med flyveren til det kolde nord

Kl. 7.00: Taxa ved havnekontoret, vi tager en tårevædet afsked med Kirsten, og håber hun har fået nok sol så hun kan klare vinteren i Danmark

Kl. 7.05: Sten og jeg er tilbage på køjen, for det er jo mørkt, meget mørkt.

Kl. 11.00: Afgang fra Vila Real Santo Antonio
Kl. 17:20 (UTC +1) / 18:20 (CET+1), Ankomst til Mazagòn, så nu er vi i Spanien igen

Det var lidt af en begivenhedsrig tur. Det var op mod vind og sø på vej ud af floden. Gyng-gang- Da vi var ved at sætte storsejlet gik der en blok i stykker (skødet havde sat sig ubehjælpeligt i bekneb). Det var den, der holder storskødet frem til masten, hvor det så 'vender' tilbage til cockpittet. Gyng-gang! Ned med sejlet, Sten op på dækket og fiske blokken. Gyng-gang! Nu syns Sten ikke det var så sjovt, for hans mave var ved at bevæge sig op i halsen på ham. Heldigvis kom han i tanke om, at vi havde en kasteblok i posen, hvor ankerlinen til hækankeret ligger. Gyng-gang! Heldigvis kunne wiresaksen klippe den gamle blok af skødet i første hug, og den blok Sten havde fundet er en kasteblok, så den røg lige på. Gyng-gang! Sten op på dækket og sætte blokken på igen og op med sejlet. Så var Sten også færdig, begyndende søsyge i ikke særlige behagelige bølger, så var han træt. Heldigvis blev søen langsomt bedre og vi kunne holde bedre op, så vi satte genuaen, men lod maskinen køre. Sten besluttede sig til ikke at kaste op, og fik sig en lur i cockpittet. Så fik jeg øje på et jernskib med kurs mod os, jeg tog farten af, og gav han plads. Det var marinen, der ville orientere os om, at de øst for Mazagon skød med missiler. Da vi ikke skulle længere end Mazagon, var der ingen problemer i det. Da vi kom ind, fandt vi ud af, at det var den tyske marine, der var på øvelse her. Sten så et par gange missiler blive skudt af.

Da vi kom ind, gik vi op til havnekontoret og spurgte til vaskemulighederne. På en bar fik vi en kop kaffe og en (stor) spansk konjak. Kaffen kostede det dobbelte af, hvad vi betalte i Portugal og vi havde glemte, hvor store konjakkerne er her i Spanien.

Søndag den 23. oktober 2011

Vaskedag: vaskemaskinen står lige oppe for enden af broen, så storvasken, var let overstået. Vi havde anskaffet os nogle film på CD'ere, da vi var hjemme. Det ville da være rart, hvis vi kunne se dem. Sten gik i gang ved computeren. Efter mange ”det forstår jeg

simpelt hen ikke” og ”det virker altså ikke” fik han det som sædvanligt alligevel til at virke, men ikke uden brug af al hans stædighed og tålmodighed. Både i går og i dag spiste vi håndmader; det kæmpemåltid i Villa Real, ligger stadig som en god bund.

Chipiona: Jeg synes det er pænt når man bruger appelsintræer som vejtræer

Mandag den 24. oktober 2011

En af grundene til at vi ville hertil er, at vi i en uges tid har set en alvorlig kuling nærme sig (faktisk kunne vi se den på US gribfilerne allerede for en uge siden). Vi ville gerne have en snor i hvert hjørne og stævnen mod SV når den kom. Den kom for fuld udblæsning i nat! Tre rigtige kraftige regnbyger og vind fra 17-19 m/s med stød op til 21 m/s, jo der var tryk på. Det var overstået her til morgen, godt nok blev det en skyet dag, men der var blå pletter på himmelen og det var lunt. Marinaen her er stor, og byen oppe bagved er der ikke så meget ved. Da der er endnu et lavtryk på vej om et par dage, er der slet ingen grund til at blive her. I morgen flytter vi os over til en havn ved indsejlingen til Guadalquivir.

Tirsdag den 25. oktober 2011

Der er ca. 30 sømil fra Mazagón til Chipiona, der ligger ved indsejlingen til Guadalquivir. Vi var af sted klokken halv ti, og vinden var desværre ikke ret kraftig og med os, så det gik for maskine og storsejl. Langsomt spidsede vinden til, men der kom ikke ret meget mere af den, så maskinen blev ved med at snurre. I Chipiona skulle vi så ligge lunt i læ, mens den

næste kuling driver over os og vi kan tage det sidste hug til Sevilla. Turen til Sevilla skal passes til med dagslys, tidevand, sluse og broåbning.

Onsdag den 26. oktober 2011

Drak morgenkaffe og fik et stykke ristet brød med de lokale på havnens café. Den plads vi i første omgang havde fået anvist var i og for sig ok, men med en kuling undervejs som vil blæse agten ind i cockpittet, var ikke lige sagen. No problem! vi fik en anden plads og flyttede båden, så vi kom længere ind i havnen og fik stævnen i vinden. Så gik vi en tur op i byen. Det er en dejlig by, meget hvid, fredelig og vejtræerne er appelsintrær! Det kan jeg godt lide. Der var en slagter, supermarked, grønhandlere, så vi fik provianteret lidt. Det begyndte at blæse op i løbet af eftermiddagen, og det tog langsomt til i løbet af aftenen.

Udsigten fra borgen i Alcutim til Sanlúcar i Spanien

Torsdag den 27. oktober 2011

Det var lidt svært at falde til ro i går aftes. Det begyndte at blæse, så det ville noget. Båden lå rigtig uroligt og der var lyde på båden som vi ikke umiddelbart kunne genkende. Heldigvis havde vi været forudseende og sat fortøjningerne med gummibenene på, så de tog de værste hug. Hen på morgenen stilnede det lift af, men det blæster stadig. Der er ved at blive lavet regnestykker på, hvornår vi skal af sted i morgen, hvis vi skal nå til Sevilla i morgen. Det ser ud til at være muligt med en afgang

ved halv ni tiden, men så skal vinden og søen lige have lagt sig. Der er en barre uden for havnen, som jeg ikke tror, er særlig sjov at passere i for meget vind og sø. Der er en vaskemaskine, her i havnen, den prøvede jeg af mens Sten forsøgte at kontakte folkene i Club Nautico Sevilla. Det bliver ikke sådan lige til at komme der ind, men nu må vi se.

Fredag den 28. oktober 2011

Ganske som vejrudsigten havde forudsat, så stilnede vinden i løbet af natten, og vi sejlede ud af havnen i Chipiona kvart i ti. Yeps, der stod bølger over barren OG i hele flodmundingen. Det blev til en lille time med kæmpe bølger, og modstrøm så det ville noget. Vi havde op til tre en halv knob i mod os, så det gik meget langsomt. Heldigvis lagde bølgerne sig, da vi kom ind i floden, men strømmen blev ved ret længe. Det betød dog, at vi fik tid til at kigge på flokke af storke og hejrer. Det var ret betagende. Medstrømmen kom dog, men ret sent, så vi havde næsten tre knobs medstrøm, da vi skulle sejle ind i Gelves (der ligger tilgængelig uden for sluse og klapbro); lidt for meget til at det var sjovt. Det gik dog fint, der var masser af plads til at vende i floden, så vi kom nydeligt ind. Der var en plads til os mellem T-broer og vi var fortøjet klokken halv syv. Der var ikke meget vand og selv om vi halede kølen op, så stod vi højt men blødt ved lavvande. Gelves er en meget lille havn uden ret meget vand. De fleste både ligger ved velkomst pontonen uden for havnen, for der er vand nok. Andre ankrer op ude i floden, på grund af det lave vand i havnen. Vi har været i e-mail kontakt med Club Nautico i Sevilla. Sten har også snakket spansk med havnefogeden og engelsk med et medlem af klubben, der bor på sin båd i havnen. Det vil være rart at sikre sig, at de ved at vi kommer nu. Vi skal også lige have lidt hjælp til at finde ud af, hvordan det fungerer med at komme igennem slusen og broen. Derfor tager vi cyklerne og kigger derover i morgen.

Lørdag den 29. oktober 2011

Vi foldede cyklerne ud, og cyklede over til Club Nautico Sevilla. Det var lidt kompliceret at finde cykelruten under motorvejene og den rigtige bro at cykle over, men det lykkedes. Det gik selvfølgelig hurtigere at køre hjem end derover. Det blev også lidt kompliceret af, at vi ikke havde noget kort, og at den udskrift vi havde lavet fra Google Maps, viste sig ikke at dækkede vores rute.

Hold da op en sejlklub! Det bliver nok noget af det tætteste, jeg kommer til, at blive medlem af en Country Club, ret fancy. Ved hjælp af den marinero der hentede os ved porten (man kommer altså ikke lige ind fra gaden) fandt vi den engelsktalende sejler (og fast medlem af klubben gennem mange år): Klaus. Det første marineroen spurgte om var, om vores båd hed Susannah. Da han kom på det rene med at vi sejlede i Troldand, var der ingen problemer. Med hensyn til passagen, så var der et kommercielt skib, der skulle gennem slusen klokken halv ti i aften. Den kunne vi så komme igennem sammen med. Slusen lukker ikke op for lystfartøjer alene, de skal følges med et kommercielt skib. Broen (der kun åbner fem gange om ugen!!) åbnede allerede klokken otte, så den kunne vi ikke nå men måtte forberede os på en overnatning mellem sluse og bro. Det er altså lidt svært at få det til at hænge sammen, for broen åbner kun tre gange om ugen og så lørdag og søndag, og det er lidt uforudsigeligt, hvornår handelsskibene kommer. Planen blev så, at vi skulle ind til en lille marina der ligger mellem slusen og broen: Marina Sunsails. Der skulle vi så vente til broåbningen i morgen aften klokken otte. Club Nautico tilbød at kontakte slusen og broen og sørge for at de var orienterede. De ville ringe tilbage til os når alt var konfirmeret. Derefter cyklede vi tilbage til Gelves.

Da vi kom tilbage til Gelves kunne Sten se på sin telefon at de havde ringet fra Club Nautico, han ringede tilbage, men kunne ikke få fat i marineroen, han havde fri nu. Vi blev så i tvivl, om hvad der skulle ske. Sten ringede til slusen for at finde ud af, om de var

blevet orienteret. Det viste sig, at det skib, vi troede vi skulle følges med, skulle igennem klokken tre i nat! Meeen, han skulle have et skib ud klokken otte, og så kunne vi blive sluset ind lige efter det. Vi slog til med det samme, for så var vi da på vej. Alt dette foregik på spansk, og Sten holdt tungen lige i munden og egentlig var vi lidt spændt på om vi overhovedet havde forstået det rigtigt. Umiddelbart efter lykkedes det os at komme i kontakt med Klaus, som også havde opdaget, at vi det skib vi oprindeligt troede vi skulle følges med, først skulle igennem midt om natten. Vi fortalte ham om den nye plan og han lovede at følge op på den og vende tilbage til os, hvis vi havde misforstået noget. Han vendte ikke tilbage, og vi betalte vores regning i Gelves og gik os en tur på velkomstmolen inden vi gjorde klar til at sejle. Der lå en båd der hed Susannah; jeg tænkte på om det var den marineroen havde nævnt, om de også var på vej til Club Nautico. Det viste sig, at det havde de været, men havde opgivet det, for de var ikke sikre på om den reservation havnekontoret i Chipiona skulle have ordnet var ok, for de havde ikke fået nogen bekræftelse. Dertil kom, at det der med sluser og broer ikke rigtig var til at finde ud af. Liz og Roger besluttede sig dog hurtigt for at tage chancen og sejle i vores kølvand.

Der sad masser af storke i træerne på vej op ad Guadalquivir

Vi sejlede stille og roligt ud sammen og lagde os og ventede ved slusen. Vi kaldte på VHF'en- og jo, de ventede os. Spændingen steg efterhånden som mørket sænkede sig,

især fordi det hurtigt blev klart at hverken vores (helt ny) elektroniske søkort eller en (2011) Reeds McMillan (Pilot) passede. Der var simpelt hen bygget en ny sluse og løbet ind ad var lagt om. Vi fik dog øje på skibet i slusen og da det sejlede ud, blev vi kaldt over VHF'en og blev bedt om at sejle ind. Susannah fik også lov og klokken halv elleve lå vi fortøjet ved Marina Sunsails.

Søndag den 30. oktober 2011

Dagen kunne godt bruges til noget selv om vi skulle sejle gennem broen i aften klokken otte.

Marina Sunsails ligger langt uden for lands lov og ret, så Roger og Liz foreslog, at vi delte en taxa ud til et stort sigøjnermarked. Vi skiltes fra Roger og Liz, da vi var kommet derud, men synes ikke at var noget særligt, så vi besluttede os for at gå til centrum. Her var vi så igen lidt handicappede af ikke at have et kort, men vi så et skilt mod centrum, så det fulgte vi, - for efter fem minutter at støde på Roger og Liz. Det var gået op for Roger, at det ikke var det rigtige marked taxaen havde kørt os til, og at vi ikke var, hvor vi troede, så vi tog en kop kaffe og en taxa ind til centrum til en turistinformation, for at få fat i et kort. Vi fik fat i et kort, men ikke meget andet. Jeg ville gerne have haft et kort over cykelstiruterne her i byen, for det ser ud til at det er rimeligt veludbygget, men det havde hun ikke. Hun havde heller ingen oplysninger om en Flamenco udgave af Carmen, som mange snakker om. Nå, nu havde vi vores kort, vi fandt også en lille ultrakort guide, så må vi finde en ordentlig guide over Andalusien når forretningerne åbner på mandag. Vi gik lidt rundt i centrum, fik os nogle tapas og fandt en taxa for at køre tilbage til Marina Sunsails. Det sted kendte taxachaufføren imidlertid overhovedet ikke og det gjorde hans ti kolleger heller, ikke. Da marinaen ikke var på vores kort og taxachaufførerne ikke havde noget kort i vognen overhovedet, så kunne de ikke finde det, basta. De måtte have adressen.

Da de begyndte at snakke om Marinaen i Gelves, blev vi lidt utrygge og besluttede os for at finde adressen på en eller anden måde, eller et kort der dækkede.

Til bage til turistinformationen. De havde ikke andre kort end det vi havde fået, - jo et over hele Andalusien. Nej, hun kendte ikke Marina Sunsails, så hun kunne ikke finde adressen. Nej, den måtte være ny for hun havde aldrig hørt om den. Nej hun kunne ikke hjælpe. Til at begynde med talte hun lidt engelsk, men det forsvandt helt undervejs, så det foregik på spansk. Så kom der nogle englændere ind i turistinformationen. De sejlede, men boede nu i Sevilla og talte godt spansk. Disse rare og tålmodige mennesker forklarede, at den marina havde eksisteret i mindst tyve år, og at hun bare kunne slå op på Google Maps. Efter en halvtimes snak slog hun op, og vupti vi havde adressen og vi gik ned til taxaholdepladsen, viste adressen og blev kørt hjem til Marina Sunsails. Pyh.

Afgang Marina Sunsails klokken syv, igennem broen klokken otte, på plads i Club Nautico Sevilla klokken kvart over otte efter halvanden mils sejlads.

Endelig på plads i Club Mautico Sevilla

Der stod en marinero på broen. Det første han spurgte om, var om vi var Susannah. Vi kunne så bare orientere ham om, at det var den anden båd der kom lige bag ved os. Marineroen hjalp os med fortøjningerne. Så nu er vi bundet fast for vinteren her i Sevilla.

Mandag den 31. oktober 2011

Papirarbejdet skulle ordnes først. Vi gik hurtigt op til havnekontoret for at få det på plads. Derefter pakkede vi cyklerne ud og satte dem i land. Betrækket blev sat på for-sejlet, log giveren trukket ind og vi gik ud for at handle. Vi var langt ned på forsyningerne, og det er Allehelhenens dag i morgen, så det var vigtigt at få forsyninger ombord i dag. Nu er alt på plads, så nu skal vi lige have gjort skibet helt vinterklart. Der skal gøres rent, vi skal have poleret overbygningen, der er ikke meget voks på efter sådan en sommer; ja, og der er vel også en masse andre ting der skal gøres. For eksempel skal vi også finde ud af, hvordan svømmehallen fungerer, om vi skal spille Boule og hvad andet klubben kan byde på. Jo,- og så skal vi se nærmere på Sevilla og Andalusien. Jeg glæder mig vildt til at se mig omkring her i denne del af verden. Sten glæder sig bare til at få ferie.

Og hermed slutter så beretningen om Troldands sejlads i 2011. Vi er hjemme i Danmark mellem 15. december og 7. februar og regner i øvrigt at sejle herfra en gang i midten af april. Hvorhen og hvor langt står helt åbent, kun ved vi at vi gerne vil til Marokko og at vi (af skattemæssige årsager) ikke kan overvintre endnu et år i Spanien. Men Sydfrankrig skulle også være dejlig.